

R. R.
21. szám

Országhaladás

825 353
- 355

RÓZSASZÍN REGÉNYEK

21. SZÁM

HÁROM TELJES REGÉNY

Orczy: Ferenc József
gyertyatartói

Haggard: A páviánnő

Harding: Ameriká

Ára 1 pengő

Ferenc József gyertyatartói

Regény

Írta

Orczy Emma bárónő

Budapest, 1926
Singer és Wolfner irodalmi intézet rt.
kiadása

ORCZY EMMA BÁRÓNÓ MUNKÁI.

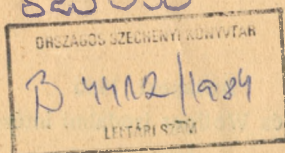
A VÖRÖS PIMPERNEL.
—
MEGFIZETEK.

Singer és Wolfner irodalmi intézet
rt. kiadása.

A szerző által jogositott kiadás.

825 353

Bécs, a vidám, könnyelmű Bécs farsang utolsó napját ünnepelte. Az Operában átszellemült arccal figyelő zenebarátok helyett csapongókedvű Pierrotk és Pierrettek, tündérek, nimfák és gnómok foglalták el a bálteremmé átalakított nézőteret, kacagva kergetőztek a csillárok szikrázó fényében és önfeledten táncoltak az epedő, érzelmes Strauss-keringők dallamára. A mulató Bécs jókedvének tetőfokát ezen a pompásan sikerült operabálon érte el. A nézőtéren szakadatlanul hullámozott a tömeg, a tömött páholyokból pedig titokzatos dominók nézték fekete álarcuk mögül az ezerszinű, folytonosan változó képet.

— Ismerlek szép maszk, gyere ide! — suttogta egy pompás ruhába öltözött odaliszk, akinek drágakövei versenyt szikráztak fiatalos tűzben égő szemével. Apró kezével az egyik földszinti páholy peremébe kapaszkodott, amely mögül már vagy egy félórája két fekete dominó nézte a mulatozókat.

A magasabb termetű előrehajolt, s megkísérelte, hogy a vállalkozószellemű huri arcát kikémlelje.

— Ha ismersz engem szép maszk, — válaszolta vidáman, — akkor gyere te föl hozzám, hogy felújíthassuk a barátságot, amelyet soha nem lett volna szabad megszakítani!

A nő eltűnt oly gyorsan, ahogyan felbukkant. A fekete dominó hiába kísérelte meg, hogy a kavargó tömegben feltalálja.

— Szeretném tudni, miért vonta magára a mi egyszerű dominónk ennek a vidám pillangónak a figyelmét, — mondta most a magasabb termetű dominó kísérőjének — és miért szólított meg, ha a beszélgetést nem akarta folytatni?

— Oh, ez a bécsi polgárlányok szokása, — válaszolta a másik. — Császári fenséged a függöny mögé rejtőzött, ami elég volt ahhoz, hogy az odaliszk kíváncsiságát felkeltse.

A magasabb termetű álarcos most látszóval kutatta a bálteremben az ismeretlent, azonban a szinte megszámlálhatatlan török és mór háremhölgy között nem talált reá.

„Ne nézz, ne nézz vágyaid távolába...” — suttogta egyszerre egy incselkedő hang, közvetlenül a háta mögött.

Az álarcos villámgyorsan megfordult és még éppen el tudta kapni azt a kis kezét, amely a két páholyt egymástól elválasztó oszlopot fogta.

— Csak arra vágyunk, ami távol van, — suttogta. — S amire most vágyom, talán elérhetetlen?

— Mindenesetre meg kell kísérelni, hogy elérjed, még ha 'annak a veszélynek teszed is ki magadat, hogy egy színházi páholy bevehetetlen sáncait kell megostromolnod! — válaszolta az incselkedő hang.

— Nem tudok átjönni hozzád, szép maszk, csak ha elengedem a kezecskédet. Már pedig nagyon kockázatos a madarat akár egy pillanatra is elengedni.

— Aki nem kockáztat, nem is ér el semmit, — jegyezte meg az odaliszk ingerkedően.

— Kérem császári fenségédet, maradjon itt, — suttogta a másik dominó könnyörgő hangon. — Ne felejtse el fenséged, hogy inkognitóban van itt és hogy egyedül én vagyok kíséretében...

— Eggyel több ok arra, hogy szegény cárevics legalább most az egyszer, egy kurta pillanatra azt tegye, ami jólesik neki, — válaszolta a magasabb álarcos nevetve.

És még mielőtt kísérője valamit is felelhetett volna neki, fiatalos fürgeséggel átlépett a két páholyt elválasztó alacsony falon.

A páholy azonban már üres volt.

Csak az ajtó hirtelen becsukódása árulta el, hogy a szép odaliszk ismét el akar tűnni előle. Nikoláj Alexandrovics, minden oroszok jövődő uralkodója ebben a pillanatban nem gondolkozott másként, mint helyében akármelyik parasztfiú. Arra gondolt, hogy husz évével kizárólag csak azért jött az operabálra, hogy egyszer, inkognitó kimulassa magát, ha mindjárt az öreg, unalmas Lavrovskij társaságában is. A mulatságra most kitűnő alkalom kínálkozott. Nem akarta elmulasztani. A menekülő után vetette magát.

A páholyfolyosó teljesen üres volt. Az előcsarnok kanyarulatánál azonban még meglátta a tovatűnő alakot. A zsúfolt elő-

csarnok ezerszinű, festői képe egy percre sem kötötte le a fekete-dominós üldöző figyelmét. A menekülő után futott és sem a hozzáintézett szemtelen kérdésekkel, sem a durva oldalbaütésekkel nem törődött. Átfúrta magát a tömegen s meg sem állt addig a kijáratig, amelynél az ékköves fejdísz éppen eltűnőben volt.

Az odaliszk vagy megbánta már a kalandot, vagy pedig felettébb bátor természetű volt, mert ügyet sem vetve a gúnyos megjegyzésekre, fürgén lefutott a lépcsőkön.

Amikor azonban az előcsarnok kapuját elérte, megtorpant. Habozott? Vagy szándékosan állt meg? Nem lehetett eldönteni. Egy pillanatra azonban kétségtelenül megállt s ez a pillanat elég volt ahhoz, hogy Nikoláj Alexandrovics utolérje. Éppen abban a pillanatban érte utól, amikor az odaliszk kezét egy kétfogatu ajtajának kilincsére tette. A cárevics pehelyként emelte a nőt a kocsiba. Kihevülten, lihegve, de mint győztes, helyet foglalt mellette.

A kocsis anélkül, hogy utasításra várt volna, a lovak közé csapott és vágtaiban hajtott át a lármás, egyre vidámabb tömegen.

2.

Az Opera főkapujánál álldogálók között mindez nem kellett feltűnést. Ilyen jelenet gyakori volt az operabálon.

Az a szürke dominó, aki az egyik csillár alatt állott, látszólag szintén nem törődött az odaliszkkal. A valóságban azonban tekintetével nyomon követte a tovatűnő kocsit.

Bár úgy látszott: nem sokat törődik azzal, hogy felismerik, mert hiszen csuklyáját hátravetette és álarcát is kezében tartotta, mégis, amikor a háta mögül valaki megszólította, össze-rezzent.

— Miért ilyen mogorva, Monsieur Wolenszky? Talán megunta a Strauss-keringőket, vagy Donnája szökött meg a gyűlölt vetélytárssal?

Monsieur Wolenszky hirtelen hátrafordult.

— Madame Demidow! — mondta, nem éppen kellemesen meglepetve.

— Bizony! Személyesen, — felelte nevetve a nő. — Miért csodálkozik?

— De itt... és egyedül!

— Nem vagyok egyedül, — hangzott a vidám válasz, — hiszen ön is itt van mellettem, hogy megvédjen, ha kell és a döntő pillanatban mellém álljon.

— Engedje meg, hogy irigylésreméltó tisztemet azzal kezdem, meg, hogy kocsiját előállítsam.

A nő ajkába harapott, felcacagott s most már kissé ingerülten mondotta:

— Ivan Sztepanovics, ön túlbecsüli jóindulatomat és béketűrésemet, ha ilyen udvariatlan hangot enged meg magának...

— Udvariatlan voltam?

— Mi más? Avagy mit gondolna ön arról a gavallérról, aki, ha hölgygel találkozik az operabálon, annak néhány perc multán azt ajánlja, hogy előhívja kocsiját?

— Nem tartanám gavallérnak, feltéve, hogy az illető hölgy ön lenne asszonyom, — felelte Ivan Sztepanovics, aki ezzel az udvarias mondással akart megmenekülni a további vitától.

Madame Demidow egy pillanatig élesen a szemébe nézett, azután röviden, türelmetlenül felsóhajtott:

— Ha így van... akkor... akkor hozassa elő a kocsimat Ivan Sztepanovics. Nem akarom feltartani, úgy látszik már lekötötte magát valahol!

— A kardinális... — kezdte mentegetődző hangon a férfi.

— Tényleg? Öminenciája ilyen későn is igénybe veszi szolgálatait?

— Öminenciája holnap elhagyja Bécsét. S nekem még egy egész csomó levélre kell válaszolnom. Valószínűleg egész éjjel dolgozni fogok.

A válasz úgy látszik kielégítő volt, mert Madame Demidow most már békülékenyebb hangon folytatta:

— Öminenciája az utóbbi hetek izgalmai után valóban pihenésre szorul. De, azt hiszem, ön is, Monsieur Wolenszky megérdemel néhány nap nyugalmat.

— A biborok úr két-három hét szabadságot adott nekem. Ez alatt az idő alatt ő Csehországban fogja magát gyógykezeltetni.

— És azután?

— Pétervártt találkozunk, ahol a biboros őfelségének, a cárnak fontos okiratot ad át.

— Ej, hiszen akkor mi is hamarosan találkozunk Pétervártt.

— Nagyságos asszonyom szintén...?

— Igen, még pedig valószínűleg még önök előtt érkezem oda. De itt a kocsim. A viszontlátásra, Ivan Sztepanovics!

Miután a fogat elindult, az asszony kihajolt a kocsiblakon és a fiatalember szürkedominós alakját kereste tekintetével. Majd türelmetlen vállrándítással lerázta magáról azt a szerelmes ellágyulást, amely kis időre erőt vett rajta. Méltósággal teljesen szállt ki az előkelő fogatból a Kolowratring egyik leg szebb palotája előtt.

— Jevgen azonnal jöjjön fel hozzám, — mondta a szolgának, aki a lépcsőn előtte haladt és kinyitotta a kis, előkelő bu doir ajtaját.

Nem volt türelme ahhoz, hogy ülve maradjon. A jelenet, amely alig félórája szeme előtt játszódott le, leirhatatlanul nyugtalanította. Azt hitte, hogy Lavrovszky grófon és egy megbízható szolgán kívül egyedül csak ő tudta, hogy a fekete dominó alatt az orosz trónörökös rejtőzik.

Végre kopogtak az ajtón.

— Szabad, — mondta s valósággal megkönnyebbülten lélegzett fel.

A legalsóbb néposztályhoz tartozhatott az az orosz, aki most az ajtón belépett. Alacsony homloka ugyan nem mutatott magasabb értelmre, szürke szeméből azonban, amely bámulatosan vékony szemhéjak mögött, mélyen ült koponyájában, ravaszság és furfangosság sugárzott. Minden célra alkalmas ember benyomását keltette. Madame Demidow abban a pillanatban megnyugodott, amikor belépett a szobába.

— Jevgen, — mondta, — hallgasson csak ide. Az operabálon ma éjjel nagyon különös dolog történt. Megbizatásom van a maga számára, amelynek teljesítését még ma éjjel megkezdi és holnap folytatja. A cárevics ma éjjel fekete dominóban megjelent az operabálon... Igen... öfensége Bécsben tartózkodik, még pedig inkognitóban... Senki sem tudott arról, hogy ott megjelent. Valahogy úgy érzem, hogy baj érte. Egy odaliszknak öltözött nő kicsalta páholyából. Nikoláj Alexandrovics követte a nőt. A kijárat előtt kétfogatu állott. Mindketten beugrottak és a kocsi elvágatott vélők az óváros felé.

— És barina parancsa? — kérdezte a szolga.

— Mindenekelőtt meg kell tudnia, vajjon a cárevics visszatért-e már a szállóba, s ha nem tért vissza, meg kell tudni, hogy milyen lépéseket tett Lavrovszky gróf, hogy a rejtélynek nyitjára jöjjön. Meg kell figyelnie az öreg úr minden lépését. Nem megye-

a rendőrségre? Nem ad-e fel sürgőnyt Oroszországba? Amit megtud, azonnal közölje velem. Ezenkívül érdeklődnie kell az Opera környékén s a bérkocsiállomásokon arról, hogy mit tudnak az odaliszkról és a fekete dominóról? Én holnap, éjfélkor, az expresszrel Pétervárra utazom. Estére várom a jelentést.

3.

Amikor Ivan Sztepanovics Wolenszky végleg elvesztette szeme elől Madame Demidow fogatát, megkönnyebbülten sóhajtott fel és két álarcoshoz szegődött, akik szintén szürke színű dominóban ácsorogtak az előcsarnokban. A három álarcos együtt indult el a Kolowratring irányába.

Csakhamar maguk mögött hagyták a zajos, fényesen kivilágított körutat és egy sötét mellékutcába fordultak be, amelynek két oldalán sivár, szomorú udvarokra nyíló sötét kapuk ási-toztak. Szótlanul fordultak be mindhárman az egyik ilyen kapun és anélkül, hogy a házmesternek, aki kései látogatásuk célját kérdezte, választ adtak volna, a hátulsó lépcső felé tartot-tak. A kopott lépcsőt csak egy függőlámpa világította meg, amelynek szélben imbolygó lángja kísérteties árnyékokat vetett az omlóvakolatú falakra és a töredezett lépcsőfokokra. A második emeleten az egyik álarcos furcsán, ütemesen kopogott a lépcsőházba nyíló ajtón, amely néhány másodperc múlva ki-nyílt.

— Balukin? — kérdezte egy ijedt hang.

— Igen, — válaszolta az álarcos. — Ivánnal és Szergiusz-szal. Engedjen be.

Félig irodának, félig dohányzóznak berendezett szobába lép-tek, ahol már tizennégy különböző koru és ruházata után ítélve, a legkülönbözőbb társadalmi állású férfi volt együtt. Mig négy-ötük gallér, sőt valószínűleg ing nélkül, durva munkászubbonyt és piszkos csizmát viselt, mások kifogástalan estélyiruhába vol-tak öltözve, sőt egy öregebb, szürke kecskeszakállu, megnyerő, arisztokratikus-arcvonású úr gomblyukában rendjelszalag virult.

— Mi ujság? — kérdezték egyszerre többen az ujonnan érkezettektől, akik levetették szürke dominójukat és sorra kez-et-fogtak a jelenlevőkkel.

— A legjobb!

— Hol van? — kérdezte egy hang.

- Mirkovics kocsijában, Maria Sztepanovnával.
- És utána?
- Mirkovics vendége a Heumarkt 21. számú házban.

A kérdések és feleletek gyorsan követték egymást; az aggodalmas feszültség nagy lehetett, mert a megnyugtató válaszok hallatára szinte egyszerre hangzottak fel a megkönnyebbült sóhajok.

- És Mirkovics? — kérdezte egy idősebb férfi.
- Mindjárt itt lesz, mihelyt a másik biztos zár alá kerül.
- Tehát a hatalmunkban van?
- Teljesen!
- Lavrovsky nem próbálta meg követni?
- Megpróbálta, de akkor már későn volt. Beleesett a csap-

dába, anélkül, hogy csak a legkevésbé is gyanut fogott volna. Nehéz léptek hallatszottak kívülről és nyomukban az előbbi, ütemes kopogás.

- Mirkovics! — dörögte egy durva hang a folyosón.

Herkulesi termetű férfi lépett be. Boltozatos homlokáról hátrafésülte ősz haját. Bozontos szemöldöke félig eltakarta a szemét. Átható pillantással mérte végig a férfiak csoportját.

- Minden rendben van, — mondta üdvözlés helyett.
- Foglyunk?
- Házamban, biztos helyen. Ablak nincs, csak felsővilágítás. Fel nem fedezhetik. Szöknie lehetetlen.
- És Mária Sztepanovna?

— Remekül játszotta szerepét. Nikoláj Alexandrovics semmit sem sejtett egészen addig a pillanatig, amíg az ajtó be nem zárult mögötte.

- Lavrovsky?
- Visszament a páholyba. Valószínűleg még most is ott vár.
- Ön azonban Mirkovics megígérte, hogy foglyunkkal a legjobban fog bánni?

— Megígértem, — válaszolta Mirkovics mogorván. — Gyűlölöm, de jól fogok bánni vele. A siketnéma szolga, akit mellé adtam, nagyon ügyes, a szoba kényelmes, az ágy nagyszerű, az ellátás jó és bőséges. Esküszöm, más bánásmód vár reá, mint amilyenben Dunajevszkynek és társainak ebben a pillanatban részük van.

— E pillanatban talán még igen, de, hál' Istennek, már nem sokáig. Hiszen már most is annyi, mintha szabadok len-

nének, — kiáltotta lelkesen egy fiatalos hang. — A siker reményével követelhetjük szabadonbocsátásukat. Csak merészeljék megtagadni...!

— Valóban, nagyon rosszul járna Nikoláj Alexandrovics, — folytatta Markovics dühös mosollyal, — ha társainkat nem bocsátának szabadon.

— A tárgyra! — szólalt meg az idősebb úr parancsoló hangja. — Fecsegésre most nincs idő. Számos pont fölött kell még határoznunk, — folytatta a beállott csendben. — Most Tarantieven és testvéreinken van a sor. Mi kissé elhamarkodottan vittük véghez a dolgot, úgy hogy Tarantiev és a többiek Pétervárt az egésztől még csak nem is értesülhettek. A futárnak tehát, aki Szent-Pétervárra utazik, kettős feladata lesz. Értesítenie kell elvtársainkat a nagy ujságról és közölni kell velök utasításainkat arra vonatkozóan, hogy mik legyenek azok a legközelebbi lépések, amelyeket célunk elérése érdekében itt mindnyájan szükségesnek tartunk.

— Feliratot III. Sándorhoz! — kiáltotta lelkesen a fiatalos hang.

E körül foroghatott minden, mert most mindenki még feszültebben figyelt. Az elnök egy írást vett fel az asztalról:

— A komité közreműködésével — mondta — elkészítettük a felirat vázlatát. A kísérőlevélben elmondjuk, hogy a cárevics jelenleg bizonyos személyek hatalmában van, akik mindaddig túszként tartják fogva, amíg bizonyos feltételeket a kormány nem teljesít. És pedig: először teljes kegyelmet nem ad Dunajevszkynek és azoknak, akik a legutóbbi összeesküvés miatt börtönben ülnek és amíg nem ad menedéklevelet nekik a külföldre.

— Nikoláj Alexandrovicsot aznap engedjük szabadon, amely napon Dunajevszkyék átlépték a határt, — tette hozzá az egyik idősebb hallgató.

— És mi történik akkor, ha válasz helyett egyszerűen a *harmadik üggyosztályt* szabadítják a nyakunkra?

— Az üzenetben fenyegetés is lesz, — mondta Mirkovics sötéten.

— Arra az esetre, ha a rendőrség nyomozásba kezdene?

— Igen. Abban az esetben még a hulláját sem találnák meg.

— Erre azonban nem fog sor kerülni, — mondta az elnök, aki igyekezett, hogy eloszlassa azt a rossz hangulatot, amelyet egy esetleges gyilkosság rémképe felidézett. — Kétségtelen, hogy kívánságainkat nem fogják elutasítani.

— Van azonban még valaki, akiről a komité, úgy látszik, megfélekezett és ez: Lavrovsky! — mondta most Mirkovics.

Mindkét kezével az asztalra könyökölt és arca vésztlőslő kifejezést öltött.

Mindenki egyszerre beszélt és arról igyekezett meggyőzni Mirkovicsot, hogy a gyenge elhatározású Lavrovsky egyáltalán nem jöhet számításba.

— Első érzése, ha rájött arra, hogy a cárevics eltűnt, az lesz, hogy megijed. Hiszen elsősorban őt fogják a történetekért felelősségre vonni. Hanyagságáért megérdemelné, hogy Szibériába küldjék.

— Minden reményünk megvan tehát arra, — vette át újra a szót az elnök — hogy Lavrovsky nem fog Szent-Pétervárral tárgyalni, legalább is az első napokban nem. Először ő maga igyekszik kipuhatolni: hová tűnhetett a cárevics. Számíthatunk rá, hogy a küldöttünk legalább néhány napot nyer, amíg a nehézkos öreg valamilyen lépésre rászánja magát és több, mint három nap kell hozzá, hogy Tarantievot megtalálja, aki aztán majd gondoskodik arról, hogy a levél a címzett kezébe kerüljön.

— Mindez természetesen csak föltevés, — mondta egy idősebb hallgató — nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy van még egy ellenségünk, akit Lavrovsky minden ijedelme ellenére is be fog a dologba avatni, s aki sem nem félénk, sem nem habozó, ezenkívül pedig itt, Bécsben, számos szövetségesre számíthat a társadalom minden rétegéből.

Senki sem válaszolt. Mindenki tudta, kiről van szó. Mindenki ismerte, ha csak hallásból is a szép Madame Demidowot, akiről azonban nyíltan senki sem merte volna állítani, hogy kém.

— Jó, hogy ismerjük azokat, akiktől tartanunk kell — jegyezte meg az elnök — és fontos, hogy ne tévesszük őket szem elől. A legfontosabb azonban az okmányok kérdése. Itt van néhány, nem tulságosan fontos okmány, amelyeket a zavaros időkre való tekintettel legjobb lenne elégetni.

Mindenki helyeslően bólintott. Az okmányok körben jártak az asztal körül, végül az elnök javaslata szerint tűzbe vetették őket.

— Végül itt vannak azok a papirok, — mondta az elnök bizonyos ünnepélyességgel, — amelyeket Szent-Pétervárra kell juttatnunk. Elsősorban jelentésünk a cárevicsnek tervezett és végrehajtott megszőktetéséről, másodszor az a levél, amelyet Tarantievnek III. Sándor kezéhez kell juttatnia. Azonkívül van

itt egy kis csomagban számos itt élő szövetségünkre vonatkozó feljegyzés és terv. Fontos okmányok, amelyeket futárunknak érintetlenül kell eljuttatnia Tarantievhez. Így tehát nemcsak életünket és szabadságunkat adjuk annak a kezébe, akit Pétervárra küldünk, hanem Dunajevszkynek és börtönben senyvedő társainknak a szabadulásra való utolsó reményét is.

Minden szem Wolenszkyre irányult most, aki izgatottságtól remegő kézzel vette át az elnöktől az okmányokat.

Iván Sztepanovics Wolenszky régi, híres család sarja, Őmenniciájának: D'Orsay bíborosnak volt magántitkára és bizalmasa, annak a D'Orsay bíborosnak, aki viszont Párisnak, Bécsnek és Szent-Pétervárnak volt pápai nunciusa. Wolenszkyt a kényelmes környezetben sem engedte lengyel vére megnyugodni. Az összeesküvés szenvedélye, amely rajongó, könnyen hevülő honfitársait jellemzi, ennek a titkos anarchista-szövetségnek karjaiba hajtotta őt, s a szövetség szolgálatában állását, szabadságát, sőt életét naponta kockára tette. Wolenszky a diplomácia világában élt és a legjobb társaságban forgott, megbecsülhetetlen szövetséges volt tehát az összeesküvők számára, mert éppen azoknak a magas személyiségeknek társaságában forgolódott, akik ellen ők el akartak járni. Ő kémlelte ki azt is, hogy a cárevis a legszigorúbb inkognitóban, s csak egy öreg udvari ember és egy megbízható orosz szolgáló kíséretében Bécsben tartózkodik és álnév alatt az Imperial-szállóban vett szállást.

— Büszkévé és boldoggá tesz az a tudat, — mondta Wolenszky az elnök felé fordulva, — hogy a szövetségnek ilyen fontos szolgálatot tehetek. A levelet és az okmányokat minden bizonnyal el fogom juttatni Pétervárra.

— Mikor utazhat? — kérdezte Mirkovics.

— Körülbelül két-három nap múlva.

— Az késő! Nem mehetne előbb?

— Lehetetlen! A nuncius holnapután hagyja csak el Bécsét, nekem pedig huszonnégy órával tovább itt kell maradnom, hogy levelezését elintézzem.

— Bízunk Ivan Sztepanovicsra, mit csinál, — mondta az elnök. — Senki sem lépheti át zavartalanabban a határt, mint ő és a három napos késedelemben kevesebb veszedelem rejlik, mint abban, ha ezeket a papirokat másra bízónk.

— Eddig még egyszer sem fogtak gyanút ellenem — mondta

Wolenszky megnyugtatóan. — Igaz, hogy egyszer magukhoz vették és átkutatták a papirjaimat a bestiák, de ez közvetlenül Dunajevszky letartóztatása után volt és abban az időben minden lengyel ki volt téve ilyen zaklatásnak. Szerencsémre akkor semmi kompromittáló irat nem volt nálam. Most pedig óvatos leszek. Minden okmányt közös borítékban helyezek el és az egész paksamétát ellátom a pápai követség pecsétjével. Azt hiszem, hogy a papírok így biztonságban lesznek, s mától számított négy nap alatt eljutnak Tarantievhez és a pétervári komitéhez. Minthogy azonban elutazásom előtt alig láthatom önöket még egyszer, legyen szabad megkérdezni: mit szándékoznak önök ezalatt tenni?

— Sokat nem tehetünk, — válaszolta az elnök. — Néhányan közülünk Lavrovszkyt, mások Madame Demidowot fogják megfigyelni és ha azt látjuk, hogy a rendőrséghez akarnak fordulni segítségért, ugyanazt a fenyegetést juttatjuk el hozzájuk, mint amelyet Tarantiev a cárhoz.

— Ne feledje el, Wolenszky, — tette hozzá a komité egy tagja, — hogy az elutazását követő negyedik napon fogunk a legjobban aggódni az ön és okmányaink sorsáért. Épp ezért gondoskodjék róla, hogy amint Tarantievékkal beszélt, azonnal hirt kapjunk.

— Ez semmi nehézségbe sem fog ütközni, — válaszolta Wolenszky. — Egyebekben pedig nincs ok aggodalomra; az okmányok teljes biztonságban vannak nálam.

A tanácskozásnak ezzel vége is volt. A feszült csendet élénk vitatkozás követte.

Ivan Sztepanovics távozni készült.

— Most már mennem kell, — mondta, — legközelebb tehát Szent-Pétervárról való visszatértünk után fogunk találkozni!

— Szerencsés utat, — kiáltották Wolenszkynek mindenfelől és mindenki kezét akart vele szorítani, mielőtt veszélyes útját megkezdi.

Soknak megfordult fejében az a gondolat, hogy a bátor kurirt talán nem is látja többé az életben.

Tíz perc múlva már a bécsi utca vidám mulató tömegébe vegyült az a néhány ember, akik az utóbbi évtizedek legvakmerőbb merényletét oly elszántan vitték véghez.

4.

A cárevics alig huszéves volt és szórakozni jött Bécsbe. Értetű tehát, hogy gondolkodás nélkül követte a szép odaliszkt és nem látott mást, mint a feléje ragyogó szempárt. A rövid kocsit az Operától a Heumarktig elég volt ahhoz, hogy ez a ragyogó szempár hevülékeny szívét teljesen lángralobbantsa. Sikerült a szép ismeretlent rábírnia arra, hogy álarát levesse és így meggyőződhetett arról, hogy arca, amelyet eddig irigyen eltakart, éppoly bájos volt, mint az egész, drága selymekbe és ékkövekkel díszített fátylakba burkolt jelenség.

A koci egy oszlopcsarnokban állott meg, amelyet a felületes megfigyelő leírhatatlanul sivárnak és szomorúnak talált volna. Nikolaj Alexandrovics azonban gondolkodás nélkül rohant fel a kölépcsőn a bájos nő után, aki könnyed léptekkel szökölt előtte. Követte egy tömör ajtón keresztül is és egyszerre csak egy ragyogóan kivilágított, fényűzően berendezett szobában találta magát, amelynek közepén izlésesen, hívogatóan megterített asztal állott.

Az asztal mögött mozdulatlan szolga várta a parancsot.

Amikor Nikolaj Alexandrovics mögött becsapódott a nehéz ajtó, azon vette magát észre, hogy a szép odaliszknak ismét sikerült elmenekülnie előle. A terem másik végén lárt ajtó hívogatta. Átlépte a küszöböt. Hálószobába jutott, amelyet szemmeláthatóan férfi számára rendeztek be. Más ajtó nem nyílt a két szobából és így a cárevics hiába kérdezte önmagától: hogyan sikerült a hűrnek ismét megszöknie előle? Nem tudott a kérdésre megfelelni. Csak nem a sötét lépcsőházban bújott el?

Pillantása a dúsan megrakott asztalra esett. Az asztal csak egy személyre volt megterítve.

Az ifjú herceg gyanakodni kezdett.

Az ajtóhoz ment: zárva volt.

— Hol vagyok? — kérdezte a szolgát.

A szolga alázatosan meghajolt s szájára és fülére mutatott.

— Tényleg süketnéma, vagy csak színleli? — futott át Nikolaj Alexandrovics agyán.

A súlyos ajtót alighanem hiába kísérelte volna meg feltörni.

A cárevics csak most értette meg, hogy csapdába esáltak.

A súlyos tölgyfaajtó csendesen kinyílt és a süketnéma szolga odalépett.

Nikoláj Alexandrovicsnak egy pillanatra talán eszébe ötlött a menekülés. De a megaláztatástól, amellyel ez a hiábavaló kísérlet járt volna, megkímélte önmagát. Az ajtónyílásban két magastermetű szolga szálás alakját pillantotta meg. Egyikük a cárevics elé lépett és alázatos meghajlással levelet adott át neki.

Izgatottan bontotta fel a levelet, amely azonban csak néhány sorból állott.

Közölte Nikoláj Alexandrovicssal azt, amit már úgyis tudott, hogy fogva tartják, amíg a függőben lévő tárgyalásokat, amelyeket felséges atyjával folytatnak, a cár a tárgyalókra kedvezően el nem intézi. Ez viszont rövid időn belül várható. Addig ez a szerény lakás teljesen a fenséges fogoly rendelkezésére áll, úgyszintén a három süketnéma muzsik, akiknek az az utasításuk, hogy öfensége parancsainak engedelmeskedjenek.

Nikoláj Alexandrovics előbb szemrehányásokkal illette és bolondnak szidta önmagát, azután pedig, minthogy bízott országa rendőrségének ügyességében és karjának hosszúságában, s abban, hogy Lavrovsky minden követ meg fog mozditani kiszabadítása érdekében, belenyugodott a megváltoztatlanba.

A következő félóra a minden oroszok uralkodójának örökösét az asztalnál találta, ahol egyedül, fogolyként, de ifjúi étvággyal s a holnappal mit sem törődve, fogyasztotta bőséges vacsoráját.

Ami azonban Lavrovsky grófot, ő császári fenségének kísérőjét illeti, a gróf sokkal rosszabb lelkiállapotban volt, mint elrabolt védenccé. Hogy a cárevics, akit reá bízta, kisiklott keze közül: ez olyan eset volt, amelyhez hasonló nem fordult elő egyetlenegy sem.

— Életemmel fogok fizetni könnyelműségemért — gondolta a gróf és félórával a cárevics eltűnése után már fegyverek, tömlőcök és szibériai ólombányák rémképét látta maga előtt, ha szemét lehunyta.

Félóra is nagy idő, amikor azonban már két-három óra is elmúlt, az álarcosok csoportja egyre ritkább lett s a cárevics még mindig nem került elő, Lavrovsky olyan kínokat állt ki, amilyenek létezéséről eddig fogalma sem volt.

Reggel felé az utolsó vidám csoport is távozni készült. Az

őreg orosz főúr azonban még mindig ott ült a páholyban, merev tagokkal, s a rémülettől szinte megbénult aggyal.

A felügyelők felkérték, hogy távozzon. Már oltozott a lámpákat. Nem maradt más hátra, mint hogy elhagyja a páholyt. Néhány habozó, a portáshoz és a szolgálkhoz intézett kérdésére: „Nem láttak egy fekete dominót és egy odaliszket? ...” — csak nevetés volt a válasz. Az elmúlt órákban vagy ötven odaliszka és mintegy kétezer dominó ment az Operaház lépcsőin fel és le és még legalább tíz pár tűnt el olyan körülmények között, mint az, amely után a gróf érdeklődött.

Az Imperial-szálló álmos portása sem tudott semmit az idegen fiatalemberről, az orosz szolga pedig, a cárevics kíséretének egyetlen tagja néma kérdést intézett a hazatérő grófhhoz, amelyet nem mert szavakba öltöztetni. Ennek az embernek feltétlenül kellett mondani valamit, mert megbízható volt és szükség lehetett rá. Ezért Lavrovsky gróf félig elmondta neki: mi történt.

A cárevics, fiatalemberek szokásaként, kalandra kegyeskedett menni, nekik kettőjüknek azonban ezt titokban kell tartaniok. Lehetséges, hogy Nikoláj Alexandrovics holnap visszajön, az is lehet azonban, hogy csak néhány nap múlva. Hogy mikor: ezt ő, Lavrovsky, nem tudja határozottan megjósolni. De megbizik, feltétlenül, a Sztepan hallgatásában.

Amikor másnap sem jött semmi hír a cárevicsről, az öreg főúr vágyakozó pillantásokkal kezdte nézegetni apró revolverét, amelyet mindig magánál hordott. Még mindig jobb a halál a szibériai sóbányáknál és az árulás vádjánál.

Lavrovsky azonban már elmúlt hatvanéves. Ebben a korban az élethez már éppen úgy ragaszkodunk, mint egy kedves öreg baráthoz, akitől csak nagyon-nagyon nehezen válunk meg. Épp ezért a gróf a revolvert szépen visszatette tokjába és más megoldás után nézett.

Egy jó detektív, természetesen magándetektív, nem állami, biztosan meg tudna birkózni a helyzettel és meg tudná találni a szökevényt, feltéve, hogy még életben van. Ha pedig nem lenne életben, akkor, Lavrovsky életéért úgysem adna senki fagarast sem és akkor nem marad más hátra, mint a revolver.

Sztepan semmit sem kérdezett. Lavrovsky levert és nyugtalan volt, ez a szolgának elegendő volt.

A reggeli lapokban egyetlen egy titokzatos, kifosztott hulláról sem volt szó, így hát Lavrovsky detektívet kezdett keresni.

Az egyik szerkesztőségben egy Furet nevű franciát ajánlottak neki. Ez a Furet, — mondták, — sok tapasztalattal és kiváló összeköttetésekkel rendelkezik.

Lavrovsky azonnal felkereste.

Monsieur Furet igen okos ember volt, de egyrészt ő sem tudott mindent, másrészt Lavrovsky sem közölt vele eleget. A detektív is észrevette, hogy az elmondottak mögött valami titok rejtőzik és iparkodott nyomára jönni. Lavrovsky makacs volt és abban a pillanatban, mikor bizalmas közlésekre került volna a sor, visszariadt. Nem merte megmondani Furetnak, hogy aki eltűnt: az orosz trón várományosa. Nem merte megmondani és csak határozatlanul, mint előkelő külföldről beszélt róla. Így aztán semmire se mentek és Furet lassanként elvesztette türelmét.

— Ön, úgy látszik, azzal a szándékkal jött hozzám, — mondta végül, — hogy szolgálataimat ebben az ügyben igénybe vegye, ugyanakkor azonban szilárdan azt is elhatározta, hogy titkait nem közli velem. Ha nyugodtan meggondolja, be fogja látni, hogy ilyen körülmények között nem lehetek önnek hasznára.

— Tehát ön semmit sem tehet? — kérdezte Lavrovsky kétségbeesve.

Olyan levertnek és szerencsétlennek látszott, hogy a detektív szánalmat érzett iránta:

— Azt ajánlanám, menjen haza, — mondta — és gondolja mégegyszer jól át a dolgot. Ezalatt én az Operánál, a bérkocsiallomásokon és a pályaudvarokon érdeklődni fogok. Hiszen lehetséges, hogy a szökevény néhány nap múlva előkerül. Gyakran rántanak be fiatalembereket olyan kalandokba, amelyek egy-két napnál tovább tartanak. Ha szombat délután sem kerül elő ifju barátja, keressen újra fel engem, akkor azonban már azzal az eltökélt szándékkal, hogy fenntartás nélkül mindent elmond. Ha nem tudná magát erre elhatározni, akkor inkább el se jöjjön.

Ezzel Furet felemelkedett helyéről és a beszélgetést a maga részéről befejezte.

Lavrovsky maga is belátta, hogy nincs mondani és tenni valója, amíg el nem határozta magát rá, hogy egy harmadik személyt is beavat a dologba. Ki tudja, talán igaza van a franciának? Könnyen lehetséges, hogy a cárevics valami kalandba keveredett. A várakozásból baj nem származhat. Ha megszök-

tetői bántani akarták volna őfenségét, azt már eddig is megtehették volna.

A gróf kalapja után nyúlt és ajánlotta magát; megígérte, hogy az ajánlaton gondolkozni fog.

Szombatig tehát várakoznia kellett. A szörnyű terhet addig egyedül hordozta. Az egyetlen ember, akinek, úgy érezte, némi felvilágosítással tartozik, Sztepan volt, a szolgál.

— Tudnia kell Sztepan, — magyarázta neki, — hogy őfensége kegyeskedett néhány napra elhagyni a szállót. Mielőtt eltávozott, a legszigorubban lelkemre kötötte, hogy távollétét titokban kell tartanunk. Ő császári fenségét, ezt kell mondania, könnyű természetű kanyaró ágyhoz köti. Megértett? Remélem Ő császári fensége számíthat az ön hűségére és titoktartására úgy most, mint a jövőben!

— Nikoláj Alexandrovics: uram és parancsolóm, — válaszolta a szolgál alázattal. — Azt mondom, amit parancsol és hallgatok, ha úgy kívánja.

5.

— Eminenciád tehát holnap tényleg elhagy minket? — kérdezte Ferenc József udvariasságnak, amikor D'Orsay bíboros, a bécsi udvarnál a Szentszék követe, búcsúzáshoz készülődött.

— Ha sürgős kötelesség nem szólítana el, Felség, önszántamból sohasem hagynám el ezt a bájos, vendégszerető várost. Így azonban... — a bíboros sóhajtott és arca lemondó kifejezést öltött.

— Örülök, hogy Eminenciád városunkat vonzónak találta.

— Nemcsak magát Bécsset, felséges uram, ámbár a város is elragadó, hanem a lakosait is.

A bíboros elhallgatott, mert, ami diplomáciai pályáján alig történt meg vele: nem talált szavakra, hogy erről az érdekes tárgyról kifejtse nézetét.

— Szent-Pétervár nagyvilági hölgyeiben a bécsi nők vesélyes versenytársaikra fog akadni, — mondta a császár elgondolkozva.

Őeminenciája nem válaszolt.

Eszébe jutott a titokban szállongó pletyka, amely szerint az orosz *grandes dames*-ok egyike, az elmúlt télen, Ferenc Jó-

zsef szívében, ha csak átmenetileg is, de letagadhatatlanul helyet talált.

Nehány pillanatig csend volt.

A császár nyilvánvalóan kellemetlenül érezte magát. Keze idegesen babrált a csecsebecsékekkel, amelyek egyszerű íróasztalát díszítették és nehányszor úgy tűnt, mintha mondani készülné valamit.

A bíboros, aki hosszú diplomáciai pályafutása alatt megtanulta a türelem művészetét, nyugodtan várt arra, amit a császár végül mégis csak meg fog neki mondani.

— Eminenciád sok régi ismerőssémmel fog találkozni Pétervárott, — mondta végre a császár, átmenet nélkül.

— Feladatomban fogom tekinteni, hogy mindazokkal találkozzam, akikkel felséged akarja, — válaszolta a bíboros különös udvariassággal.

— Eminenciád nagyon kedves. Meg vagyok győződve róla, hogy a cárnak és cárnőnek szánt üdvözlétemet Eminenciád sokkal jobban fogja tolmácsolni, mint ahogyan arra szegényes tollam képes lenne. Üdvözlöm Xenia nagyhercegnőt és a nagyherceget is, akiknek legutolsó bécsi látogatása kedves emlékem marad.

A bíboros alig észrevehetően mosolygott. Pillantása egy gyémántokba foglalt miniatürképre esett, amely kétségtelenül ezeknek a kedves emlékeknek egyikét örökítette meg.

Akármilyen futó is volt azonban a bíboros pillantása, a császár nyilván mégis felfogta, mert kissé idegesen tette hozzá:

— És ne felejtse el hódoló üdvözlétemet átnyújtani Mariónak hercegnőnek, aki remélhetőleg rövidesen újra eljön Bécsbe, ahol az utolsó farsangon olyan nagy diadalokat aratott.

— Minden írásbeli vagy szóbeli üzenetet, amelyet felséged rám bízni kegyeskedik, a legpontosabban el fogok intézni, — jelentette ki újra D'Orsay bíboros.

— Vigyázzon! — mondotta a császár ideges nevetéssel. — Szaván fogom Eminenciádat és olyan terjedelmes üzenetet küldök önnek, ami csomagját túlságosan megterheli.

— Teljesen rendelkezésére állok felségednek.

A császár átható pillantással nézte a bíbornok ravasz diplomataarcát, azután, mintegy hirtelen elhatározását követve, kis kulcsot vett elő zsebéből, felnyitotta íróasztalának egyik nagyobb fiókját, óvatosan terjedelmes csomagot vett elő belőle és a bíboros bámuló szeme elé helyezte.

— És ha arra kérném Eminenciádat, hogy az üzenetet ebben a formában továbbítsa? — kérdezte Ferenc József.

Öeminenciáján egész diplomáciai pályafutása alatt sohasem lett úrrá a meglepetés, most azonban úgy látszott, mintha melyenülő szeme a csodálkozástól pillanatra kissé tágabbra nyílnék.

— Üzenetem ugyanis két kis emléktárgyban öltött testet, amelyek alkalmasak arra, hogy Bécs és a bécsieket a címzett emlékezetébe idézzék.

— A címzett: hölgy?

— Az.

— Xenia nagyhercegnő, — mondta Öeminenciája a gonoszág árnyalatával.

— Nem. A nagyhercegnő aligha tudna ilyenfajta műtárgyat megbecsülni.

— Felsőged tehát műtárgyakat küld vélem?

— Igen. Még pedig nagyon ritka műtárgyakat, amelyeket olyan műértőnek szántam, aki azokat nagyon fogja tudni értékelni.

— Kegyeskednék felsőged megnevezni a...

— Marionow hercegnő.

— Ah!

— A hercegnő gyakran megcsodálta ezeket a gyertyatartókat, de nem áll mindig módunkban, hogy egy szép asszony szégyét teljesen kielégíthessük. Szeretném Eminenciádnak szerény ajándékomat megmutatni.

A császár nagy gonddal, gyengéden és türelemmel, sajátkezűleg fogott hozzá, hogy a burkoló papírosokat eltávolítsa és a biboros ámuló szeme előtt egy pár kecses és értékes porcellángyertyatartó virult ki belőlük.

Mindkét gyertyatartó, ritka, Altwien-porcellánból való volt és egy-egy kitárt karú Kupidót ábrázolt, amely óriási íjből éppen egy arany nyilat készült valami ismeretlen cél felé repíteni. A Kupidó csodálatosan vésett aranytalapzaton állt. Teste tömör aranyból készült fatörzshöz támaszkodott, a fatörzs ágai gyertyatartókul szolgáltak.

— Valóban elragadó, királyi ajándék.

Amióta a biboros tudta, milyen üzenet az, amelyet a császár rá akar bízni, Öeminenciájának szolgálatkészsége észrevehetően megcsökkent. Két törékeny gyertyatartó: nagy teher és a biboros megborzongott arra a gondolatra, hogy súlyos

felelősséget vesz magára, amikor arra vállalkozik, hogy ezt a holmit mintegy kétezer kilométer távolságra szállítja.

A császár, úgy látszott, nem vette észre, hogy a biboros lelkesedése lelohadt. A műértő buzgalmával hívta fel figyelmét a kis szobor csodálatos mintázására és a kecses aranyvésésekre.

— Ezeknek a gyertyatartóknak vonzóerejét és értékét emeli az a körülmény, hogy titkuk is van. Nyomja meg Eminenciád egész gyengén ezt a keskeny levelet, amely a többiektől külön nő ki az arany ágacskából...

A biboros készségesen engedelmeskedett. A levél apró rugót rejtett, amely az érintésre feltárta a fatörzs belsejét: bárszennyal bélelt titkos rekeszt.

— Ez a rejtett rugó a legérdekesebb ezeken a gyertyatartókon, — magyarázta a császár. — Nagynéném, a szerencsétlen Marie Antoinette ezeknek a gyanút nem keltő gyertyatartóknak és az osztrák követnek: Neippergnek segítségével néhányszor igen fontos üzeneteket küldött bátyjának.

A biboros gyakran hallott azokról a titkos eszközökről, amelyeket Neipperg gróf talált ki, hogy a szerencsétlen királyné üzeneteit biztonságban hozhassa át a francia határon. Ez a két gyertyatartó közéjük tartozott. Örökség volt. Szinte ereklye. A szegény királyné halála óta. — így beszélték, — az udvari kápolnába állították mindaddig, amíg egy szép orosz szempár vágzó tekintetét nem vetett rájuk. És most örökre elkerülnek a vértanuhalált halt francia királyasszony családjától, el, Oroszországba.

A biboros szót sem szólt. Sokat adott volna érte, ha elfogadható okot talál a megbízatás visszautasítására. Mindenfajta eshetőség átvillant az agván. Borzalmas látomás gyötörte: elképzelte, hogy fél Kupidóval, vagy lombiafosztott fatörzsszel érkezik meg Pétervárra. E rémes elképzelésből Ferenc József szava ragadta ki:

— Felesleges hozzátennem — mondta a császár, — hogy teljesen Eminenciád diszkréciójára bízom magam.

— Felsőged megbízhat bennem.

A biboros lényen híján volt most minden szívélvességnak. A császár azonban annvira buzgón foglalatostkodott kincsei becsomagolásával, hogy a bibornok hangjának hüvősségét észre sem vette. Ajándéka átadására olyan követet talált, akinél diszkrétebbet hiába keresett volna Európában és el volt tökélye, hogy nem ad alkalmat néki, félig adott szava visszavonására.

— Sohasem fogom Eminenciádnak ezt a baráti szívességet elfelejteni, — mondta végezetül és a méltóságnak és kedélyességnek azzal a vegyülékével, amely a Habsburgok sajátja és amelynek senki nem tud ellenállni, szívélyesen keztenyújtott.

A biboros mélyen ráhajolt a császári kézre és ámbár arca a kötelesség mártírjának lemondó kifejezését öltötte, mégis sikerült úgy elbúcsúznia Ferenc Józseftől, hogy az uralkodó emlékében végül mégis kellemes benyomás maradt vissza róla.

Néhány perccel később D'Orsay biboros már hazafelé tartott kocsijában. Véle szemben, az ülésen, terjedelmes csomag terpeszkedett.

Ferenc József két gyertyatartója.

6.

Öminenciája már jóelőre elhatározta, hogy Bécsen a következő napon — csütörtökön — hagyja el s hogy diplomáciai megbízatásainak fáradságait két-három hétig, a legszigorubb inkognitóban, valamely cseh fürdőhelyen fogja kipihenni.

XIII. Leó öszentségétől kapott megbízatásának I. Ferenc József apostoli királynál azzal az ügyességgel és tapintattal tett eleget, amely Öminenciája minden vállalkozását, legyen az diplomáciai vagy más természetű, mindenkor jellemezte. Pihe-nője után Szent-Pétervárra kellett utaznia, hogy a cárnál intézze el diplomáciai megbízatását, amely olyan nehéz volt, hogy a biboros minden tapasztalatára és ügyességére szükség volt.

Délután tért haza Öminenciája a császárnál tett búcsúlátogatásáról. Ivan Sztepanovics, aki várt rá, azonnal észrevette, hogy arckifejezése bosszus.

— Biboros tervez, császár végez! — mondta Öminenciája lehangoltan és értékes terhét a legnagyobb óvatossággal helyezte az asztalra. — Iván fiam, rossz híreket hozok.

— Rossz híreket?

— Azért nem kell olyan rémült arcot vágnia, fiam. Mindössze arról van szó, hogy holnap nem utazhatom Karlsbadba.

— Óh!

— Uj szerepet osztottak ki reám. A *postillon d'amour* szerepét. Lámpalázam van. Sokéves gyakorlatomban nem szerepel hasonló megbízatást, egy sem. — Öminenciája a csomagra mutatott: — Ime az üzenet, amit át kell adnom.

— Hol? — kérdezte Wolenszky, akit szerfelett mulattatott az egyházi diplomata megzavart nyugalma.

— Szent-Pétervárt.

— Kitől?

— Ő apostoli felségétől, I. Ferenc Józseftől.

— Kinek?

— Marionow hercegnőnek.

— És Eminenciád vállalta, hogy ezt az óriási csomagot Pétervárra cipelje, s lemond szabadságáról? — kérdezte Wolenszky csodálkozva.

— Mit tettem mást? — felelte a biboros türelmetlenül. — Hiszen tudja, milyen elbűvölő Ferenc József, ha az akar lenni. Rámerőltette a dolgot, még mielőtt kérése felett való csodálkozásomból magamhoz térhettem volna.

— S most Eminenciádnak az a szándéka, hogy karsbadi utazását bizonytalan időre elhalasztja és előbb a császár üzenetét közvetíti? — kérdezte Iván, akit nvugtalanított az, hogy gazdájának megváltozott tervei az ő vállalkozását is érinthetik.

— Igen. Meg akarok szabadulni ettől a törékeny holmitól. Addig egyetlen nvugodt pillanatom nem lenne, amíg sértetlenül át nem adnám ezt a kénves portékát a hercegnőnek, aki értett ahhoz, hogy Ferenc Józseftől ezt az értékes ereklyét kihizelegje. Holnap mindketten utazunk Pétervárra.

— Mindketten?

— Igen, fiam. Önnek egyelőre, sajnós, szintén le kell mondenia szabadságáról. Ha már Oroszországban vagyok, egyszer-mind másik megbízatásomat is elintézem.

Wolenszky nem felelt. Világosan látta, hogy titkos missziója sokat nyerne biztonságban, ha Őeminenciája kíséretében utaznék.

— Holnap útra készen leszek! — mondotta rosszul titkolt örömmel. Megkönnyebbülten sóhajtott fel. — Ha megengedi Eminenciád, átadom Antonnak a csomagot, hogy valamelyik bőröndben elhelyezze.

— Csak lassan fiam, csak lassan! Előbb csomagolja ki és nézze meg a karos gyertyatartókat. Ha megnézte, azt hiszem lemond arról, hogy Antonra bizza.

Wolenszky felvitotta a csomagot és műértő szemmel vizsgálta a két műremeket.

— A történet, amely hozzájuk fűződik, — mondotta a bibo-

ros, — éppen olyan érdekes, mint maga a holmi. A gyertyatartók ugyanis titkot rejtenek.

— Titkot?

— Nézzen csak ide, — és a biboros megmutatta a titkos rugót. — Marie Antoinette ezeknek a gyertyatartóknak a segítségével küldött üzeneteket családjának Bécsbe.

Wolenszky elsápadt visszafojtott izgalmaiban. Keze remegett, amikor a császár karos gyertyatartóit újra megvizsgálta. Olyan komolysággal hallgatta a biborost, amely nem a műértő érdeklődéséből fakadt. Pompás ötlete támadt. A fontos okmányok átcsempészésére olyan lehetőség kínálkozott, amelyről a legeléesebb szemű orosz hivatalnoknak sem lehetett még csak sejtelme sem.

— Valóban remekbe készült műkincsek, — mondta végre. — Nem csodálkozom, hogy Eminenciádnak gondot okoznak, mert tényleg szörnyen törékenyek. Már a csomagolásnál attól lehet tartani, hogy megsérülnek.

— Éppen ezért szeretném, ha ön maga csomagolná be azokat. Az én kezem már öreg és ügyetlen. Tulajdonképpen női kézre volna most szükségünk.

— Nincs az a női kéz, amely gyöngédebben bánhatna velök, mint ahogyan én fogok, — mondotta Iván nagy buzgalommal. — A legbiztosabban a gyertyatartókat Eminenciád készítéskájában lehetne elhelyezni, amelyet magunkkal viszünk külön kosokban. Ilymódon egész úton magunk vigyázhatnánk rá.

— Nagy könnyebbség lenne nékem, édes fiam, ha törődnék ezekkel a gyertyatartókkal. A legsúlyosabb diplomáciai feladat nem nyomott úgy, mint ez a törékeny holmi.

Wolenszkynek remegett a karja, amikor a műkincseket szobájába vitte.

Egyedül akart lenni, hogy a dolgot nyugodtan átgondolja.

Lázás izgatottsággal nyomta meg a rugót és csaknem szerelmesen nézte a bársonnyal bélelt rekeszt. Miután meggyőződött arról, hogy szobájának ajtaja be van zárva, elővette belső zsebéből az okmányokat, amelyeket a komité tegnap átadott neki, behelyezte a fatörzs üregébe és óvatosan becsattantotta a rugót. Azután összehasonlította a két gyertyatartót és megállapította, hogy annak a Kupidónak, amely most a papírokat őrizte, egyik karján, a csuklótól könyökig terjedő hajszálvékony sérülés van, ami ikertestvérétől első pillantásra megkülönbözteti.

Dolga végeztével, mindkét porcellánt gondosan vattába és selyempapírba csomagolta, bevitte a biboros hálósobájába, s ott a kiegészítésébe ágyazta be, a püspöki gyűrű és a biborosi rang jelvényei közé.

— Öminenciája fogja papírjainkat a határon átvinni, abban az ajándékban, amelyet egy császár küld egy hercegnőnek. Jobb helyen igazán nem lehetnének! — gondolta.

Öt perccel később Iván azzal a megnyugtatóssal adta át a bőröndkulcsokat gazdájának, hogy a császár gyertyatartóit sikerült úgy becsomagolnia, hogy semmi bajuk sem eshetik.

— Köszönöm, fiam, — mondta a biboros. — Én ma nem eszem itthon. Önt is szabadjára hagyom az utolsó estén. Csak arra kérem, hogy reggelre minden rendben legyen. Jó éjszakát.

Wolenszky mély meghajlással távozott. Remélte, hogy az est folyamán találkozik egyik vagy másik társával és azt megkérheti arra, hogy közölje a komitéval, hogy szerencsés körülmények folytán huszonnégy órával hamarabb utazhat Pétervárra, mint remélte. Számíthatnak tehát arra, hogy a papírok legkésőbb szombaton Tarantiev kezében lesznek.

7.

Az utolsó este a biboros, amint azt Ivánnal közölte, nem érkezett otthon, hanem Madame Demidow társaságában, aki egyike volt azoknak a bájos és titokzatos orosz *grande dame*oknak, akik Bécsre, Párisra és Londont veszélyeztették, akiket mindenütt fogadtak, a férfiak megcsodáltak, a nők irigyeltek, akikről azonban az orosz követség személyzete, a követet magát is beleértve, rettegett.

Hogy miért rettegtek Madame Demidowtól saját honfitársai a legjobban? Azt egy nem-orosz nehezen érti meg. Hiszen mindig egyformán kedves volt mindenkinek, akivel találkozott és látszólag egyáltalán nem érdeklődött politika iránt. Néhány évvel ezelőtt suttogtak ugyan arról, hogy az orosz határon egy túlbuzgó vámhivatalnok Madame Demidow csomagjai között feljegyzéseket talált, amelyekben a hölgy feltűnő hiven számolt be minden Bécsben élő cári alattvaló életéről és cselekedeteiről, valamint néhány bizalmas beszélgetésről is, amely a követ úr és neje önagsága között a hálósobájában tényleg lefolyt. Ez azon-

ban pletyka maradt és az a tény, hogy röviddel az eset után a követ urnak értésére adták, hogy jól teszi, ha a külügyi szolgálattól végképpen visszavonul, talán nem is volt összefüggésben azzal a bizalmas beszélgetéssel, amelyet annakidején négy fal között, tanuk nélkül folytatott feleségével, amelyről azonban Madame Demidow, a pletyka szerint, mégis tudomást szerzett. annyi bizonyos, hogy Öexcellenciája, a jelenlegi követ éppen úgy mint a felesége és az egész követségi személyzet megkülönböztetett módon barátságosak voltak Madame Demidowval szemben és meghívták minden intim összejövetelre. Abban a pillanatban azonban, amikor eltávozott, mindenki megkönnyebbülten lélegzett fel és ha valaki kiejtette nevét a kegyelmes úr előtt, ő mindig így szólt:

— Kérem, ne beszéljen róla. Hideg fut végig a hátamon, ha csak a nevét is hallom . . .

Mindez azonban, ismétlem, csak afféle szóbeszéd volt.

Senki sem állította soha, hogy a bécsi társaságnak ez az előkelő tagja furcsa foglalkozás gyanújában áll. A rosszindulatu híreszteléseket pedig Madame Demidow barátai és csodálói, ha hangosakká váltak, elfojtották.

Szerda estére egyik legmelegebb és legtekintélyesebb barátját várta Madame Demidow: D. Orsay biborost, viszont még ezen az éjjelen el is akarta hagyni Bécset, mert kétségtelennek találta, hogy az odaliszk és a cárevics eltünése mögött titok lappang. Ezt a titkot azonban Madame Demidow, amint azt maga is belátta, saját erejéből aligha tudná felfedni.

Jewgen egész nap nem került eléje s így még azt sem tudta, hogy a cárevics visszatért-e a szállóba? Ha visszatért, akkor a titok szétpattant, mint a szappanbuborék.

Ha nem . . .

Halk kopogás hallatszott a szalon ajtaján, ahol Madame Demidow az utolsó félórát izgatott várakozásban töltötte.

— Maga az Jewgen?

A türelmetlen *szabad-ra* a muzsik egyetlen alakja megjelent az ajtónyílásban.

— Megtudott valamit?

— Barina utasításait követve, — kezdte az orosz, — azonnal az Operához mentem, ahonnét éppen akkor távoztak az utolsó álarcosok. Beszéltem több alkalmazottal, úgy látszik azonban, hogy egynek sem tűnt fel az odaliszk és a fekete dominó

távozása. Valamennyi emlékezett azonban egy idősebb urra, aki ugyancsak fekete dominóban volt, érdeklődött utánuk s izgatottan távozott, amikor semmit sem sikerült megtudnia felőlük.

— Ez természetesen Lavrovsky volt. Tovább!

— Arra, hogy a cárevics ma reggelig nem tért vissza a szállóba, abból következtetek, hogy Lavrovsky gróf, akit délután két óráig követtem, egy Furet nevű úr irodájába tért be, aki, mint a portástól megtudtam, ismert és becsült detektív.

— Vajjon mit akar tőle Lavrovsky? — mormolta Madame Demidow elgondolkozva. — Bizonyos, hogy nem küldött előzőleg sürgönyt Szent-Pétervárra?

— Bizonyos. De erre még visszatérek. Magáról a beszélgetésről természetesen mit sem tudok, de feltűnt nekem, hogy amikor Lavrovsky gróf egy félóra múlva elhagyta Furet irodáját, még levertebbnek látszott, mint azelőtt. Ebből azt következtettem...

— Hagyja a következtetéseket. Tényekre van szükségünk! Lavrovsky valószínűen nem merte Furet-t teljesen beavatni a dologba, mire a detektív nem vállalt szerepet az ügyben. Mi történt azután?

— Arról nincs sok mondanivalóm, barina. Lavrovsky gróf egyenesen a szállóba tért vissza, ahonnet ma többé nem mozgult ki. Ellenben Sztepan, az orosz szolga, öt óra felé eltávozott. Észrevettem, hogy kezében papírlapot szorongat és követtem a távirdahivatalig. Amikor átadta a rácsnál a sürgönyt, sikerült egy pillantást vetnem rá.

— Mit sürgönyözött?

— Csak néhány szót: Nikoláj ágybanfekvő. Orvosok szerint kanyaró. Jelentéktelen. Egy hét alatt túl van. Lavrovsky.

— Kinek címezte a táviratot?

— Nem láthattam, barina.

Madame Demidow jegyzeteket készített a hallottakról.

— Ez minden, amit mondani tud? A munka, amely elutazásom után magára vár, nem lesz tulságosan nehéz. Kövesse ezt a Furet-t lépésről-lépésre. Gyűjtsön minden apró adatot és gondolja meg, hogy a cárevics tartózkodási helyét nekünk kell felderítenünk. Érti?

Kocsizörgés hallatszott.

Madame Demidow gyorsan befejezte jegyzeteit, elzárta fiókjába és elbocsátotta Jewgent, aki éppen olyan nehézkesen és nesztelenül távozott, mint ahogyan jött.

Madame Demidow ezután meggyőző tanúságot tett kiváló színészi képességeiről. Szempillantás alatt eltűnt arcáról minden izgalom, aggodás nyoma.

A lakáj feltárta az ajtót és jelentette:

— A biboros úr Eminenciája.

— Tényleg el akar holnap hagyni minket? — kérdezte Madame Demidow, amikor a biboros véle szemben helyet foglalt.

— Kegyetlenség, hogy erről beszél és megkeseríti az utolsó szép pillanatokat, melyeket ebben a bájos városban töltök, — válaszolta a biboros.

— Nono, — mosolygott Madame Demidow, — nem tudtam, hogy a diplomácia az udvariasság oltárán is feláldozza az igazságot. Ha a szállongó hírek igazak, úgy Eminenciád csak azért hagy itt minket, hogy új, vonzóbb és érdekesebb vidékre menjen.

! — A hír, amely reggel még igaz volt, estére, sajnos, már nem az. Valóban az volt a szándékom, hogy Karlsbadba megyek és tizennégy napig a hegyek között kipihenjem magam...

— Inkognitóban.

— Természetesen. Előre nem látott kötelezettségek azonban máshova küldenek.

— Ez a fordulat alighanem váratlanul s hirtelen jött, — mondta Madame Demidow. — Wolenszky, akivel tegnap este találkoztam, azt mondta nekem, hogy Eminenciád munkája befejezést nyert és most három heti pihenőre utazik.

— Így is volt.

— Eminenciád hová megy? — kérdezte igazi női kíváncsisággal az asszony.

— Máshová, — válaszolta rövid szünet után a biboros, aki nem tudta más módon a további kérdéseknek útját vágni.

Bármilyen tapasztalt diplomata volt is a pápai követ, most az egyszer nem remekelt válaszával, mert amit mondott, és még inkább: ahogyan mondta, az titkot rejtegetett. Madame Demidow ki nem állhatta a titkokat, amíg meg nem fejtette őket.

— Máshová? Ez semmitmondó, ha ugyan nem udvariati-
lan kifejezés, — válaszolta duzzogva. — Eminenciádtól nem vártam ilyen rideg választ.

— Hígyje el nagyságos asszonyom, hogy elárulnám önnek titkomat, ha az enyém lenne, — jelentette ki a biboros.

— Szóval megváltozott terve ezzel a titokkal függ össze?

— Azt nem tagadom. A titok azonban nem sajátom.

— Most történnék először, hogy Eminenciád idegen titkot bíz reám? — kérdezte Madame Demidow.

A nyíl talált, mert a biboros nem válaszolt.

— Amikor Eminenciád megtisztelt azzal, hogy szerény segítségemet kényes politikai küldetéseinél igénybe vette, én azt hittem, ez azt jelenti, hogy a jövőben fenntartás nélkül közlékeny lesz vélem. Legalább is politikai dolgokban.

— Ez azonban nem politika, nagyságos asszonyom.

— Nem politika? Akkor hát nyilván: szerelem. Vigyázzon! Féltékenységem talán még veszélyesebb, mint kíváncsiságom.

— Ismétlem: nem rólam van szó.

— Hát akkor kiről? Eminenciád azt mondotta, hogy hamvazószerdán senki mással nem beszélt, mint Wölenszkyvel és ...

Elhallgatott.

Hirtelen támadt sejtését Őeminenciájának vigyázatlan pillantása igazolta.

— Eminenciádnak tehát Őfelsége titkos magánüzenetét kell valahová eljuttatnia? — kérdezte első sikerétől elragadtatva. — Most azután nem tudja többé kíváncsiságomat féken tartani! Mindent el kell mondania. Kinek megy az üzenet? Kinek mehetne? Természetesen hölgynek. Valakinek, aki Őfelségének különösen kegyében áll ... Már tudom is! Marionov hercegnőnek! Eminenciád a császárnak Marionov hercegnőhöz intézett levelével megy Pétervárral!

— De nagyságos asszonyom ... — próbált tiltakozni a biboros.

— Eminenciád megérdemelné, hogy bizalmának hiányát azal büntessem, hogy holnap reggelre a bécsi lapokkal közlöm ezt aényt. Milyen nagyszerű cím lenne: *Biboros mint postillon d'amour!* A titok most már a győzelem jogán az enyém.

A biboros elkedvetlenedett. Híres diszkréciója csorbát szenvedett. És afelől sem volt bizonyos, hogy ez a titokzatos asszony nem váltja-e be tréfás fenyegetését és nem bosszulja-e meg magát valami módon.

— Ugyije el nagyságos asszonyom, hogy ha nem adtam volna Őfelségének szavamat, mindent, amit tudni akart, elmondtam volna önnek, hiszen köztudomás szerint, ön sokkal külömb a titkok megfejtésében, mint én, szegény diplomata megőrzésükben. Most azonban már valóban nem marad más hátra számomra, mint hogy kiszolgáltassam magam önnek.

— Elnéző leszek Eminenciád iránt, — mondta Madame Demidow kacéran. — De csak egy feltétellel!

— És az?

— Hogy ha elmondja nekem, milyen ajándékot visz a hercegnőnek felséges tisztelőjétől. *Billet-doux* nem lehet. Hiszen azt a posta csaknem ugyanolyan biztosan továbbítja, mint Eminenciád. Minden bizonnyal valami értékes, ritka ajándék. Gyémánt? Gyöngy? Műtárgy?

— Valóban nagyon ritka, ha nem is páratlan ajándék, — válaszolta a biboros lemondóan. — Olyan értékes, hogy sem gyémánttal, sem gyönggyel nem lehet felbecsülni.

— Ugyan...

— Amikor a hercegnő a Burg látnivalóit csodálta, valószínűleg megkívánta azokat az arany és porcellán gyertyatartókat, amelyek valamikor a Marie Antoinette-éi voltak. Most azután Őfelsége felkért arra, hogy ezeket a gyertyatartókat császári hódolatával együtt a hercegnő lába elé helyezzem.

— És Eminenciád elvállalta a megbizatást?

— Kelletlenül, de elvállaltam. Őfelsége éppen olyan könnyen férközik közel a magamfajta, vén diplomata szívéhez, mint a gyertyatartók titkos rekeszéhez.

— A titkos rekeszhez?

— Igen. Nem tudta, hogy ezeknek a gyertyatartóknak titkos rekeszük van, amelyeket, amint azt a történelmi kutatások megállapították, gyakran használtak üzenetküldésre?

— Oh, mennyire szeretném látni azokat a gyertyatartókat! — kiáltotta Madame Demidow vágyakozó sóhajjal.

— Sohasem látta még? Mindkettő műremek.

— Eminenciád kegyetlen. A szenvedélyes műgyűjtő szívét olyan kincsek leírásával gyötri, amelyeket sohsem láthat többé. Ne nevéssen ki! Igenis: égek a kíváncsiságtól! Egész éjjel Alt-wien-porcellánokról, gyertyatartókról és titkos rekeszekről fogok álmodni.

— Miért beszél így, kedves nagyságos asszonyom? Gondolja meg, milyen lelkiismeretfurdalásokat kellene elviselnem, ha azal vádolhatnám magam, hogy indiszkréciómmal ráadásul még nyugtalan éjszakákat is szereztem önnek.

— Mentse meg önmagát a lelkiismeretfurdalásoktól, engem pedig az álmatlan éjszakától Eminenciás uram, még pedig úgy, hogy kielégíti kíváncsiságomat.

— Szívesen. Ha megtisztel azzal, hogy kocsimba száll és meglátogatja sivár cellámat.

— Mire gondol Eminenciád? Hiszen ez szörnyen kompromittálna engem! Gondolja csak meg: a személyzet . . . Wolenszky úr . . .

— Mitől se tartson, asszonyom. Öreg vagyok én már ahhoz, hogy kompromittálhassak egy szép asszonyt.

— A diplomaták, bibornok úr, mindig kompromittálóak. Nem engedné meg Eminenciád, hogy komornámat Wolenszky úrhoz küldjem és megkérjem, adja át a gyertyatartókat? Nem tudnám lehunyni a szemem, ha megtagdná kérésem teljesítését és reggelre olyan öreg lennék, mint a követ felesége.

— Nagyságos asszonyom, a hosszú bűnlistán, amelyet a magas Egben, sajnos, túlságosan lelkiismeretesen vezetnek rólam, szerepelhet ugyan az a bűn, hogy egyszer egy szép asszonynak álmatlan éjszakát okoztam, az azonban nem, hogy miattam akár csak egy nappal is idősebbnek lássék. Mert erre a bűnre bizonyosan nincs bocsánat. Ha tehát megengedi, csöngetni fogok kocsimért, hazamegyek, hogy magam hozzam el, amire annyira kíváncsi. Wolenszky aligha lesz most otthon, különben is a kézításka kulcsai nálam vannak.

— Eminenciád a legkedvesebb biboros ezen a nagy világon! — kiáltotta Madame Demidow csaknem gyerekes eragadtatással. — Kíváncsiságom mértékét abból is kiderítheti, hogy a kíváncsiság elfojtja bennem az udvariasság szavát és nincs erőm hozzá, hogy szeretetreméltó ajánlatát visszautasítsam.

És mintha attól félt volna, hogy a biboros meggondolja magát, már csöngtetett is és megparancsolta, hogy a biboros kocsija álljon elő.

D'Orsay kardinálist mulattatta a női kíváncsiság e viharos kitörése. Megigérte, hogy a lehetőséghez képest sietni fog. Tíz perccel később ajánlotta magát és elment.

Madame Demidow mozdulatlan maradt, amíg a távolodó kocsiörgés egészen el nem hangzott. Akkor azonban tele tüzzel és élettél, kinyitotta íróasztalát, elővette feljegyzéseit, amelyeket Jewgen jelentése nyomán a cárevics eltűnéséről és Lavrovszky habozó viselkedéséről készített. Izgatottságában felkiáltott. Mi csoda nagyszerű rejtekhelyet kínált néki a sors ezeknek a feljegyzéseknek a számára! Megborzongott, ha visszagondolt azokra a borzalmas pillanatokra, amikor az orosz határon titkos jelentései egy ízben ügyetlenségből, vagy hivatalos túlbuzgóságból

illetéktelen kezekbe jutottak. Óh, az a megalázás! Az a gúny-nál rosszabb udvariasság, amivel a nyilván veszélyes ellenféllel, az orosz kormány megfizetett kémnőjével szemben akkor mindenki viseltetett. A pazarul osztogatott borraivalók sem tudták meggátolni, hogy akik tudtak róla: ki ne fecseggék az érdekes hirt, hogy Madame Demidow, a bécsi társaság gyöngye, hercegek, királyok és biborosok barátnője, gazdagságát annak a pénznek köszönheti, amit külföldön élő honfitársai kikémleléséért kap. Alig lehetett a pletykát elfojtani.

Most azonban, úgy látszik, kegyelmes hozzá a sors.

Amikor Öminenciája elmondta érdekes történetét a császár gyertyatartóiról, Madame Demidow azonnal módot keresett rá, hogy a titokzatos küldeménynek birtokába jusson. A biboros rövidesen visszaérkezik a gyertyatartókkal, de ő, Madame Demidow már sokkal nehezebb diplomáciai feladatokat is elvégzett, mint amilyen az, hogy a biborost a tartók átadására bírja. Ha a titkos rekeszek tényleg olyanok, mint amilyeneknek a biboros azokat leírta, akkor Madame Demidownak semmi oka sincs többé a félelemre.

Ujra felhangzott az oszlopcsarnokból a kocsirobogás. Madame Demidow hátradőlt karosszékében és amikor a biboros értékes terhével belépett, nem láthatott arcán mást, mint égő kíváncsiságot.

Maga segített eltávolítani azt a sok burkolatot, amelyekbe Ivan Wolenszky csavarta kevés idő előtt az értékes műtárgyakat.

Madame Demidow szóáradata, amely elragadtatását volt hivatva tolmácsolni, vég nélkül valónak tűnt.

— Jóságos Istenem, — sóhajtott, — milyen törékenyek!

— Nem annyira, mint gondolná, — válaszolta a biboros.

— Mert végre is ezek a gyertyatartók legalább 150 évesek és jónéhányszor vándorolhattak egyik kézből a másikba. És mégis kifogástalan állapotban vannak.

— Egészen kifogástalanban: nem, — jegyezte meg Madame Demidow, — mert nézzen ide: az egyik kis Kupidó karjáról, a csuklótól könyökéig, letört egy szilánk.

— Letört? Rettenetes! — kiáltott föl Öminenciája. — De remélhetőleg ez már régebben történt. Nem amióta a gyertyatartók az én oltalmam alatt állnak. Higyje el, nagyságos aszszonyom, hogy ez a holmi, amióta Őfelsége rámbízta, állandóan nyugtalanít. Engedje meg, hogy ezt a sérült gyertyatartót félreállítsam. Vagy talán lesz olyan jó és újra becsomagolja? Nem

merek hozzányújni, mert félek, hogy még nagyobb kárt teszek bennök. A titkos rugót a másikon is megmutathatom, hiszen mind a kettő egyforma.

Aggódóan, mintha kis gyermekről lenne szó, csomagolta be Madame Demidow segítségével a biboros a megsérült gyertyatartót és félreállította.

A szép orosz nő feszült kíváncsisággal figyelte a biboros újját, amikor az, az arany levélkét megnyomta és az elrejtett titkát, a felfedeztetés veszedelmétől mentes rekeszt megmutatta és megmagyarázta.

— Nem csodálom, hogy Eminenciád nem veszi szívesen, hogy ilyen törekeny holmival terhelik. Hát még ha tudná, milyen figyelmetlenül bánnak Ausztriában a vámhivatalnokok és a hordárok a férfiak csomagjaival! A hölgyek holmijára, amint észrevettem, kissé jobban vigyáznak, mert félnek egy toilette elrontásának, vagy egy csipke elszakításának következményeitől.

— Megrémít, — mondta Őeminenciája. — Nem lesz addig egy nyugodt óráam sem, amíg a gyertyatartókat sértetlen állapotban Marionov hercegnő kezében nem látom. Arról nem is beszélék, hogy régóta tervezett szabadságomat kell miattuk elhalasztanom.

— Tényleg szeretné Eminenciád elszalasztani az alkalmat, hogy életében egyszer postillon d'amour legyen? — kérdezte Madame Demidow tréfásan.

— Hiszen, ha lehetne...

— Megmutatom Eminenciádnak, milyen jó barátnőre talált bennem. Amíg ön szabadságára utazik, én gondjaimba veszem ezt a csomagot és megígérem önnek, hogy olyan jó helyen lesz nálam, mint eddig, a Burgban.

— Önnél, nagyságos asszonyom?

— Igen. Amint tudja, én még ma éjjel Szent-Pétervárra utazom és ha önnek is úgy tetszik, a gyertyatartókat legjobb udvari toilettejeim és csipkéim közé csomagolva magammal viszem. Azután, ahogyan akarja, vagy átadom az ön névjegyével a Marionov-palotában, vagy pedig ha ön személyesen akarja átadni, megörzöm ott, amíg ön megérkezik.

— Szeretném önt a szavánál fogni nagyságos asszonyom, és mégis...

— Nagy gondtól szabadítanám meg önt, úgy-e? Azonkívül, hogy nem kellene a gyertyatartók miatt aggódnia, elmehetne

inkognitó pihenni és nem kellene az illetőt, akít el akar kísérni, csalódnak kitennie. — tette hozzá Madame Demidow mosolyogva, amikor látta, hogy Öminenciája nagyon is hajlandó az engedékenységre.

— Nagyságos asszonyom, ne vigyen a kísértésbe, mert a végén még bele talállok egyezni a dologba, — tiltakozott a forma kedvéért a biboros.

— Ne sokat szabódjék, hanem fogadja el baráti ajánlatomat, — mondta Madame Demidow és bájos mozdulattal kezét nyújtotta.

A biboros megcsókolta a feléje nyújtott kezét.

— Hogyan köszönjem meg önnek, nagyságos asszonyom...

— Úgy, hogy elmondja azokat a botrányhistóriákat, amelyeket ismerőseimről hallott, — válaszolta Madame Demidow nevetve és kényelmesen elhelyezkedett a karosszékekben.

A csatát megnyerte.

A következő félóra élénk beszélgetésben telt el.

Abban állapotok meg, hogy Madame Demidow Öminenciája megérkeztéig magánál tartja a gyertyatartókat.

Azután a biboros elbúcsúzott.

Későre járt már az idő, Madame Demidow most már visszavonhatatlanul elhatározta, hogy az éjszaka feltétlenül elutazik, nehogy a biboros meggondolja magát.

Gyorsan elővette feljegyzéseit és néhány más okmányt, — jelentéseit a „harmadik szekcióhoz“, — követte Wolenszky példáját, megnyomta a titkos rugót és a papirokat a bársonnyal bélelt rekeszben helyezte el.

Ott kétségkívül biztonságban voltak!

A csomagot pedig kizárólagába tette.

Egy óra múlva komornája kíséretében, aki a végzetes terhet cipelte, Madame Demidow az északi pályaudvarhoz hajtatott, hogy Pétervárra utazzék.

Körülbelül ugyanebben az időben kopogott Wolenszky a biboros szobája ajtaján, hogy megkérdezze: van-e valami parancsa?

— Jöjjön csak be Iván, — mondta a biboros emelkedett hangulatban. — Jó híreket mondok. Meglesz mindkettőnk szabadsága, fiam és én holnap Karlsbadba utazom.

Iván megdöbbenve bámult Öminenciájára.

— És... a... gyertyatartók? — dadogta.

— Hiszen éppen ez az! — mondotta Őeminenciája. — Madame Demidow, aki még ma éjjel Pétervárra utazik, volt szíves a terhes holmit magával vinni és vállalkozott rá, hogy Karlsbadból való visszaérkezésemig megőrzi a gyertyatartókat. Magam vittem el hozzá ma este és most nagyon örülök, hogy megszabadultam a holmikért való felelősségtől.

Wolenszky halálsápadt lett.

— Madame Demidow... a gyertyatartók... Nem értem.

— Ne legyen annyira megrémülve, kedves fiam. Megmutattam Madame Demidownak a gyertyatartókat és úgy mellékesen megemlítettem, milyen kellemetlen, hogy miattuk le kell mondanom régen tervezett szabadságomról. Erre ő a legszívesebben felajánlotta, hogy elviszi azokat Pétervárra, aminek én természetesen nagyon örülök.

Iván hiába iparkodott azon, hogy önuralmát visszaszerezze.

— És Eminenciád a titkos rekeszeket is megmutatta Madame Demidownak?

— Úgy gondolom, igen, — válaszolta Őeminenciája. — A dolog egyébként, úgy látszik, szokatlanul nyugtalanítja önt. Miért?

— Csak Eminenciád érdekében nyugtalankodom. Ki tudja, hogy önagyságánál tényleg biztonságban vannak-e a gyertyatartók?

— Csak ez nyugtalanítja? — kérdezte a biboros kissé gúnyosan és átható tekintetét Wolenszkyra emelte, aki azonban bátran kiállotta gazdája pillantását. Akkor nyugodjék meg. És most jóéjszakát. Holnap korán utazom. Önnek valószínűleg egy nappal tovább itt kell maradnia, hogy levelezésemet rendbehozza. Akkor azután ön is szabad, amíg a jövő hónap harmadikán Pétervárott nem találkozunk. Jóéjszakát, fiam.

Wolenszky mélyen meghajolt és feltámolypolt a szobájába.

Minden: a gondosan kitervelt és merészen végrehajtott összeesküvésre vonatkozó okmányok; a felirat, amelyet Tarantievnek kellett a cár kezéhez juttatnia; a listák, amelyeken csaknem valamennyi összeesküvő neve rajta állott és amelyek, ha megtalálják azokat, Szibériába, vagy a túlvilágra juttatják valamennyijüket, minden irat az egyik gyertyatartó titkos rekeszében s Madame Demidow kezében volt.

A kém kezében.

Hogyan lehetne megakadályozni, hogy felhasználja ezeket a végzetes írásokat?

A biboros és Madame Demidow eddig nyilván még semmit sem vettek észre. Vagy elfelejtette Öminenciája megmutatni a titkos rugót, vagy szándékosan nem fedte fel, ha pedig mégis megmutatta, véletlenül éppen azon a gyertyatartón mutatta meg, amelyben nem voltak titkos irások. Az asszonyok azonban természetüknél fogva kíváncsiak. Szívesen játszanak az efféle holmival. Wolenszky gondolatai elakadtak. Megrémült attól, hogy a végső következtetést levonja.

Mit tegyen?

Óvja-e azonnal társait a szerencsétlenségtől? Bevallja-e nekik, hogy a bizalomra, amellyel megajándékozták, már az első nap érdemetlennek mutatkozott? Nem. Ennek nem lenne semmi értelme. Nyugodtan meg kell várni az eseményeket. Hiszen akárhová is mennének, akárhol is rejtőznének el, az orosz rendőrség hosszú karja elől nincs menekülés!

Órák hosszat ült a fiatal lengyel, kezébe hajtott fejjel és azon töprengett, hogyan szerezze vissza a gyertyatartókat Madame Demidowtól?

Hajnalig fel-alá járt a szobában. Világos nappal volt már, amikor nyugtalan álomba merült. Álmában bilincseket érzett csuklóján. Társaival végtelen hőmezőkön haladt a távoli szi-bériai ólombányák felé, ahol halál várja a száműzöttet. Biztos, alattomos halál, lassú kínszenvedés, amely néha évekig is eltart.

8.

— Remélem, nekünk nem kell kiszállnunk? — kérdezte a szakasz sarkába húzódva Madame Demidow álmos hangon, amikor a gyorsvonat az oderbergi határállomásra befutott. A csomagokat — úgy-e? — Szent-Pétervárig adta fel és leplombáltatta?

— Igen, nagyságos asszonyom, — mondta a komorna és az ablakhoz lépett. — Ugyan felnyitnak minden ajtót és követelik, hogy mindenki szálljon ki, de Bécsben azt mondták nekem, hogy ha a csomagokat Pétervárig adom fel, akkor itt nincs vámvizsgálat.

— Én nem is fogok kiszállni semmiesetre sem. Tegye ide mellém a kényeztetőt és az utazóbőröndöt és rendeljen az étkező-kocsiban két csésze teát.

— Alig hiszem, hogy a nagyságos asszonyt zaklatni fogják, — mondta a leány és kinyitotta az ajtót. — Mindenki elhagyta a csarnokot és hivatalnokot sem látok már, egyet sem. Remélem, semmi sem történik, amíg én távol vagyok. Igyekezni fogok vissza.

— Bocsánat kisasszony, — mondta egy hang, amikor a leány a perronra lépett, — itt mindenkinek ki kell szállnia!

Vámhivatalnoki egyenruhába öltözött férfi állt a kocsiajtó előtt és tiszteletteljesen megemelte sapkáját, amikor a kocsiba pillantva, meglátta a csomagoktól körülvelt Madame Demidowot.

— Nékem nem, — válaszolta őnagysága bosszús hangon. — Csomagjaimat Pétervárig adattam fel és Bécsben kijelentették, hogy a határon nem kellemetlenkednek ostoba formaságokkal.

— Sajnálom nagyságos asszonyom, de nem tekinthetek el tőlük. Szabályzatunk szigorú. Nem engedhetjük meg, hogy akár utas, akár csomag maradjon a kocsikban.

Madame Demidow sokkal jobban ismerte a hivatalnokokat, semhogy ne tudta volna, hogy hiába vonakodnék, hiába emelne kifogásokat.

A hivatalnok nagyon udvarias, csaknem alázatos. A legkisebb ellenszegülésnél azonban segítségért kiáltana és a csomagokat minden további nélkül leszedetné, vagy a vámhivatalba vitetné, ahová Madame Demidownak, kénytelen-kelletlen, követnie kellene poggyászát.

Bosszús sóhajjal leszállt tehát és Rózára, meg a hivatalnokokra hagyta, hogy a holmit utána hozzák.

Nagy bőröndjei ott feküdtek a hivatali helyiségben, azonban nem nyitották fel azokat, csak leolmozták, jelölül annak, hogy akadálytalanul mehetnek át a határon.

— Van ezenkívül kézipoggyásza Madame? — kérdezte egy hivatalnok, aki Róza kézitáskáját már összetúrta és most az ernyőtartót szíjazta föl.

— Van. Kézitáskám és utazóbőröndöm is. Róza, nyissa ki, itt vannak a kulcsok.

— Én nem hoztam magammal sem a nagyságos asszony kézitáskáját, sem az utazóbőröndöt, — válaszolta a leány. Mind a kettőt a hivatalnok hozta utánam. Ebben a pillanatban nem is látom őket. Alkalmasint letette valahol.

— Keresse meg azonnal. Ki engedte meg, hogy másnak

adja át a táskákat. Nagyon jól tudja, hogy csak magának engedtem meg, hogy vigye.

Madame Demidow csak nehezen birta izgatottságát elpalástolni.

Róza aggódva kereste a hivatalnokot, aki az értékes csomagokat gondjaiba vette.

— Alighanem téved kisasszony — jegyezte meg egy hordár. — A vámhivatalnokoknak annyi ilyenkor a dolguk, hogy nem érnek rá csomagokat cipelni.

— Az illető ebben a pillanatban nincs is itt, — felelte Róza. — Fiatalember volt, szakálla hosszú barna, a haja hullámos...

— Most valamennyi vámhivatalnok itt tartózkodott ebben a teremben. Ismerem őket évek óta. Egyetlen egy sem hiányzik közülök. Attól tartok, hogy önt becsapták, kisasszony. Az ilyesmi határállomásokon nem ritka eset. Nem is nagy művészet hölgyeket meglopni, mert...

— Róza, — hebegte Madame Demidow, aki hallotta a hordár szavait és az ijedtségtől egészen rosszul lett, — nézzen még egyszer körül. Maga felelős a kézitáskáért... Lecsukatom, ha nem találja meg...

Még idejében erőt vett magán. Már kezdtek gyülekezni köréjük a kíváncsiak, akik érdeklődve nézték az előkelően öltözött hölgyet, akit egy kis csomag elvesztése ennyire kihoz a sodrából.

Másodszor csengettek s az utasok készülődtek a beszéláláshoz.

Madame Demidow, aki néhány hivatalnok vizsgálódó tekintetét érezte magán, tudta hogy veszedelmessé válhat reá, ha ilyen jelentéktelennek látszó dolog miatt ilyen izgatottnak látják. Ezért a hordárokhoz fordult, akik száj tátva álltak körül és nyugodtan így szólt:

— A kézitáskámban és utazóbőröndömben nagyon értékes ékszerek voltak. Ezer forintot adok annak, aki visszhozza azokat, kétezeret, ha még reggel előtt a kezemben lesznek. Melyik a legjobb szálló ebben a városban? Addig itt maradok, amíg ékszereimet vissza nem kapom... Róza, — tette hozzá a szegény, egészen lesújtott komornához fordulva, mialatt a hordárok elvitték a bőröndöket, — itt van egyhónapi fizetése és pénz a Bécsbe való visszautazáshoz. Ne kerüljön többé szemem elé!...

9.

Kocsiba szállt és elhajtatott.

Wolenszky ezalatt pokoli kinokat állott ki. Amilyen buzgón iparkodott a nagy ügynek szolgálatára lenni, éppen olyan nagy veszélybe sodorta, ha akaratán kívül is.

Az eseményekben oly gazdag éjszakát követő reggel a nuncius megnyugtatta titkárát valamennyire. Talán kissé bűnösnek érezte magát Őeminenciája a gyertyatartók miatt és attól tartott, hogy Wolenszky rosszalni fogja, amit tett. Részletesen elmondta Ivánnak, hogyan fedezték fel ő és Madame Demidow, hogy az egyik Kupidó karja megsérült, ami a bíborost végül is arra indította, hogy a baráti ajánlkozást elfogadja. Wolenszky lassanként mindent részletesen megtudott a bíborostól, ami a császár gyertyatartóját illetően közte és a szép orosz asszony között történt. Megtudta, hogy Demidowné sajátkezüleg csomagolta be a megsérült gyertyatartót és megígérte, hogy a legnagyobb óvatossággal fog bánni mind a kettővel, nehogy bajuk essék. Wolenszky hálát adott a sorsnak, amiért úgy vezette kezét, hogy a végzetes papirokat a sérült gyertyatartóba helyezze el.

Biztosra vette, hogy Madame Demidow mit sem tudott a sérült gyertyatartó titkáról és elhatározta magában, hogy ha Őeminenciája elhagyta Bécsset, amire az est beállta előtt, sajnos, nem lehetett számítani, ő haladéktalanul Pétervárra utazik, hogy Madame Demidowtól elkérje és a pápai követségen biztonságba helyezze a gyertyatartókat.

Minthogy Őeminenciája megnyugtatta, sem félelemre, sem sietségre nem volt oka. Sőt. Olyan nyugalom szállta meg Wolenszkyt a bíboros elutazása után, hogy Szibéria börtönei és ölbombányái még álmában sem jutottak eszébe.

Frissen és kipihenten ébredt fel másnap reggel és készen volt arra, hogy az expresszel Oderbergen át Szent-Pétervárra utazzék. ahová körülbelül huszonnégy órával Madame Demidow megérkezte után érkezett volna.

Jókedvűen, mint aki megszabadult gondjaitól, megreggeli-zett, azután gépiesen nyult egy reggeli lap után.

A lapban olyasvalami ötlött szemébe, ami minden reménységét megsemmisítette.

Az egyik hasáb élén ez a hír feketélt:

Ujabb vakmerő tolvajlás a határállomáson. *Oderbergből jelent telefonon tudósítónk:* Tegnap reggel hat órakor Oderbergben, a vámvizsgálat alatt vakmerő lopást követtek el. Amikor az udvari körökben is jól ismert Madame Demidow kiszállt a vasuti kocsiból, egy vámhivatalnoki egyenruhába öltözött ember ajánlkozott, hogy viszi kézitáskáját. Madame Demidow pillanatig sem gondolt arra, hogy az ember talán nem is követi őt a csomagokkal és ezért csak egy negyedórával később fedezte fel, hogy az illető nyom nélkül eltűnt. Madame Demidow szerint a kézitáskában számos értéktárgy volt. Ezzel magyarázta, hogy a lopás felfedezésekor rendkívüli izgalom vett rajta erőt. A rendőrség megindította a nyomozást és máris értékes adatok birtokába jutott.

Nem nehéz elképzelni, mit jelentett ez az ujsághír Wolenszky számára. Az utolsó órák aránylagos nyugalma után ez a csapás csaknem elkábította. Az ujság kihullott kezéből. Vagy tíz percig ült mozdulatlanul s a semmibe meredt. Gondolkodni nem bírt, sőt értelme még arra sem volt képes, hogy feljegyezze s átgondolja: mi történt?

A forgalmas utcák csábították és valami homályos reménység töltötte el: a kávéházakban talán új hírt, a lopás új részleteit tudja meg.

Vette a kalapját és elindult a Kolowratringen, az Opera felé. Valami ösztön, — a létfenntartás ösztöne, — azt súgta neki, hogy uralkodjék magán, nehogy a szembejövőknek különös izgatottsága és vad, zavart pillantása feltűnjék.

Egyik kávéházból a másikba csavargott és élénken fülelt, nem hall-e valamit a lopásról. De csak egyetlen helyen tettek rá célzást. Egy fiatalember mondta társának, hogy Madame Demidownak alighanem hamarosan sikerül a rendőrséget a tolvajok nyomára vezetni, hiszen ő maga is jártas rendőri dolgokban. A másik nevetett és ezzel ez a kérdés el is volt intézve.

Az órák lassan teltek és Wolenszky kimondhatatlanul szenvedett a rákényszerült tétlenségben. Lassan kifelé sétált a Belvárosból. Útja az egyik délutáni lap kiadóhivatala felé vezette, ahol lármás tömeg várta az első kiadás megjelenését. Wolenszky vásárolt egy lapot és izgatottan futotta át.

Tényleg, az ő számára is volt benne ujság.

Az oderbergi vasuti tolvajlás. *Oderbergből táviratozza tudósítónk:* Határrendőrségünk ismét tanujelét adta mozgékonyságának és

találékonyságának. A tolvajt, aki tegnap reggel, Oderbergben, a bécsi társaság ismert tagjának, Madame Demidownak kézitáskáját és utazóbőröndjét ellopta, ma már letartóztatta a rendőrség a *Heinrich Marschall*-szálló egyik vendégszobájában, ahol cinkosával megbújt, hogy a zsákmányon megosztozzék. Amikor a rendőrség benyomult a szobába, a tolvajok éppen az egyik ékszerdarab fölött civakodtak, míg a többi szanaszét hevert a szobában. A tolvaj, hirhedt jómadár, akit a rendőrség már régen keres, sokkal izgatottabb, vagy talán sokkal ijedtebb volt, semhogy kísérletet tett volna a szökésre, társának azonban, aki mellékesen megjegyezve: nő, sikerült az ablakon keresztül megszökni. A detektívek azonban felismerték és azóta valószínűen már őt is elfogták.

A rendőrségnek nagyban segítségére volt munkájában néhány vasuti hordár, akiket a Demidowné által jutalomként kitűzött magas összeg buzdított. Annál nagyobb volt elégedetlenségük és haragjuk, amikor az urinő vonakodott a jutalmat mindaddig kifizetni, amíg ezek meg nem kerülnek. Demidowné nagyon izgatott volt, amikor ezeket a rendőrségen jegyzőkönyvbe mondta és izgatottságát azzal okolta, hogy a hiányzó tárgyak között van egy pár igen értékes gyertyatartó aranyból és porcellánból, ami nem az ő tulajdona. A gyertyatartókat, Demidowné szerint egy ismerőse bízta rá, akinek nevét azonban nem volt hajlandó elárulni. A károsult rendkívüli izgatottsága nagy feltűnést keltett és sok pletykára és magyarázatra adott okot.

Mint a részeg, úgy támolgott Wolenszky az utcán.

Borzasztóan kínoztta az az érzés, hogy mit sem tehet, hogy társait és önmagát megóvjá a veszedelemtől, amely valamenynyíüket fenyegette. Először is higgadtan át kell gondolni a helyzetet, biztatta önmagát, s ehhez nyugalomra van szükség. Szólása felé tartott annál is inkább, mert úgy érezte, hogy nem szabad tovább halasztania Öminenciája levelezésének elintézését.

Amikor becsukta maga mögött dolgozószobájának ajtaját, először elhessegetett minden olyan gondolatot, ami a gyertyatartókkal volt kapcsolatos, azután nekilátott a munkának. Csak akkor hagyta abba, amikor a szolga, késő délután, behozta a lámpát.

A megfeszített munka testileg és lelkileg felfrissítette. Idegei nyugodtabbak voltak, értelme élesebb, mint amikor tétlenül és nyugalomát nem lelve bolyongott az utcákon,

A dolog most sem állt rosszabbul, mint reggel és most sem volt még oka rá, hogy társait az események megismertetésével nyugtalanítsa. Iván bizton remélte, hogy a papirokat még nem fedezték fel. Madame Demidow valószínűleg Oderbergben tartózkodik, hogy tulajdonát, ahogy megkerül, magához vehesse. Iván azon gondolkozott, hogy érintkezésbe lépjen-e vele. Ez nagyon helyénvaló lenne, ha az okmányokat Madame Demidow még nem találta meg, ha azonban megtalálta: olyan hiba, melynél súlyosabbat el sem lehet képzelni. Még egy lehetőség kínálkozott Ivánnak, hogy a papirokat visszaszerezze. Ez a lehetőség abban állott, hogy ő maga fordul a rendőrséghez és megkérdi: megengednék-e neki, hogy a gyertyatartókat, a pápai követ Őeminenciája nevében lefoglalhassa?

Jóllehet már későre járt az idő, mégis kocsit hozatott és a rendőrségre hajtattott. A detektívönkököt, báró Hermannsthal kereste fel, akit jól ismert, mert mint D'Orsay bíboros titkára gyakran találkozott véle a társaságban. A báró nagyon elfoglalt ember volt és Wolenszkyt háromnegyedóra hosszat várakoztatta az előszobában. Ivánnak így elég ideje volt arra, hogy a dolgot alaposan átgondolja.

A hivatali titoktartás pecsétje alatt közölni akarta báró Hermansthallal, hogy a gyertyatartók, amelyekről Madame Demidow az oderbergi rendőrségen vallomást tett, D'Orsay bíboros megbízása folytán kerültek hozzá. Ezeket a gyertyatartókat egy felséges személy megbízásából, — hogy kinek? annak kitalálását a báróra bizza, — Őeminenciájának, a pápai követnek, egy Szent-Pétervárott élő hölgynek kellett volna átadnia. Hozzá akarta tenni, hogy Őeminenciája teljesen Hermansthal báró ismert diszkréciójára bizza magát, mivel úgy a bíboros, mint az a bizonyos felséges személy azt kívánják, hogy az egész ügy lehetőleg ne kerüljön a nyilvánosság elé és hogy a gyertyatartók ne menjenek több idegen kézen keresztül, mint amennyin feltétlenül szükséges. Végül közölni akarta, hogy ő, Wolenszky, azért jött, hogy Hermansthal báró hathatós támogatását kérje Őeminenciája nevében is.

Miután Iván mindezt végiggondolta, kissé megnyugodott, úgy, hogy a báró szobájába remegés nélkül lépett be.

Hermansthal báró, arisztokratikus, megnyerő modoru úriember volt. Figyelmesen hallgatta végig Wolenszkyt.

— Megigérem önnek, — mondotta, — hogy azonnal értesít-

teni fogom, amint a rendőrség a hiányzó tárgyak birtokában lesz.

— Tehát még nem találták meg a gyertyatartókat? — kérdezte Iván visszafojtott lélekzettel.

— Még nem . . . — felelte.

— Szabad tudnom, hogyan áll a dolog? — kérdezte Wolenszky, aki izgalmában alig tudott értelmes mondatot kinyögni.

— Úgy áll, hogy tudjuk hol van a holmi és minden pillanatban le is foglalhatnók.

— De . . . ?

— Türelem. Engedje meg, hogy az egész tényállást elmondjam, — szólt az udvarias detektív főnök, aki látta Wolenszky izgatottságát. — A rendőrség, amint tudja, ismeri azt a nőt, aki a tolvaj letartóztatásakor a szobában volt, de megszökött. Azok közé tartozik, akiket a jó társaságban mint „szerencsétlenek“-et szoktak emlegetni. A tisztviselő, aki a letartóztatást foganatosította, szándékosan nem üldözte a nőt, s erre fontos oka volt. A rendőrtisztviselő ugyanis tudta, hogy minden pillanatban elfoghatja. A nő tudniillik Bécsben él és harmadrangu koresmákban és szállókban tanyázik, legszívesebben a *Ferenc császár*-ban. A rendőrségnek az a célja, hogy a nő érezze magát biztonságban, járjon-keljen szabadon, módot adjon arra, hogy megfigyelhesse s végre nyomára jusson annak az orgazdának, amely eddig minden éberségünkre fittyet hányt és amelynek ez a nő valószínűleg eszköze.

— Ön tehát azt hiszi, hogy ez a nő Bécsbe hozta a gyertyatartókat?

— Tudjuk, hogy ma reggel Bécsbe érkezett és szigorú megfigyelés alatt tartjuk.

— Excellenciád akkor talán rögtön amiatt is intézkedhetnék, hogy házkutatást tartsanak nála, — mondta Iván könyörögően.

— Házkutatást? Semmi kifogásom ellene, — felelte Hermannsthal lekötelező udvariassággal. — Szívesen adnám tanújelét annak, mennyire azon vagyok, hogy Öminenciáját megnyugtassam.

— Ebben az esetben talán azt is megengedi Excellenciád, hogy a házkutatást foganatosító detektíveket én is elkísérhessem? — kérdezte Wolenszky nagy buzgalommal. — Hogy megállapíthassam, azonosak-e a gyertyatartók Öminenciája, illetve

Öfelsége gyertyatartóival, — tette hozzá, amikor látta, hogy Hermansthal tagadólág csóválja a fejét.

— Legyen. De csak azzal a feltétellel, hogy nem ártja be magát a hivatalos közegek munkájába, hanem mindössze arra szorítkozik, hogy a szóbanforgó tárgyakat megjelölje és ellenkezés nélkül beleegyezik, hogy a házkutatást vezető tisztviselő azokat ide, a hivatalba hozza.

— A hivatalba?

— Igen. Ragaszkodnom kell hozzá, hogy mindaddig az én őrizetemben legyen ez a holmi, amíg Madame Demidow, aki mint károsult szerepelt, maga nem jelenti ki, hogy átadja önnek a gyertyatartókat.

— És addig?

— Megigérem önnek, hogy senki sem fog hozzájuk nyulni. Tanúja lehet, amikor bezárom íróasztalomba a gyertyatartókat, amelyeket a legnagyobb örömmel fogok az ön rendelkezésére bocsátani, ha Madame Demidownak nem lesz ellenvetése.

Iván egy pillanatig gondolkozott.

— A véletlen majd csak kedvez, ha a gyertyatartókat kezembe kaptam, — gondolta. — Csak le kell nyomni a rugót, amíg a rendőrök a szoba másik részében vannak elfoglalva és máris kivehetem a papírokat. Erre sok lehetőség kínálkozik attól a pillanattól kezdve, amikor a gyertyatartókat megtalálják, egészen addig, amíg Hermansthal báró a fiókjába zárja azokat.

Habozása csak egy pillanatig tartott, azután biztosította a bárót, hogy mindenben feltételeihez fogja tartani magát és szívesen megvárja Madame Demidow döntését, ha egyszer megszabadult attól a gondtól, hogy a gyertyatartók az ide-oda való cipelés közben megsérülhetnek.

— Öeminenciája nevében, — tette hozzá diplomatikusan, — köszönöm Excellenciád szíves előzékenységét.

— Szóra sem érdemes, — felelte Hermannsthal báró és megnyomta a csengőt, hogy kiadja az utasításokat.

— Kérem Meyer főfelügyelőt, — mondta a belépő szolgának.

— Már késő van ugyan, — mondta Wolenszky felé fordulva, — csaknem nyolc óra, de az nem baj, mert a nő alighanem már elment éjszakai csavargására és szabad teret hagyott nekünk.

Kopogtak az ajtón és belépett a detektív-főfelügyelő.

— Mi van Ottinger Gretevel? — kérdezte Öexcellenciája.

— Reggel óta, amióta Oderbergből visszatért, még nem hagyta el lakását. Két emberem egész nap a ház előtt állott. Reggel, az állomásról, egyenesen a lakására ment és egy nagy bőröndöt vitt magával.

— Vegyen maga mellé még egy embert és tartson házkutatást a nő lakásán. Ha gyanús dolgokat talál, azokat hozza magával. A nőt, ha otthon van, tartóztassa le. Ha nem lenne otthon, emberei ne veszítsék el szem elől és fogják le, ahogy hazatér. Ennek az urnak megengedtem, hogy a házkutatásnál jelen legyen és bizonyos értéktárgyak hovatartozását megállapíthassa. Ön azonban mindent ideszállít, amit csak talál. Megértett?

— Meg, kegyelmes uram!

— Akkor hát a vizontlátásra, kedves Wolenszky, — fordult Hermansthal báró Ivánhoz. — Megbeszélésünkhöz képest idevárom önt vissza a gyertyatartókkal egyetemben.

Ezzel Öexcellenciája felemelkedett, elbocsátotta a detektív-főfelügyelőt és értésére adta Wolenszkynek is, hogy a kihallgatást befejezte.

Iván hálálkodva távozott. A szerencse kedvezett neki. Most azután rajta állott, hogy a nagyszerű alkalmat ügyesen kihasználja. Megtapogatta tárcáját: elég pénz volt nála. Ki tudja, talán a főfelügyelőnek kell egy kis ajándék, ha olyasvalamit látna, ami Wolenszkynek nem kellemes.

Öt perccel később Meyerrel és még egy rendőrrel bérkocsiba ültek. Wolenszky abban a reményben ringatta magát, hogy a következő félórán belül újra zsebébe dughatja az értékes okmányokat.

10.

Piszkos külvárosi negyed szűk utcájában állott meg a bérkocsi, alig negyedóra múltán.

Meyer főfelügyelő, akit Iván és a rendőr követtek, kiszállt a kocsiból, gyors pillantást vetett a néptelen utcára, azután határozott léptekkel egy ásító, sötét kapuboltozat felé tartott. A házmesterlakás a széles kölépcső tövében volt, de az udvari lakásokat senki sem őrizte. Igaz, hogy ezekben nem is volt mit őrizni, mert lakói Bécs legszegényebb osztályából kerültek ki.

Néhány borzashajú, piszkoskötényes asszony abbahagyta a

trécselést az udvaron, amikor a rendőregyenruhát meglátta és jelentős grimaszokat vágott.

Miután a detektívfőfelügyelő elérte a keskeny, sötét, bűzös hátsólépcsőt, Ivánhoz fordult:

— Senkit sem látok az embereim közül itt, amiből arra következtetek, hogy az asszony elment hazulról.

— Annál jobb, — felelte Wolenszky, — akkor legalább nem fogjuk zavarni. Különben a lakók számára, úgy látom, nem vagyunk szokatlan vendégek. Nem nagyon izgatja őket a rendőr-uniformis.

— Hírhedt ház ez, — felelte Meyer főfelügyelő, — csaknem kizárólag ilyen Ottinger Gretehez hasonló emberek laknak itt. A házkutatás ezeknél mindennapos dolog. Azt hiszem a ház minden lakója töltött már hosszabb-rövidebb időt a dutyiban.

A vaskorlátba kapaszkodva tapogatódzott fel a három férfi a sötét kölépcsőn az emeletre. Meyer főfelügyelő, aki elől ment, úgy látszik, jól ismerje a járást, mert habozás nélkül állott meg valahol az ötödik emeleten. Átment egy sötét folyosón és a folyosó végén megpróbált egy ajtót kinyitni.

Az ajtó, úgy látszik, zárva volt. Több, hangos kopogtatás után a főfelügyelő egyszerűen benyomta. A zár könnyen engedett.

A szobát, ahová a három férfi belépett, az udvarra nyíló apró ablakon besűrűdő fény csak homályosan világította meg. A főfelügyelő meggyújtotta lámpáját. Csak ekkor bontakozott ki a szoba egész piszkos barátságtalanságában. Rongyos, színes paplannal betakart vaságy állott fejjel a szembelevő falnak fordítva. A bejáratától jobbra cserépkályha zöldelt. A kályha cserepei nagyrészt törtek és lazák voltak. A mázolt fiókosszekrénynek csaknem valamennyi fiókja tárva-nyitva meredt a belépőre és mutogatta szennyes csipkékből s kifakult szalagokból álló tartalmát. A falat rozoga székek támogatták, s egy asztal, rajta törött korsóval és megrepedt mosdótállal, egészítette ki a nyomor és lezüllöttség szomorú tanyáját. A csupasz padló szálkás és surolatlan volt. Az ablakpárkányon tükör, puderes és más szépítőszeres doboz hevert, a fiókosszekrényen pedig egy csomó papír és néhány fakó fénykép.

Iván borzongva nézett körül.

Jó szerencséje eddig megóvta attól, hogy a piszkos és lezüllött söpredékkal érintkezésbe kerüljön. Körülnézett és megdöb-bent. A fiókos szekrényen kívül nem látott helyet, ahová a csá-

szár gyertyatartóit elrejtették volna. Hideg verejték gyöngyözött homlokán, amikor Meyerhez fordult és megkérdezte, hogy mit szándékozik most tenni?

A főfelügyelő vállat vont, azután megparancsolta alantasának, hogy fordítsa meg az ágyban a szalmazsákot.

— Ön talán a fiókosszekrényt akarja átkutatni? — kérdezte Wolenszkyhez fordulva gúnyos mosolygással. — Nekem az a benyomásom, hogy a madár kirepült és magával vitte kincseit.

Iván nem mondatta magának kétszer. Nekiesett a fiókoknak és egymásután dobálta ki belőlük a rongyokat és szalagokat. Reménysége azonban hamarosan szertefoszlott. A lehetőségek, amelyek ebben a sötét szobában kínálkoztak volna, abban az esetben, ha a gyertyatartók itt vannak, Grete Ottingerrel egyetemben elszálltak. Félájultan a rossz levegőtől s a kegyetlen csalódás okozta izgalomtól, Iván nem mert a detektívőfelügyelő szemébe nézni. Félt, hogy a ravasz detektív meglátja izgatottságát, következtetéseket von le abból és jelentést tesz róla főnökének.

— Azt hiszem, hogy itt csak vesztegetjük az időt, — mondta végre Meyer. — Grete valószínűleg magával vitte a lopott érték tárgyakat, vagy, mert el volt készülve rá, hogy távollétében házkutatást tartanak nála, vagy, hogy elhelyezze a holmit valahol. Akár így, akár úgy, uram — tette hozzá, — nem tehetünk mást, mint hogy jelentjük a dolgot a báró úrnak.

Iván teljesen kiürítette a fiókokat és most a szekrényen heverő papirokat forgatta fel. Közben félig elszakított, csaknem egészen fakult fénykép vonta magára figyelmét. A fénykép durva, elnagyolt arcvonásu, sötét, kihívó tekintetű, széles, nevető száju nőt ábrázolt. Mialatt a fényképet nézte, azt kérdezte önmagától, vajjon ez az asszony-e az, aki az ő társai sorsát otromba, közönséges kezében tartja?

— Talán *annak* a nőnek a képe ez? — kérdezte és megmutatta a főfelügyelőnek a fényképet.

— *Annak*, — felelte Meyer. — Nem valami szépség, mi? — tette hozzá nevetve.

A rendőr közben kinyitotta az ajtót, a főfelügyelő is távozni készült, Wolenszky pedig hirtelenül, szinte ösztönét követve, zsebébe csuszította a fényképet és egy utolsó, reményét vesztett pillantással búcsúzott a piszkos nyomortanyától, amelynek küszöbét annyi reménnyel lépte át.

Wolenszky agyában most új ferv volt kialakulóban.

— Mivel odafönt mit sem találtunk meg a holmimból, — fordult Meyer főfelügyelőhöz, — azt hiszem semmi szükség nincs rá, hogy én is visszamenjek önökkel a rendőrségre.

— Ezt önnek kell jobban tudnia, — válaszolta Meyer. — Én csak egészen rövid jelentést fogok tenni arról, hogy az aszszony minden lopott holmival együtt eltávozott és, hogy embe-reim, minden valószínűség szerint, nyomában vannak. A kegyel-mes úr fog arról határozni, hogy még ma éjjel elmenjünk-e a *Ferenc császár*-ba, ahol Gretet valószínűleg meg lehet találni, vagy várjunk addig, amíg a leány hazamegy.

Nézetem szerint az utóbbi megoldás lenne az okosabb, — mondta Iván. — Különben ez nem tartozik rám. Közölje ké-rem Öccellenciájával, hogy mivel holmimat nem találtuk meg, csak holnap reggel jelentkezem nála és addig összeköttetést ke-resek Madame Demidowval.

A főfelügyelő és a rendőr köszöntek és beszálltak a bér-kocsiba. Iván addig várt, amíg a kerékszörgés elhalt. Azután ciga-rettát vett elő, rágyújtott és a Ringsstrasse felé vette útját.

11.

Wolenszky, szegény, elég zavartnak és megkínzottnak tünt. Az utolsó napok izgalmai kimerítették. Ruhájára kevesebb gon-dot fordított, járása nem volt olyan könnyű, és nyílt, kissé ál-modozó tekintetű szemének pillantása gyanakvó lett. Maga is észrevette ezt, amint a fényesen kivilágított kávéházakhoz ért és a tükörüvegekben meglátta saját alakját, poros ruhában és félrecsúszott nyakkendővel. Órájára nézett: még alig volt kilenc óra, — elég ideje volt tehát arra, hogy hazamenjen és öltözeté-nek szembeötlő hibáit rendbehozza, mielőtt hozzálátna feladatá-hoz, amelyet villámgyors elhatározással maga elé tűzött.

Otthon estélyi ruhába öltözött és nem feledkezett meg arról sem, hogy virágot tűzzön gomblyukába. Mint dologtalan és élet-vidám fiatalember akart megjelenni a bécsi éjszakában. Ezt a szerepet játszotta életében legtöbbször, s mindig sikerrel. Még a nyomát is el akarta tüntetni külsejéről a megkínzott idegrend-szerű összeesküvőnek, aki üldözöttnek érzi magát és minden pillanatban fél, hogy sorsa utóléri.

Kétségtelen, hogy a végzetes pillanatban, amelyben a határon ellopták Ferenc József gyertyatartóit, a sors ellene és barátai ellen fordult. Egyedül kellett a veszélyekkel és nehézségekkel szembeszállnia, egyedül kellett felvennie a harcot a kegyetlen balszerencse ellen. Mindig balszerencse üldözte, valahányszor felvirradt szerencsecsillagának. Mindig jelentkezett valami előre nem látott kellemetlen esemény, amely minden reményét megsemmisítette. Most is! A bíboros szerencsétlen gondolata, hogy a gyertyatartókat Madame Demidowra bízta; azután: az oderbergi vasúti tolvajlás; a tolvaj társnőjének szökése a legfontosabb értéktárgyakkal; és végül: Ottinger Grete eltávozása hazulról a zsákmány kíséretében.

A balszerencséének ebben az örvényében a fiatalember mégis felfedezett egy szalmaszálat. S ez a szalmaszál azzal biztatta, hogy ha óvatosan és okosan jár el, akkor még nincs elveszve minden.

Minthogy időközben késő lett és Bécs éjszakai élete immár lendületbe jött, Wolenszky a *Ferenc császár* felé tartott, egy fényesen kivilágított, azonban züllött külsejű szálloda felé a Museumgasseban.

Különösen a késő éjszakai órákban volt itt hangos az élet. A ragyogóan kivilágított előcsarnokban mindig ácsorog vagy egy féltucat kifent-kikent, de bévül még fölöttébb zöld „világfi”, tarkóra tölt cilinderrel és — inkább a férfias külső kedvéért, semmint élvezetből, — szájában szivarral. Ezek az „arszlánok” vizsga szemmel nézegetik a kiöltözött, kifestett és többnyire kissé már elvirágozott szépségeket, akik pezsgős vacsorára szóló meghívásra várakozva fel és alá sétálnak előttük.

Ezek közé a fiatalemberek közé állt be Wolenszky, ámbár úgy a bámulóktól, mint a megbámultaktól egyenlően undorodott. Ott állott az izléstelenül díszített előcsarnokban és alaposan szemügyre vette az előtte elvonuló, sárgahaju szépségek minden csoportját, mintha szíve királynőjét remélné köztük megtalálni.

Óvatosságból előzően érdeklődött a portásnál aziránt is, hogy Ottinger Grete bement-e már és amikor tagadó választ kapott, ő is hátratolta cilinderét, ő is szivarra gyújtott és ő is igyekezett elfogulatlannak látszani, amialatt „Ő”-t várta, a fénykép eredetijét, akire a sors rendeléséből abban a kevésbé vonzó padlásszobában talált rá, „Ő”-t várta, akinek bizalmát most arannyal is hajlandó lett volna megfizetni.

— Vajjon pezsgő vagy konyak fogja-e a nyelvét megoldani?
— kérdezte önmagától.

Még mindig tartott a felvonulás. Néhány nőt közben meghívtak vacsorára. Mások csábító mosollyal bátorították a határozatlanokat.

— Feltűnően hasonlítanak valamennyien egymásra, — gondolta Wolenszky. — Mindannyian testvérek lehetnek volna és tényleg testvérek is voltak a gyalázatban és a nyomorúságban.

Még fogja-e ismerni ezeket a sok közül? Meg kell ismernie. Ezer közül is.

Alig egy pillanatig nézte meg a fényképet, mégis, állandóan ott táncolt a szeme előtt ez az arc, amely minden visszataszító közönségessége ellenére is sorsának vonásait viselte.

Végre megjelent! Ivánnak úgy tűnt fel, hogy megérezte jelenlétét, még mielőtt nyers, közönséges hangját meghallotta és durvavonásu, feltűnő kalappal beárnyékolta arcát meglátta volna.

Még mielőtt megszólíthatta volna, a nő már ott állt előtte. Valószínűleg azért, mert észrevette, milyen feltűnően bámulja őt Wolenszky.

A férfi eldobta a szivarját, barátságos arcot erőltetett és intett a nőnek, hogy kövesse. Grete tetőtől-talpig végignézte váratlan lovagját és első pillantásra megállapította, hogy kabátja a legjobb szövetből készült, fehérneműje kifogástalan, szivarja finom, ami azt a reményt keltette benne, hogy Wolenszky a vacsora összeállításánál aligha fog takarékoskodni. Így hát sebtében búcsút intett kevésbbé szerencsés társnőinek és Ivánnal ment.

Iván különszobát nyitattott és ingyenceknek való vacsorát és finom pezsgőt rendelt. A szolgálatakrész és alázatos pincérek titkos jelekkel gratuláltak Gretenek a jó fogáshoz és egy első-emeleti, pazarul berendezett különszobába vezették Wolenszkyt és társnőjét.

Az ablak a Museumgassera nyilott. Wolenszky kihajolt a hideg éjszakába, hogy lüktető halántékát lehűtse és idegeit megnyugtassa.

Ennek a kiöltözött, közönséges nőnek a jelenléte kínosan érintette. Nem bírt megszabadulni a csupasz padozatu, mocskos padlásszoba képétől. Megkísérelte azonban, hogy a nőben csak azt a személyt lássa, aki — feltéve, hogy akarja és hogy ő, Wolenszky ügyesen fog a dologhoz, — egyedül képes arra, hogy a veszélyes helyzetből a bécsi anarchistákat kiszabadítsa.

A gyertyatartókat Grete már valószínűleg a rendőrség elől biztos helyre dugta el, vagy tovább adta cinkostársainak.

Wolenszkyre az a feladat várt, hogy Gretetől kivegye a gyertyatartók új rejtékhelyét.

Azt a néhány percet, amíg a pincér magukra hagyta őket, Iván arra használta fel, hogy előkészítse magát a reá várakozó megpróbáltatásokra.

Mert mindenesetre megpróbáltatás volt a finoman érző és a könnyelmű nagyváros alantas élvezeteihez nem szokott fiatalember számára az, hogy ilyen nővel kell eltöltenie egy estét. Amikor Iván megfordult, észrevette, hogy a nő nevetve, félig sajnálkozóan néz rá. Nyilván félénk fiatal uracskának tartotta, aki ugyan ég a vágytól, hogy az öröm poharát fenéig üritse, de nem tudja hogyan viselkedjék, amikor tényleg odanyújtják neki. Ez a szerep megfelelt Ivánnak, ezért elhatározta, hogy továbbjuttassa és ideges ingerültségét habozó magaviseletével palástolja. Még nem tudta, hogy Grete milyen társalgást vár tőle, de remélte, hogy a pezsgő, amit bőven rendelt, nemcsak a saját, hanem a nő nyelvét is meg fogja oldani.

Grete közben levetette kalapját és kabátját; báliruhában jelent meg és oly bájakat tárt fel, amelyeket, miként a császár gyertyatartóit, a kor tett érdekessé.

— Tegyen csak le mindent a kis asztalra, — mondta Grete a pincérnek, — majd mi kiszolgáljuk magunkat. S csak akkor jöjjön be, ha csengetünk.

A tapasztalt pincér úgy tett, ahogyan parancsolták neki és miután még egy utolsó, vizsgáló pillantást vetett a terített asztalra, diszkréten eltávozott.

— Remélem izleni fog amit rendeltem, — mondta Iván félénken. — Ha nincs inyedre, mást rendelek, amitől jó kedved lesz...

Grete vidáman felnevetett.

— Te vagy a legfurcsább fiú, akivel valaha is találkoztam, — mondta. — Félsz tőlem? Nem, ne oda ülj, — mondta, amikor Iván ünnepélyesen véle szemben foglalt helyet az asztalnál. — Az udvariatlanság. Szavamat adom, hogy nem eszlek meg. Ó, istenkém, — tette hozzá sóhajtva, — hidd el, hogy ezek a holmik az asztalon sokkal étvágygerjesztőbbek, mint te vagy és nem te vagy az első uracska, akivel együtt vacsorázom. Gyere ülj ide mellém, butika.

Iván, aki örült, hogy a nő megkezdte a társalgást, amelyet valószínűleg egyedül is képes volt folytatni, helyet változtatott, úgy ahogyan a nő kívánta és pezsgőt töltött neki is, magának is.

Szegény Gretel Alaposan nekilátott a jó vacsorának és már az első pohár pezsgő után eseteket mesélt el mozgalmas életéből. Egy negyedóra múlva Wolenszkyhez simult. Fölényes derűvel nézett rá.

— Nos, butikám, szabad, — mondta mosolyogva és odatar- totta neki nagyon is piros arca egyik felét.

— Vigyázzunk, jön a pincér — szólt Iván, hátralökte székét és felugrott az asztaltól.

Már magára a gondolatra, hogy ezt a csúnya, öregedő nőt meg kell csókolnia, hideg futott végig a hátán.

— És ha jön, butikám? — válaszolta Grete és féktelenül nevetett. Wolenszky megjegyzését nagyon mulatságosnak találta. — Azt hiszed, hogy az még sohasem látta, hogy engem meg- csókolnak? Gyere, légy jókedvű és ülj le megint. A mamád nem fog megtudni semmit. Így ni. Ezt már szeretem, — tette hozzá, mert Wolenszky az ügy fontosságára való tekintettel elhatározta, hogy feláldozza érzéseit a nagy ügy oltárán, karját az antik derékra helyezte s újra elfoglalta helyét a nő mellett.

— Tudod-e butikám, hogy általában nem szoktam törődni a hozzád hasonló fiatal urakkal?

— Igazán? — kérdezte Wolenszky közömbösen.

— Bizony, — mondta a tündér duzzogva, — mulatni úgy sem lehet velük tisztességesen. Mindig attól félnek, hogy meg- látják őket és ezért sehová sem mennek velünk.

Iván nem állhatta meg, hogy titokban el ne mosolyodjék arra a gondolatra, hogy mi lenne, ha ezt a szépséget, mondjuk, az Operába vinné el és útközben, például, Öminenciájával talál- koznék? Egyáltalán nem csodálkozott azon, hogy Gretet a „hozzá hasonló fiatal urak“ nem-igen viszik színházba.

— Ha a magamfajta fiatal urakat nem sziveled, milyen fajtát szereted a legjobban, Grete? — kérdezte, hogy a beszélge- tes el ne lankadjon.

— Ó, nekem sok barátom van, sok, jó barátom, — vála- szolta Grete. — De milyen szép gyűrűd van, butikám?

Wolenszkynek valami azt súgta, hogy nagyon fontos, hogy Grete „jóbarátairól“ minél többet tudjon meg. Az Oderbergben letartóztatott férfiú is bizonyosan egyike Grete jóbarátainak és ki tudja, nincsenek-e a gyertyatartók ugyancsak egy jóbarátnál.

Lehúzta a gyűrűt, amely a leány tetszését megnyerte, Grete kezébe csúsztatta és szívélyességet erőltetve hangjába, így szólt:

— Ha tetszik, néked ajándékozom. Jól fog festeni szép kezeden. S most mesélj a barátaidról, jó barátaidról, akik nem hozzám hasonló fiatal urak. Nagyon szeretném tudni: milyen férfiakat szeretsz?

— Az egyik közülök színész volt. Zsákszámra kereste az aranyat. Mindenfajta szerepben egyformán otthon volt. Te jó Isten! Még most is nevetnem kell, ha arra gondolok, milyen ügyesen tudta csinos arcát elváltoztatni. De azért, szívem, neked is nagyon csinos pofikád van és...

— Hagyd most az én arcomat. Beszélj inkább az övéről.

— Gonosz vagy, — duzzogott Grete. — Nem akarok többet beszélni róla, pedig nagyon ravasz fickó. Olyan csinyjeit mondhatnám el... De azok nem neked valók!

Wolenszky úgy találta, hogy a társalgás kezd érdekes lenni. Ezért egészen legyűrte undorát, amit ez ellen a most már alaposan beszszelt nő ellen érzett és teletöltve a pezsgőspoharát, így kiáltott:

— Igyál szívem és mesélj róla. Úgy szeretnék valami mulatságosat hallani.

Grete kiitta a pezsgőt, hallgatott egy darabig, aztán hangosan felnevetett:

— De azért a legsikerültebb stiklit mégis én csináltam. Orránál fogva vezettem mindenkit. Nagyon okosnak tartották magukat, de a Grete eszén mégsem jártak túl. Na, butikám, ne nézz rám olyan ijedten. Inkább tölts még egy pohár pezsgőt, akkor elmesélek mindent. Még egy pohárral butikám. Egészen tele töltsd. Ritkán kapok pezsgőt, a férfiak inkább sört vagy pálinkát adnak. Tudod, olyan fiatal nem vagyok már, mint voltam. De a pezsgőt, azt szeretem!

Egyre becsipettebb és hangosabb lett és Wolenszky, aki nemkevésbé volt izgatott, mint a leány, szintén lehajtott egypár pohárral.

— Remek egy eset volt! — mondta Grete. — Tudtam nagyon jól, hogy a nyomomban vannak. Nem vagyok liba! Hagyták, hogy Bécsbe utazzam, hogy aztán átkutassák a szobámat, amíg nem vagyok otthon. Azt hitték, nem tudom, mi a szándékuk. Butikám, — s a hangja egyszerre suttogóra vált, — az öreg Grünebaum várt rám a pályaudvaron és mialatt az egész

banda követett végig a városon, a holmi már rég az öreg boltjában volt. Most csak kutassák át a szobámat, úgy sem találnak semmit, Ha ha ha, ez volt aztán a remek eset butikám! ... Na, mi az? Az ördögbe is, mit csinálsz? ...

Wolenszky sápadtan felállt, összeszedte kalapját, keztyűit és felöltőjét, egy nagyobb bankjegyet dobott oda a nőnek és a meg-rökönyödött pincérek során keresztültörve, kirohant, Gretere hagyva, hogy a vacsoráját kifizesse.

12.

Iván soha sem tudta megmagyarázni magának, hogyan került éjszaka haza, anélkül, hogy a rendőrök botrányos részegség miatt feltartóztatták volna. Egyébként semmire sem emlékezett attól a perctől fogva, amikor Ottlinger Grete zavaros fecsegéséből kihallotta a Grünebaum nevet, azt a nevet, amely számára egyértelmű volt a megmeneküléssel. Jól ismerte Grünebaum üzletét az Opernringen. Csodálatos gyűjtemény volt ez a holt régi ékszerekből, bútorokból és mindenfajta ritkaságból. A műértők gyakran látogatták az üzletet, amelyben a legszebb műtárgyakat árulták, amelyekről senki sem hitte volna, hogy — részben — lopott holmik.

Ilyen késő éjjeli órában természetesen nem kereshette fel az öreg Grünebaumot. Így hát Iván ösztönszerűen szállása felé irányította támolgyó lépteit.

Egész halom levél várta otthon. Egyiket Őeminenciája írta. Iván izgatottan szakította fel. A levél így szólt:

Hotel Klinger, Marienbad, február 28.

Kedves fiam! Mint a keltezésből látja, megváltoztattam tervemet és ezidőszert itt tartózkodom. Az erős hegyi levegő jót tesz egészségemnek, s ha Isten engedi, egész szabadságomat itt töltöm. Remélem halad a munkában, s még önnek is marad néhány napja pihenésre, mielőtt Pétervározt találkoznunk. Hogy el ne felejtsem: ha előttem érkeznék meg, jó lenne, ha felkeresné Madame Demidowot és megkérné, adja ki önnek a császár gyertyatartóit, hogy azokat addig is, amíg megérkezem, ön vehesse őrizetébe. Remélem, hogy ez a terhes holmi, amely majdnem megfosztott szabadságomtól, sérülés nélkül érkezett meg az orosz fővárosba. Ha mindarra a sok jóra gondolok, amit ezek miatt a gyertyatartók miatt csaknem elmulasz-

tottam, kélszeresen hálás vagyok Madame Demidownak irántam tanúsított előzékenységeért.

Aldásomat küldöm önnek fiam és baráti üdvözlétemet Madame Demidownak, ha találkoznék vele.

D'Orsay Antal, bíboros-hercegek.

Wolenszky letette a levelet és megkönnyebbülten sóhajtott fel.

Hála az Égnek! Őminenciája semmit sem sejt. Ez ugyan nem volt csodálatos, mert hiszen az oderbergi vasuti lopás csak rövid ideig foglalkoztatta a sajtót és egészen különös szerencsétlenség lett volna, ha Őminenciája, aki sohasem olvasott ujságot, éppen ama két nap alatt tett volna kivételt, amely alatt a lopás dolgát a lapok pertraktálták, de Iván mégis örült, hogy értesülést szerezhetett arról, hogy ez a különös szerencsétlenség nem következett be.

Tudta, hogy a dolog nem volt elég rejtélyes ahhoz, hogy a közönséget és a sajtót érdekelje s mivel Madame Demidow Őminenciája nevét egyetlenegyszer sem említette, alig volt hihető, hogy a bíboros neszét vegye a dolognak. Madame Demidow nyilván nem akarta, hogy Őminenciája bármit is megtudjon, ami természetes is volt, mert hiszen senki nem ismeri be szívesen hanyagságát, legkevésbé egy nő. Iván most már csak attól félt, hogy Demidowné a guruló rubelek segítségével szintén megtudott mindent és ugyanazon a nyomon van, mint ő! Ha így lenne, akkor is előnyben van Demidow asszony felett, aki még nem beszélhetett Ottlinger Gretével, tehát nem is tudhatta, hol vannak a gyertyatartók.

Másnap reggel, még mielőtt Grünebaum kinyitotta üzletét, ott akart lenni az Opernringen. Egész vagyonát hajlandó volt feláldozni a megbecsülhetetlen értékű gyertyatartóért, amely a titkos okmányokat rejtette.

Mivel tudta, hogy úgy sem tud elaludni, azzal töltötte az éjszakát, hogy elintézte Őminenciája hátralékos levelezését.

Ahogy Grünebaummal beszélt és megvette a gyertyatartókat, azonnal Pétervárra utazik — így tervezte — s átadja a papirokat Tarantievnek. Három nap mult már el Nikoláj Alexandrovics megszöktetése óta, három nap, anélkül, hogy Iván, akit teljesen lefoglalt a papirok után való izgalmas hajsza, bajtársait akár csak látta is volna. Mindennap növelte a felfe-

deztetés veszélyét, nem is szólva arról, hogy Dunajevszky és társai a moszkvai börtönökben synylődtek.

A felelősség terhére nem bírta elviselni. No de, hála Istennek, legkésőbb holnap megszabadul gondjaitól! S most először támadt Iván szíve legmélyén vágy az után, hogy felhagyjon minden cselszövésssel és összeesküvéssel, megelégedjék a békés polgár nyugodt életével és szögre akassza egyszer s mindenkorra az egész politikai agitációt.

A megfeszített munka megnyugtatta Iván idegeit. Egészen addig dolgozott, amíg a téli reggel derengő fénye be nem hatolt az ablakon. A fürdőtől és a reggelítő új erőre kapott. Reggel kilenc órákor már ott volt az Opernringen, Grünebaum üzlete előtt és várta, hogy a redőnyt felhúzzák. Ahogy az üzletet kinyitották, tüstént bement és a tulajdonost kereste.

Tubákszagú öreg zsidó jött elő a bolt mélyéről. Orra lapos, ajka duzzadt, szeme teknősbékaéira emlékeztetett: annyira kidülledt üregéből, hogy úgy látszott, csak azért hord szemüveget, hogy szeme ne essék ki egészen. Barátságosan dörzsölte kezét és nyilván igen kíváncsi volt arra, ki lehet a korai vevő.

— Alázatos jóreggelt kívánok, nagyságos uram! Mivel lehet szerencsém szolgálni? Ékszer? Régiség?

— Magánügyben jöttem, — mondta Wolenszky kurtán. — Saját érdekében jobb lesz, ha az irodájába vezet.

Az öreg élesen nézett rá szemüvege mögül, azután alázatosan mondta:

— Nem kötök ugyan olyan üzleteket, amelyeket el kellene titkolnom, de ha Excellenciád parancsolja, méltóztassék beszélni.

Ragyogóan kivilágított, fényűzően berendezett kis irodába vezette Wolenszkyt, ahol a testes főkönyvek és pénztárkönyvek az üzlet kiterjedtségéről és virulásáról tett tanúságot.

— Nem parancsolna helyet foglalni Excellenciád?

— Nem, inkább állók; amit mondani akarok, rövid. Ön az északi pályaudvaron tegnap egy csomag árut vett át egy Ottlinger Grete nevű nőtől. Amit átvett: lopott holmi volt. Ön tudta ezt. Mivel védekezik?

— Isten a tanum, hogy olyan ártatlan vagyok, mint egy maszülettett gyermek. Nem hagytam el a boltomat tegnap egész nap. Soha nem hallottam egy Ottlinger Grete nevű asszonyról. Soha nem láttam lopott árut. Esküszöm minden őszömrre, hogy...

— Elég ebből a fecsegésből, — mondta Wolenszky türelmetlenül. — Maga nagyon jól tudja, hogy amit mond, abból egyetlen szó sem igaz. Végezzünk röviden. A lopott holmi között . . . ne szakítson félbe! . . . van egy pár aranybafoglalt, régimódi porcellán gyertyatartó. Azt akarom megtudni, hol vannak a gyertyatartók? Megadom értök az egész összeget, amit Ottlinger Gretenek kifizetett és azonkívül adok még kétezer forintot, ha azonnal kiszolgáltatja a gyertyatartókat nekem. Ha vonakodik, feljelentem a rendőrségen, egy félórán belül letartóztatják magát, átkutatják a házát, könyveit. Még akkor is, ha semmit sem tudnak közvetlenül magára bizonyítani, — mert feltételezem magáról, hogy kitanult csirkefogó — még akkor is vége az üzlete jóhírének s egyetlen vevő sem mer magához jönni attól való féltében, hogy lopott holmit vásárol.

Az öreg, aki eleinte halálsápadtra vált, közben magához tért egészen.

— Látom, — mondta alázatosan, — hogy Excellenciád nagylelkű ember és nem akar egy öreg embert feleségével, gyermekeivel és unokáival a szerencsétlenségbe taszítani, hanem becsületes üzletet köt. Esküszöm kegyelmes uram, hogy leghőbb vágyam teljesíteni, amit Excellenciád akar és elmondom a dolgot úgy, ahogyan van. Sohasem tettem eddig ilyesmit. Az a nő, az vitt kísértésbe és a holmi, amit kínált, tényleg nagyon szép volt. Minthogy nem akartam lopott holmit üzletemben tartani, ahogy átvettem Ottlinger Gretetől, azonmód be is csomagoltam mindjárt és megbízható küldőnccel elküldtem Londonba üzlettársamhoz. Ma reggel sürgőnyt kaptam, amiben az áll, hogy a küldönc tegnap szerencsésen átment a határon. Most már nem éri el az osztrák rendőrség keze. Mert talán tetszik tudni, még mindig vadásznak a holmira. Ha Excellenciád tartja szavát és ad tízezer forintot, ami — úgy éljek! — csak ezerrel több, mint amit én Ottlinger Gretenek adtam, akkor megmondom, hol lehet megtalálni üzlettársamat és akkor csak a Kegyelmes úr saját hibája lesz, ha nem tudja rábeszélni, hogy kirukkoljon a szóbanforgó tárgyakkal.

— Semmit sem fizetek, amíg a gyertyatartókat nem kaptam meg. Ha azonban megkaptam, — szavamat adom — ön is megkapja a pénzt. Most tehát válasszon gyorsan: nincs vesztegetni való ideje. A gyorsvonat egy órákor indul Bécsből. Ha cinkostársa címét egy névjegyen ideadja, néhány sorral, amelyben közli vele, hogy barátságos szándékkal jövök hozzá, akkor egy

órákor elutazom Londonba. Ha vonakodik: egyenesen a rendőrségre megyek és feljelentem.

— Honnét tudjam, hogy nem jelent fel, ha a holmi már a kezében van? — kérdezte a zsidó gyanakodva.

— Nézzen rám, — mondta Wolenszky. — Csalónak látszom?

Az öreg könnyező szeméből átható pillantást vetett a fiatal lengyelre, azután elővett tárcájából egy üzleti névjegyet, amelyen ez állott:

*Grünebaum Mózes,
régiségkereskedő.*

Erre a kártyára ráírta a következő címet:

Isaac Davies, 14 Great Portland Street, London

és alája

Jó ismerősömnnek ajánlásul!

Azután átadta Wolenszkynek.

— Vasárnap újra Bécsben leszek, — mondta Iván, — és ha a gyertyatartókat magammal hozom, akkor még aznap megkapja a pénzt, amit megígérttem.

Wolenszky kalapját mélyen homlokába húzva, kiment az üzletből, anélkül, hogy törődött volna az öreggel, aki alázatosan hajlongva kísérte a kijáratig, miközben egyre Ábrahámot, Izsákot és Jákobot hívta, hogy tegyenek tanúságot ártatlansága mellett.

13.

Amikor Wolenszky visszatért szállására, sürgőnyt talált ott Hermansthal bárótól. A báró arra kérte, hogy keresse őt fel azonnal hivatalában.

Minthogy Iván mindent el akart kerülni, ami gyanút keltethet, azonnal engedett a hívásnak, jöllehet, feleslegesnek és céltalannak tartott mindent, amit a rendőrség ebben az ügyben tesz. Akármilyen kezdenek is a rendőrségen, az már nem befolyásolja a gyertyatartók ügyét. S ő gyorsabban ér Londonba, mint ami-

lyen gyorsan a leggyorsabb vizsgálat Grünebaum külföldi ügynökeinek nyomára vezethet.

Hermansthal bárónak azonban egész csomó érdekes híre volt a számára.

Az elmúlt éjszaka Ottlinger Gretet részegség és botrányokozás miatt a Ferenc császár-ban letartóztatták és ma reggel, a vizsgálóbíró rábeszélésére, a leány, mint orgazdát megnevezte Grünebaum Mózes ismért régiségkereskedőt, akit valószínűleg még ma délután le fognak tartóztatni.

— Úgy gondoltam, hogy ez megnyugtatja önt, — tette hozzá az udvarias báró. — Ha később megint errefelé jár, esetleg már engedélyt adhatok a gyanús holmik megtekintésére is és ha Öminenciája gyertyatartóit megtalálja, néhány napon belül ki is szolgáltathatom azokat.

Milyen aktaszagú bürokrata! Wolenszky szívből örült, hogy függetlenítette magát tőle. Néhány napon belül! E néhány napon belül ő Londonból visszatérve, már Szent-Pétervárott lesz, átadja a papirokat Tarantievéknek és minden összeköttetést meg fog szakítani a szövetséggel, ahogyan azt már tegnap elhatározta. Az utóbbi napok folyamán olyan leckében volt része, amelyet egész életében nem fog elfelejteni.

*

— Végtelenül hálás vagyok Excellenciádnak szívességeért, — mondta Wolenszky kissé szárazon. — Minthogy azonban néhány napra el kell utaznom, teljesen önre bízom a továbbiakat...

— Jobbat amúgy sem tehetne, — felelte Hermansthal báró. — Öminenciája holmija egészen bizonyosan Grünebaum üzletében, a rendőrség őrzetében van a többi lopott dolog között, és szigorú parancsot fogok kiadni, hogy egyetlen gyertyatartóhoz se nyuljanak addig, amíg ön, vagy Madame Demidow, Öminenciája holmiját a többitől külön nem választották.

— Madame Demidowot is értesítették már? — kérdezte Iván felfigyelve.

— Ma reggelre várom Madame Demidowot. Hivatalos értesítést küldtem neki és kértem, látogasson meg. Tegnap este érkezett vissza Bécsbe, miután Oderberg környékén minden kutatása hiábavalónak bizonyult. Elhatározta, hogy a további eljárást reánk bízza.

— Ha Bécsben van, úgy ő is megállapíthatja Öeminenciája gyertyatartóinak azonosságát — mondta Wolenszky megkönynyebbülten, mert arra gondolt, hogy Madame Demidow nem folytathatott magánbeszélgetést az öreg Grünebaummal az alatt a rövid idő alatt, amely a vele — Ivánnal — való beszélgetés és a rendőrség rajtaütése között eltelt.

Vette a kalapját, udvariasan meghajolt, még egyszer köszönetet mondott a bárónak fáradozásáért és sietve távozott.

A vad hajsza a végzetes papírok után minden más gondolatot kiszorított Wolenszky agyából. Csaknem elfelejtkezett a heumarkti fogoly létezéséről is, pétervári társairól, akik még mit sem sejtettek a dolgok állásáról és bécsi elvtársairól, akik nyilván nagyon szerették volna tudni: mikor kerül feliratuk a cárhoz és mikor léphetik át Dunajevszky és társai a börtön küszöbét s az orosz határt.

Vajon mit tett időközben Lavrovszky gróf? Az orosz detektívek nyomára jutottak-e az összeesküvőknek? Sikerülni fog-e nekik a cárevicset megtalálni, mielőtt a vakmerő szöktetés előnyeit kihasználhatják? Az összeesküvőket mindaddig veszedelem fenyegeti — ez kétségtelen, — amíg a papírok idegen kezekben vannak. Az okmányoktól függ valamennyiök élete, halála. Ezzel a gondolattal, amely minden más gondolatot elnyomott agyában, készült neki Wolenszky, miután gyorsan összecsomagolta holmiját, hogy a délutáni vonattal Londonba utazzék.

A negyvenórás út alatt bőségesen volt ideje arra, hogy az összeesküvés és cselszövés céltalansága felett elmélkedjék. Ő is, lám, milyen ostoba volt, hogy gazdagon, fényes karrierrel magától, mindent kockára tett olyan utónisztkus eszmék megvalósítása érdekében, amelyeknek évszázadokra van szükségük, hogy valósággá érjenek meg, de semmiesetre sem valósíthatók meg néhánv, vakmerően véghezvitt véres, erőszakos cselekedettel, mint ahogy azt Dunajevszky, Tarantiev és ő maga is gondolta. Mit tehet egy maroknyi rajongó, forradalmi fiatal orosz, ha a muzsikok, akiknek érdekében történnék minden, közömbösek és nem nyújtanak segítő kezét.

Biztos, hogy a nagy birodalomban egy szép napon bekövetkezik az átalakulás, talán erőszakosan, mint Franciaországban s a szélvész elsöpör trónt, udvart, dinasztíát, de ez csak akkor következhet be, ha a nép órája ütött, ha a nemzetben tudatossá

válík a szabadság vágya, ha a szabadság nem üres szólam lesz egyesek ajkán, hanem az egész nemzet szívenek együttes sóvárgása.

Ilyen gondolatok foglalkoztatták Wolenszkyt, amíg a brit fővárost el nem erte. Minthogy még ugyanaznap este vissza akart utazni Bécsbe, boronujait a Charing Cross-Hotelben hagyta és azonnal kocsit vett, hogy a Great Portland Street 14. számú házhoz hajtasson.

Ezúttal biztos volt dolgában. Bement az üzletbe és Mr. Daviest hívatta. Nyugodtan, elég jó angolossággal így szólt hozzá:

— Néhány nap előtt két régi gyertyatartót láttam aranyból és porcellánból a kirakatában. Akkor nem volt rá időm, hogy jobban megnézzem és most szeretném, ha megmutatná nekem. Arany talapzaton csinos Kupidók álltak altwien-porcellánból, íjjal és nyíllal. Emlékszik rájuk?

— Hogyne emlékezném, uram. Sajnos azonban, nem szolgálhatok velők, mert azokat a gyertyatartókat még tegnap este eladtam egyik vevőmnnek. Buzgó gyűjtője mindenféle ritkaságnak és éppen úgy, mint ön, uram, el volt ragadtatva a Kupidók szépségétől. Vannak azonban más, nagyon szép régi és modern gyertyatartóim is, ha azokat meg akarná tekinteni...

— Köszönöm, nem — szakította félbe a kereskedőt Wolenszky, aki izgalmaiban alig értette meg, amit hallott. Nekem egyesegyedül csak azokra van szükségem. Meg kell szereznem őket, akármennyibe kerülnek is. Itt van egy ajánló sor bécsi társától, — tette hozzá, amikor látta, hogy Davies gyanakodóan néz rá és átadta Grünebaum kártyáját. — Láthatja ebből, hogy jó barát vagyok és hogyha becsületesen jár el velem, nem esik bántódása. Ha azonban vonakodik, hogy jogos tulajdonomhoz segítsen, — mert ezek a gyertyatartók az enyéme! — akkor feljelentem önt a rendőrségnél, mint orgazdát. Hozza azonnal ide a két gyertyatartót és mondja meg, mi az ára. Sietek, el akarom érni az esti vonatot.

Isaac Davies cinkostársának kártyája után nyult és ide-oda forgatta. De még mindig gyanakodva nézett Wolenszkyre.

— Ismétlem, semmi bántódása nem lesz, — folytatta Iván türelmetlenül. — Sőt hajlandó vagyok arra is, hogy szép árat fizesssek a gyertyatartókért. Saját érdekében cselekszik, ha nyíltan jár el velem szemben. Grünebaum azért adta nékem ezt a kártyát, hogy ön ne tartson tőlem.

— Uram, én az igazat mondtam önnek, — szólt végre Isaac Davies. — Ami pedig a fenyegetéseit illeti, — tette hozzá és egykedvűen vállat vont, — ezek teljesen hidegen hagynak engem, mert nem vagyok semmiben sem bűnös. Grünebaum cége jó és Bécsben általánosan ismert. Gondolkodás és az orgazdaság gyanuja nélkül vehetek tőle árut. Vitatom, hogy a holmi, amit Grünebaum küldött, lopott jószág és önre bízom, hogy az ellenkezőjét bebizonyítsa. Ha tehát hajlandó vagyok önnek felvilágosítást nyújtani, akkor ezt csak azért teszem, mert bécsi cégtársam ajánlotta önt hozzám, s nem azért, mintha megijednék fenyegetéseitől, vagy a rendőrségtől.

— Hát tényleg... tényleg eladta? — hebegte Iván, aki egyre tisztábban látta, hogy tehetetlen az öreggel szemben és a gyertyatartók újra kicsúsztak kezéből.

— El. Mr. James Hudsonnak Mayfairban. Mr. Hudson a Curzon Street 108. számú házában lakik. Buzgó régiséggyűjtő és kiváló műértő. Valószínűleg már hallott róla. Nem? Tegnap küldtem el a gyertyatartókat abban a tudatban, hogy tetszeni fognak néki. Tényleg nagyon szépek voltak és ha parancsolna valami hasonlót, nagyon szívesen...

— A dologra, szerencsétlen! Mondja meg, megvette-e a gyertyatartókat Hudson?

— Persze, hogy megvette — felelte Isaac, aki bosszankodott a különös vevő türelmetlenségén. — Tudtam előre, hogy meg fogja venni. Parancsol ezenkívül valamit? Nem? Akkor ajánlom magam.

És minthogy az üzletbe új vevő jött, Isaac Davies sarkonfordult és nem törődött többet a szegény Wolenszkyvel, akit ez az utolsó csapás megsemmisített.

A balszerencse valósággal üldözte. Itt-ott felcsillant ugyan egy reménysugár, azonban mindig újabb felhők homályosították el, egyik sötétebb, mint a másik.

A szerencsétlen fiatalember ereje már fogytán volt. Ám mikor Davies üzletét elhagyta, átvillant fején a gondolat, hogy ennek a nyomoruságnak egyszer és mindenkorra véget vet azzal, hogy az első autóbusz alá veti magát. Ezt a tervet azonban a következő pillanatban már elejtette, mert azt mondta önmagának, hogy halála a dolgok jelenlegi állása mellett kikerülhetetlenül romlásba döntené barátait és elvtársait, annál is inkább, mert ők még csak elkészülve sincsenek a veszélyre, hiszen a végze-

tes okmányok eltűnéséről fogalmuk sincs. Az ő hidegvérétől, bátorságától és kitartásától függött társai élete. Épp ezért elhatározta, hogy még egy kísérletet tesz megmentésére.

— Az utolsót! — gondolta.

Minthogy a dolog ezuttal bonyolultabbnak ígérkezett, Wolenszky minden szellemi képességét összeszedte tervei végrehajtására. Szinte gépiesen hagyta el a régiségboltot és megindult a Curson-Street irányában.

Egy dolog vitán felül állott: valamilyen ürügy alatt beszélnie kellett Mr. James Hudsonnal. Mit fog James Hudsonnak mondani? Hallomásból ismerte ezt a dúsgazdag és felettébb különös embert, aki néha a gyöngeségig nagylelkű és valamikor Albert herceg idejében a nők eszményképe volt. Az kétségtelen, hogy úriemberrel lesz dolga és... Hirtelen az egész jelenet, az egész beszélgetés felvillant lázas agyában, mintha színpadon látná, színpadról hallaná.

A jelenet személyei: Egy udvarias, jóakartú öreg úr, afféle modern Bayardloyag: Mr. James Hudson.

Egy fiatalember, akinek multjába egy nő becsülete van keverve: Iván Wolenszky.

Szin: Szalon a Curson-Sreeten.

A *nagymultú fiatalember*: Uram, ön e percben egy hölgy becsületét tartja kezében. Visszaadja nekem azt a levelet?

Az *udvarias öreg úr*: Levelet? ... Miféle levelet?

A *fiatalember*: Az egyik gyertyatartóban, amely az ön kandelójának párkányát ékesíti, egy levél van elrejtve. Mi, — ő és én, — mivel más eszköz nem állt rendelkezésünkre, ezeket a gyönyörű gyertyatartókat használtuk levélsekre nyúl. Ezek közvetítették levelezésüket. Egyik levele a gyertyatartóban maradt. ... ő férjhez ment ... én férjhez mentem ... mindnyájan férjhez mentünk ... a gyertyatartók azonban önhöz kerültek. Ön egy hölgy sorsát tartja kezében. Visszaadja nekem a levelet?

Az *udvarias öreg ur*: Örömmel. Nem tagadhatom meg öntől ...

Wolenszky gondolatai már-már az eszelősség határán jártak. Nyugtalan lénye, heves mozdulatai a járókelők figyelmét is felkeltették.

Nagynehezen visszanyerte önuralmát.

Elérte a Curson-Street 108. számú házát.

Csöngetett.

A szolgát, aki ajtót nyitott, megkérdezte, vajjon Mr. James Hudson otthon van-e?

Az előkelő, térdnadrágos, selyemharisnyás és puderezett parókás lakáj tekintélyének beláthatatlan magasságából nézett le Wolenszkyre és csodálkozva ismételte:

— Mr. Hudson?

— Ó. Kérem adja át néki névjegyemet és mondja meg, hogy azonnal beszélni szeretnék vele.

— Sajnálom, uram, de nem adhatom át a névjegyet, — mondta a szolga komoly és ünnepélyes hangon. — Nem adhatom át, mert Mr. James Hudson ma reggel feltizenkettőkor agyszélhűdésben hirtelen elhunyt. Temetése csütörtökön tizenegy órakor lesz a Highgate temetőben. Az elhunyt elveinek megfelelően koszoruk mellőzését kérjük. Egyébként hívhatom a házvezetőnőt, ha ő segítségére lehet önnek.

Wolenszky úgy hallotta a lakáj hangját, mintha valahonét messziről, nagyon messziről jönne, nem ebből a világból. A szolga arca táncba fogott szeme előtt, aztán a házzal, bútorokkal és ablakokkal egyetemben irtózatos sebességgel forogni kezdett. Még éppen annyi ereje volt, hogy megkérje a szolgát, hívjon egy kocsit. Beszállt és a kocsisnak bemondta a Charing Cross-Hotel címét. Azután jótékony öntudatlanságba merült.

A szegény, túlerőltetett agy vonakodott ezt az újabb szerencsétlenséget, az utolsó remény rombadőlését felfogni.

Wolenszky sohasem tudta meg, hogyan jutott fel szállói szobájába és mi történt vele a következő napokban, mert a testi és szellemi túlerőltetést teljes idegkimerültség követte.

A szállói személyzet orvost hívott, aki az adott körülmények között jogosultnak tartotta, hogy Wolenszky pénztárcáját megnézzé. Amikor megállapította, hogy jól meg van tömve bankjegyekkel, két ápolónőt hozatott és minden szükséges intézkedést megtett. Elsősorban is teljes nyugalmat és pihenést rendelt a betegnek.

14.

Mialatt Wolenszky ilyen változatos kalandokon ment keresztül, a kommunista szövetség tagjai Bécsben nagyon kínos időket éltek át, tele gonddal és aggódással a jövő miatt.

Már egy hete mult el annak, hogy Wolenszky a rábízott papírokkal Szent-Pétervárra akart utazni és még mindig semmi hír sem jött tőle.

Megígérte, hogy megérkezése után azonnal értesítést küld. Ha minden simán folyik le, akkor már három nap előtt meg kellett érkeznie és az okmányokat át kellett volna adnia Taran-tievnek. Miért nem sürgönyözött, vagy miért nem adott más módon életjelt magáról, hogy legalább azíránt megnyugtassa őket, hogy a papírok biztonságban vannak?

Az ötödik este az összeesküvők ismét összejöttek a Franz-gassei gyülekezőhelyen. Az ülés nagyon nyomott és izgatott hangulatban folyt le. Most először ötlött eszükbe, hogy követüket elérte a végzet, amelynek vasökle a nap minden órájában rájuk is lesujthat.

Ha a papírok a *harmadik szekció* kezébe kerültek, egyikük sem remélhetett menekvést. A halálfélelelnél is kínzóbb és kesebűbb volt az a gondolat, hogy a szakszerűen kigondolt és vakmerően véghezvitt merénylet a saját romlásukra vezetett és a vége: Szibéria felé gyalogló újabb száműzött-transzport lesz.

Feltéve, hogy...

Volt egy másik, szörnyű és súlyos megoldás is, amely az elnök ellenvetéseinek és a többség nemesebb gondolkodásmódjának ellenére lassan, de elkerülhetetlenül előtérbe tolazkodott. Mirkovics vetette föl ezt a megoldási lehetőséget öt nap előtt, amikor az elvtársak a győzelemtől megittasultan semmi másra nem gondoltak, mint a nagy célra, amit cselszövésük útján elérhetnek. Most, amikor fáradozásaik eredménye szappanbuborékként, szemük láttára pattant szét, Mirkovics sötét szavai valamennyiüknek eszébe jutottak és valamennyien bosszúra kezdtek szomjazni.

Tíz óra felé izgatottan, hírekre várva, gyülekezni kezdtek.

Az elnök udvarias és nyugodt volt, mint mindig, de az ő arcán is aggodás tükröződött, amit bajtársai előtt el akart titkolni. Időnkint ijedt pillantást vetett az ajtóra, amely előtt fel kellett hangozniuk Mirkovics lépteinek.

Még nem volt itt, de előző este sötétebbnek és komorabbnak mutatkozott, mint valaha. Ellentétben a szövetség többi tagjával, gondolatait nem Iván foglalkoztatta. Ezeket a gondolatokat még nem öltöztette ugyan szavakba, de még ezen az estén meg akarta nyerni elvtársait terve számára. Amikor a szobába lépett és tekintete végigsiklott a megjelentek arcán, azt

mondta magában, hogy könnyű győzelme lesz. Gondosan, idejében vetette el a magot: ma este aratni akart.

Mária Sztepanovna elkísérte őt. Mindenki megbízott benne, mert a szerep, amelyet az operabálon olyan sikerrel játszott el, meggyőzte valamennyiüket arról, hogy ez a nő nagyon hasznos segítőtársuk lehet.

— Tudsz valamit Wolenszkyről? — kérdezte Mirkovicsot egy féltucat izgatott hang egyszerre.

— Nem tudok. Azt hittem, majd itt hallok róla.

— Szvietliczki azt állítja — mondta egy mogorva hang, — hogy a pápai követ egyáltalán nem is utazott el Pétervárra, hanem egy hét óta Csehországban tartózkodik.

— Iván pedig azt mondta, hogy hamvazószerdán vele utazik el.

— Talán Iván sem utazott el.

— Aggodalomra semmi ok! — vetette közbe az elnök.

— Azt gondolja talán, hogy a rendőrség karmai közé került?

— Nem gondolom — felelte az elnök megnyugtatóan. — Ha így történt volna, mi most nem ülnénk nyugodtan itt. Mindannyian, akiket azok a végzetes iratok kompromittálnak, már régen le lennének tartóztatva. Az a tény, hogy mind szabadlábon vagyunk, bizonyítja azt, hogy az okmányok még jó helyen vannak.

— Irataink talán igen — vélte az egyik, — de mi történetett a követünkkel?

— Talán elfogatása előtt sikerült néki a papírokat megsemmisíteni...

— Meg vagyok róla győződve, — mondta egy idősebb férfi, — hogy Iván inkább az életét adta oda, semhogy titkunkat elárulja.

Ujra csend lett a szobában. Mirkovics komor tekintete gúnyosan, sőt talán megvetően nézett végig az összegyűlteken. Mária Sztepanovna nem vett részt a találgatásokban; csak hallgatta, amit beszéltek, de időnkint különös, ijedt és nyugtalan pillantást vetett apjára, aki vele szemben ült.

— Nem gondolják — mondta most Mirkovics, — hogy nyolcszáz mérföldnyi távolságból lehetetlen megállapítani: mi történt Wolenszkyvel? Én Wolenszky hallgatását rossz jelnek tekintem. Egyáltalán nem kockáztatott volna semmit sem, ha az elnöknek, akivel, mint mindenki tudja, jó barátságban van,

táviratot küld szerencsés megérkezéséről. Ha utazása minden baj nélkül fejeződött volna be, elnökünk bizonynyal kapott is volna ilyen híradást.

Az elnök aggódva nézett bajtársára és kinyújtotta kezét, mintha vissza akarta volna tartani attól, amit mondani készült.

— Beszéljen Mirkovics! Még valami nyomja a szívet, — mondta valaki.

— Halljuk! — hallatszott a szoba minden sarkából.

Mária Sztepanovna olyan mozdulatot tett, mint az imént az elnök. Mintha a beszéd folytatásától vissza szeretne volna tartani apját. Mivel azonban valószínűen belátta a kísérlet eredménytelenségét, riadtan várt arra, amiről tudta, hogy elkövetkezik.

— Amit most mondani fogok, aligha tetszik majd néhányuknak — folytatta Mirkovics. — Legtöbbjüknek ugyanis az a szerencsétlenségük, hogy mint gentlemannek jöttek a világra. Én nem. Éppen ezért, az úgynevezett kifinomult érzések nem találtak helyet kemény paraszti koponyámban. Ha azonban önök „gentlemanek“ is, nem szabad gyöngének lenniök. Nézenek keményen szembe a tényekkel és próbálják meg jó közérzésüket a nép javának alárendelni. Eddig nem akartak rám hallgatni és tanácsom ellenére arra a nyomorúságos célra akarták felhasználni sikeres vállalkozásunk eredményét, hogy általa bajtársainkat megszabadítsák a börtönből. Én azonban azt mondom önöknek, hogy azok odaát valamennyien készek a jó ügyért akár meg is halni! Nem ragaszkodnak, mint mi, az élethez és a szabadsághoz. A nagy ügy lebeg szemük előtt, nem pedig a saját biztonságuk. Miért nyugtalankodjunk amiatt, hogy mi történt Wolenszkyvel? Mit számít egy emberélet, ha milliók boldogságáról van szó?

Lelkesülten beszélt, mint azoknak az álmoknak profétája, amelyek valamennyiük szívében ott éltek, s amelyeket mindnyájan békés úton szerettek volna megvalósítani az egyetlen Mirkovics kivételével. Ő intransigens férfiú volt. A „tettek“ embere.

Mindnyájan tudták, mi következik. Tudták, hogy mit kíván tőlük Mirkovics. Legtöbbjük szeretne volna betartani a fülét, hogy ne hallja, amit ez a fanatikus ember a következő percben mondani fog.

— Elég beszédet tartottak már itt a zsarnokok ellen — folytatta Mirkovics. — Én magam nem vagyok szónok. Én szó-

noklatokat nem tartottam. Akik ma a legjobban haboznak, kiabáltak a leghangosabban. Mi most hatalmas fegyvert tartunk kezeink között. Olyan fegyvert, amely előbb-utóbb lábainkhoz kényszeríti őket és arra indítja, hogy kegyelemért könyörögjenek, kegyelemért, amiben minket sohasem részesítettek. Fegyverünknek megfélemlítés a neve. Rémületet kell kelteni szívükben. A sötétségből kell rajtuk ütnünk, gyorsan és határozottan, úgy, hogy az eljövendő, remélhetőleg nem távoli napokban sápadt arccal és remegő ajakkal suttogják, amit hangosan nem mernek mondani: *Legközelebb talán én kerülök sorra!* Csak akkor, egyedül akkor, ha gyáva rémületükben lábaink előtt fetrengenek, akkor lehetünk mi az urak, akkor parancsolhatunk nekik vagy tárgyalhatunk velük. Mit számít addig Dunajevszky, Wolenszky vagy száz más! Ére-e annyit az ő életük, hogy akár egy pillanatig is visszatartson leghatásosabb fegyverünk alkalmazásától? Nem!

A hangtalan csendben, amely beszédét követte, leült.

Komor arcán a lelkesedés tüze lángolt. Ez a vasakarátú ember újra rákényszerítette akaratát gyengébb társaira és amikor körüljártatta rajtuk gúnyos pillantását, az arcokon megláthatta szavai hatását. Láthatta az ijedt pillantásoknak, a ki-mondatlan borzalomnak lassú tűnéséből, a tompafényű szemekből, amelyekben most újra a lelkesedés tüze lángolt, a szomjúság merész tettek után, amelyeknél élet és szabadság a tét.

— Mirkovicsnak igaza van! — hangzott minden oldalról.

Talán egyik-másik még megborzongott arra a gondolatra, hogy ez az igaztatás mit jelent a szegény heumarkti fogoly számára, ezek azonban most már kisebbségben voltak. Amikor az elnök aggódó és Mirkovics diadalmas tekintete vizsgálva végignézett rajtuk, nyilvánvaló lett, hogy ha ennek a kegyetlen embernek indítványa felett szavaznának, nagyon sok „igen“ és nagyon kevés „nem“ lenne az eredmény.

Mirkovics utolsó ütőkártyáját játszotta ki:

— Tudom — mondotta, — hogy, ha megkérdéznének beneteket, egyiktek sem akarná, hogy tervünk meghiusuljon azáltal, hogy az orosz rendőrség kiszabadítja foglyunkat és valamennyiünket letartóztat, anélkül, hogy legkisebb eredményt is elértünk volna. Minden óra, minden pillanat a „harmadik szekció“ karmaiba adhat minket és Nikoláj Alexandrovics bármikor szabadon és sértetlenül hagyhatja el házámat. Minden pillanatban nagyobb a veszély és kisebb a győzelem reménye.

Ha pedig már el kell pusztulnunk; — mert nem látom valószínűnek, hogy fel ne fedezzenek minket, — akkor legalább cselekedjünk valamit, ami minden időkre dicsőséget szerez nevünknek minden igaz orosz hazafi előtt.

A fogoly sorsa ezzel meg volt pecsételve. Már csak rövid vita következett. Kelletlenül, de mégis egyhanguan adták meg beleegyezésüket Nikoláj Alexandrovics megöléséhez. Az ítélet végrehajtását Mirkovics szívesen vállalta. Néhányan még haladékokat kértek, — csak huszonnégy órára! — hátha azalatt jön hír Wolenszkytől. Mirkovics, akit kielégített, hogy célját elérte, szívesen beleegyezett abba, hogy másnapig várjon, amikor ugyanebben az órában még egy utolsó ülést tartanak. Az elnök szót sem szólt. Mit jelentett az ő befolyása Mirkovicséval szemben? Az érzések áradata megpecsételte a cárevics sorsát.

Ugy tünt, a kedélyek megszabadultak a határozatlanság nyomásától. Senki sem beszélt többet Wolenszky sorsáról. Az orgyilkosságot azelőtt borzalommal emlegették. Most mindenki már csak kivégzésről beszél. Mirkovics volt az önkéntes hóhér, ők a bírák, akik a bűnöst elfogták és elítélték, éppen úgy, mint ahogyan elítélték a zsarnokok az elnyomottak százezreit, akik fölött uralkodtak.

Félórával később készülődtek csak a távozásra. Gondolatban a holnapi nagy nappal foglalkoztak. Senki sem figyelt Mária Sztepanovnára, akinek nagy fekete szeme szinte megbűvölten tapadt apjára. Amikor a többség már eltávozott, ő is kisurrant a szobából. Nem várta meg, hogy Mirkovics elkísérje. Az utcán kocsit fogadott, beugrott és elhajtatott a Heumarkt irányában.

15.

Mária Sztepanovna különös viszonyban volt az anarchista szövetséggel. Mint egyetlen nő a sok férfi között, minden titkukat és tervüket ismerte. Bár még nagyon fiatal volt, nem egy jó tanácsot köszönhettek neki.

Apja, anya nélkül maradt leányát már korán hozzászoktatta titokzatos életéhez és különös, borzongtató beszédeihez. Mária az orosz uralkodók ellen való gyűlöletben nőtt fel.

Amikor a szövetség, hosszas meggondolás után, elhatározta, hogy a cárevics elrablásánál rábizza a legfontosabb szerepet,

büszke és boldog volt arra a gondolatra, hogy szolgálhat a nagy ügynek, amely éppen annyira szívében feküdt, mint a többi rajongónak.

Dunajevszki és társai elfogatásakor telebeszélték a fiatal leány fejét azoknak a szörnyű kínoknak a leírásával, amelyeket a moszkvai tömlöcben, majd a végtelen hómezőkön, végül a higanybányákban a politikai bűnösöknek el kell szenvedniök, ahol fiatal, egészséges emberekből három esztendő alatt megtört aggastyánok válnak.

Ettől a kegyetlen sorstól meg lehet menteni őket, mondták Mirkovics elvtársai Máriának, ha a rábízott szerepet ügyesen eljátssza és a cárevicset a börtönbe csalja, amely nemcsak kényelmesen, hanem fényűzően van berendezve és ahol majd addig tartják fogva, amíg a világszabadság mártirjai Moszkvában ki nem szabadulnak. A Kelet leányainak ravaszságával és kacérságával vetette magát Mária Sztepanovna a kihívó odaliszk szerepére, hogy másnap büszkén fogadhassa a tiszteletére összegyűlt szövetség szerencsekívánatait és köszönetét.

Valamit sejtett ugyan azokból a sötét tervekből, amelyekre apja az őrizetében lévő védtelen fogollyal kapcsolatban gondolt, eddig azonban nem volt oka arra, hogy a cárevics életéért aggódjon. Apjának legtöbb elvtársát finom érzésű, mértéket tartó embernek ismerte, ismerte az eszményi gondolkodású elnököt is, a lágyszívű, rajongó lengyeleket, akik többségben voltak és tudta, hogy apja sötét szándékait társai beleegyezésével nem válthatja valóra.

Amikor azonban Wolenszky, akire rábízták életüket, mit sem hallatott magáról, amikor a kedélyek egyre jobban és jobban elsötétültek, Mária szíve is aggódni kezdett a fiatal fogoly biztonságáért.

A nagy ügyet, amelyért rajongott és amelynek életét szentelni akarta, most aljas bűnnel akarták beszennyezni! Mária Sztepanovna egész lelkével felháborodott ezen és módot keresett rá, hogy a szerencsétlenséget elhárítsa. Hiszen ő volt az, aki Nikoláj Alexandrovicsot arra a helyre csalta, amely ismeretlen sírjául volt kiszemelve. Borzongva nézte kezét és azt kérdezte önmagától, nem hagy-e örök életére foltot rajta a kiontott vér?

Egész éjszaka nyugtalanságtól gyötrötten járkált fel és alá szobájában. Néha úgy tűnt fel néki, mintha hallaná apját, aki a fogoly szobájába lopózik; ilyenkor befogta fülét, hogy ne hallja

a védtelen fiatalember utolsó, rémült jajkiáltását, akit gyilkosa megrohan.

Már világos nappal volt, amikor kimerült idegei megpihen-
tek. Addig törte fejét, amíg azt hitte, hogy sikerült megtalálnia
a kivezető útát. Orosz létére vallásos volt. Hosszan és áhitatosan
imádkozott tervének sikeréért, azért, hogy a foglyot a meggyil-
kolástól, társait és a nagy ügyet pedig az örök szegénytől
megóvjá.

16.

Lavrovszky gróf gyötrődve leste szállójában a szökevényről
szóló híreket és egyre-másra fogalmazta Pétervár számára a
cárevics betegségéről szóló hamis jelentéseket.

Sokáig azonban már nem lehetett a csalást folytatni. A cárné
azt írta, hogy fia ápolására ő maga jön Bécsbe és többiben
kifejezte ama kívánságát, hogy olyan buletineket küldjön Lav-
rovszky, amelyeket hirneves orvosok irtak alá. Még néhány nap
és bekövetkezik a katasztrófa, amely annál megsemmisítőbb lesz,
mert Lavrovszky hallgatását bűnrészessége kétségtelen jelének
foggják tekinteni. Az öreg orosz most megálkozta gyengeségét,
amellyel nem merte az igazat bevallani. Kiderült, hogy sokkal
okosabb lett volna, ha nem titkolja el a szerencsétlenséget az
udvar előtt. Igaz, akkor is kegyvesztett lett volna, s talán néhány
évre külföldre is számúzik, most azonban nem várhat rá más,
mint Szibéria.

Borzongva gondolt utolsó menedékére — a kis revolverre.

Megbánta azt is, hogy a francia detektivhez fordult taná-
csért és ha már megtette, hogy nem közölte vele a teljes való-
ságot.

Mialatt Wolenszky, akit balszerencséje letepert, testi kime-
rültségében jótékony feledésre talált, Lavrovszky gróf keserves
állapotban ült szobájában és azon töprengett, vajjon ne keresse-e
fel még egyszer az öreg detektivet és ne mondjon el neki min-
dent? Vagy: ne kérjen-e azonnal, sürgönyileg segítséget Péter-
várról? Ennél okosabbat nem tehetett volna. Az észszerűség és
a kötelesség egyaránt ezt parancsolták. Az emberi természet
azonban, amely mindig hajlandó a kellemetlen pillanatok elodá-
zására, titkon újabb haladékkért könyörgött.

Egy nap egy hölgy látogatását jelentették nála,

— A nevét nem akarja megmondani, — szólt a pincér. — Azt parancsolta, hogy mondjam: Furet-től hoz üzenetet.

— Azonnal vezesse ide, — rendelkezett Lavrovsky.

Furettől jön? Csak jó hírt hozhat. A detektív valószínűleg megtudott valamit és azt közölni akarja vele.

Lavrovsky gróf felemelkedett ültéből, amikor Monsieur Furet küldönce a szobába lépett és önkéntelenül meghajolt. Nem egy szürke, kis hivatalnokleány állt előtte, akit várt, hanem egy előkelő tartású hölgy. Arcát sűrű fátyol fedte, alakjáról és megjelenéséről azonban arra lehetett következtetni, hogy fiatal és a magasabb társadalmi osztályok valamelyikéhez tartozik.

A széket, amelyet az öreg gróf mutatott neki, szándékosan úgy állította, hogy háttal került az ablaknak, míg Lavrovsky arca teljes világításban maradt.

— Bocsánatot kell kérnem öntől, gróf úr, a kis furfangért, amellyel éltem. Haladéktalanul beszélni akartam önnel és Monsieur Furet nevét csak azért használtam fel, hogy tüstént ön elé kerülhessek.

— Asszonyom... kisasszony... — hebegte Lavrovsky, akit a különös bevezetés megdöbbsentett, — én...

— ...természetesen nem érti: honnan tudom, hogy Monsieur Furet neve belépőjegyül szolgálhat önnél. Később, ha átadtam az üzenetet, amelynek átadásával meg vagyok bízva, meg fogom magyarázni.

Lavrovsky gróf meglepetéstől és izgalmában jóformán válaszolni sem tudott. Remegett attól, amit most hallania kellett. Mi lesz? Élet vagy halál?

— Azt hiszem nem tévedek, — folytatta a nő, — ha megállapítom, hogy gróf urat jelenleg súlyos gondok gyötrik egy felettebb előkelő személyiség eltűnése miatt, akit talán nem kell megneveznem. Igy van?

Lavrovsky elsápadt. Nem válaszolt, azonban a hölgy, úgy látszik, nem is várt választ.

— Biztosíthatom róla, hogy a fenséges úr egészséges és egyelőre veszély sem fenyegeti.

Erősen hangsúlyozta az *egyelőre* szót és figyelte hatását Lavrovsky arcán.

— Fogságban van ugyan, nemcsak kényelmesen, hanem fényűzően berendezett börtönben. Akik mint foglyot őrzik s akiknek küldötte vagyok, szívesen visszaadnák szabadságát.

Az öreg orosz főúr megkönnyebbülten lélekzett fel. Úgy gondolta, hogy most már mindent tud. Előkelő külseje ellenére ez a hölgy tehát vakmerő banda tagja, amely ahelyett, hogy érték tárgyakat lopna, embereket rabol el, hogy aztán váltságdíjat csikarhasson ki értök. Hiszen akkor, hála Istennek, nem is áll olyan rosszul a dolog. Pénz mindig bőven akad Oroszországban, ha szükség van rá. Lavrovsky tehát anélkül, hogy egy szót is vesztegetett volna, előhúzta pénztárcáját, az asztalra tette és egyszerűen így szólt:

— Mennyi?

— Semmennyi, gróf úr, — felelte a hölgy. — A cárevics életét nem lehet bankókkal megváltani.

Szóttan meglepetéssel bámult rá Lavrovsky.

Mária Sztepanovna pedig gyorsan és határozottan tört célja felé. Alig tartott annyi szünetet, hogy lélekzetet vehessen, olyan alaposan átgondolta az elmúlt éjszaka kínos órái alatt az egész beszélgetést. Elmondta az ámuló öreg udvaroncnak az összeküvés történetét. Elmondta, hogyan lett az orosz trón örököse néhány rajongó tehetetlen foglyává. Elmondta, milyen része volt neki magának ebben a dologban. Emlékeztette a titokzatos odaliszkra és megjegyezte, hogy ő maga ügyel a legnagyobb gonddal arra, hogy Öfenségének semmi bántódása ne essék.

Világosan és olyan élénkséggel beszélt, hogy Lavrovsky-nak, hallgatása közben, valósággal kifogyott a lélekzete. Rémülten figyelt az öreg orosz az Ő császári fensége veszélyes helyzetét illető burkolt fenyegetésekre és a nyílt célzásokra. Elakadt a szava, hogy egy maroknyi ember, akiknek létezéséről sejtelve sem volt, ilyen szörnyű dolgot tervezett és vitt véghez és belátta, milyen kilátástalan lenne, hogy akár ő, akár Furet felvegye a harcot *ilyen* ellenféllel.

— Úgy hiszem, most már ön előtt is nyilvánvaló, hogy a cárevics élete teljesen azok kezében van, akik foglyul ejtették. Eljövetelem célja, hogy közöljem önnel azokat a feltételeket, amelyek teljesítése esetén Nikoláj Alexandrovics visszanyerheti szabadságát.

— Feltételeket, asszonyom? Hallani sem akarok feltételekről! — kiáltotta Lavrovsky gróf. — Az orosz rendőrségnek, hála az Égnek, mindenüvé elér a karja. A cárevicset ön nélkül is meg fogjuk találni. De akik elrejtették: halál fiai lesznek egytől-egyig.

Felugrott és keze már a csengőt fogta, amikor Mária Sztepanovna így szólt:

— Ha ön most csönget, gróf úr, a cárevics halott, még mielőtt az éjszaka elmúlik.

Az öreg gróf feleszmélt dühéből. Majdnem örültséget követett el. Valóban: nem tehet mást, mint hogy nyugodtan meghallgatja a gazfickók feltételeit. Ura élete függ tőlük.

Később talán üt a bosszú órája. Most azonban, akármilyen keserves is ez, tárgyalni kell velük.

— Beszéljen, asszonyom! Társai valószínűen tudják, mennyire hatalmukban vagyok, különben nem merészték volna önt hozzám küldeni. Halljuk a feltételeket.

Mária Sztepanovna eléggülten sóhajtott fel.

Nemcsak azt érte el, hogy meghallgatják, hanem bebizonyosodott az is, hogy Lavrovszky úgy érzi: fenntartás nélkül ki van szolgáltatva néki. Most már csak el kellett mondania a tervet, amelyet előkészített.

— A fogoly, aki hatalmunkban van, azok közé tartozik, akiknek élete és szabadsága nagyon fontos, az orosz birodalom uralkodó osztályai számára. Foglyunk atyja viszont olyan férfiakat tart fogságban, akiknek élete és szabadsága az elnyomott milliók számára megbecsülhetetlen érték. Ismeri ön, gróf úr, a Dunajevszki nevet?

Az öreg udvaronc ismerte. Meg nem alkuvo nihilista volt Dunajevszki, akit mintegy húsz társával együtt körülbelül egy hónappal azelőtt fogott el a *harmadik szekció*. A gróf most már sejtette, milyen céllal kereste őt fel ez a nő. Fogolycseréről van szó. Magasságos Uristen! Hiszen ezer fegyencet örömmel engedne szabadon, csak a cárevics lenne már biztonságban!

— Itt az a felirat, amelyet önnek a cárhoz kell juttatnia, — folytatta Mária Sztepanovna. — Ebben közöljük vele, hogy fia kezünkben van, s hogy mindaddig, amíg feltételeinket a cár nem teljesíti, mi őt tusként fogva tartjuk. Feltételeink: teljes kegyelem Dunajevszkinek és fogva tartott társainak, valamint menedéklevél számukra a külföldre. Amint Dunajevszkiék átlépték a határt, megnyílik Nikoláj Alexandrovics börtönének ajtaja is és kocsi várja őt, amely visszahozza ide a szállóba.

Az öreg gróf megborzongott. Ama kínokra gondolt, amelyekkel a Caesarok büntették a rossz hírek hozóit.

— Ez van a levélben?

— Ez. Megismételjük benne, hogy a cárnak nincs oka arra, hogy Nikoláj Alexandrovics életét féltse. Ha visszadják nekünk bajtársainkat, akkor a tuszt mi olyan egészségesen szolgáltatjuk ki, ahogyan csak a ráerőltetett fogság után lehetséges. Ne feledkezzék meg azonban gróf úr, pillanatra sem, arról a fontos tényről, hogy annak a falnak a túlsó oldalán, amely mögött a cárevics él, vad, elszánt és mindig éber őr vigyáz. Idegen lépés zaja a lépcsőn és a tör, amelyet biztos kéz vezet, a fogoly szívébe merül.

Az öreg udvaronc egyideig lehorgasztott fejjel, szótalantul, rémülten ült helyén. Olyan volt az egész, mint valami szörnyű álom. Lavrovszkynak már csak egyetlen vágya volt: az, hogy minél hamarabb felébredjen belőle. Akármire ébred is.

Elolvasta a feliratot, azután szemügyre vette a fiatal nőt. De hasztalanul iparkodott azon, hogy a sűrű fátyol mögé rejtőző arcvonásokból kiolvasson valamit.

— Asszonyom, — mondta végül, — a feliratot el fogom vinni uramnak, a cárnak. Ő határozzon a teendők felett.

Mária Sztepanovna felemelkedett ültéből. Menni készült. A feladatot, amit saját jószántából vállalt, megoldotta. Majd csak akkor gondolhatja át látogatásának következményeit, ha egyedül lesz. Akkor azt is megállapíthatja majd, hogy valóban győzelmet aratott-e vagy pedig magát, atyját és barátait megbílicselt kezekkel kiszolgáltatta-e az ellenségnek?

Lavrovszky az ajtóig kísérte. Azután csengetett az orosz szolgának és megparancsolta, hogy csomagoljon össze és készítsen el mindent, hogy az esti gyorsvonattal mindketten elutazhassanak.

Nehéz szívvel utazott el. A borzalmas kaland, amelybe mindkettőjüket a cárevics meggondolatlansága sodorta, tragikus véggel fenyegette, ha a trónörököst nem is, őt, Lavrovszkyt azonban annál inkább.

17.

Mária Sztepanovna künn az utcán megkönnyebbülten sóhajtott fel és hátradobta nehéz fátyolát. Nem félt attól, hogy követni fogják. Tudta, hogy ezt a határozatlan öreg udvaroncot sikerült alaposan megfélemlítenie.

Mielőtt a szövetség tagjaival találkozónék, egyedül akart maradni gondolataival. Ezt a döntő sakkhuzást olyan gyorsan

határozta el és a gond, hogy a tervezett gyilkosságot, hogyan akadályozza meg, olyan mázsás súllyal nehezedett rá, hogy eddig még nem volt ideje arra, hogy átgondolja: hogyan fogja apja és a komité beavatkozását fogadni?

Női szívének sugallatát követte és tudta, hogy az elnök és az idősebb, megállapodottabb férfiak tettét helyeselni fogják.

Ha idejük és alkalmuk lett volna a dolgot megfontolni, bizonyosan ők is valami hasonlót találtak volna ki. Mirkovics izgató beszédei csak a fiatalabb emberekre voltak hatással, akik — hasonlóan Mirkovicshez — nem gondolkoztak, csak bosszúra szomjaztak, amikor kiderült, hogy követük nem teljesítette, amit vártak tőle.

Mária Sztepanovna nem tudta elképzelni, hogy mi történt Wolenszky Ivánnal? Arra nem is mert gondolni, hogy mialatt ő a győzelemért küzdött, azalatt Wolenszky, a kompromittáló papirokkal együtt talán a rendőrség kezébe került és hogy mindannyian keservesen elpusztulhatnak abban a pillanatban, amikor Dunajevszki és társai visszanyerték szabadságukat s ennek megfelelően megszabadult veszedelmes helyzetéből a cárevics is.

Ha néki azt meg kellene érnie, hogy apját és barátait elfogják és egy szinleges vizsgálat lefolytatása céljából Pétervárra hurcolják, akkor inkább arra kérné Istent, hogy a bosszú fejevere, amit barátai kezéből kiragadott, őt érje és merész beavatkozásáért, semhogy szenvedésüket lássa, inkább ő bűnhődjék.

Ezen az estén a franzgassei gyűlés lefolyása komor volt és szomorú. Ismét elmúlt huszonnégy óra anélkül, hogy Wolenszky életjelt adott volna magáról. Kétségtelen volt, hogy szerencsétlenség érte és az összeesküvéket most már csak egyetlen reménysugár éltette, az, hogy Wolenszkynek talán sikerült az áruló okmányokat, még mielőtt azok idegen kezekbe jutottak, megsemmisíteni. Ez a remény jogosultnak látszott, mert a cárevics még fogoly volt, ők pedig szabadon és háborítatlanul jártak-keltek. Ha azonban arra gondoltak, hogy mi történhetett Wolenszkyvel: bosszúvágyuk szilaj erővel lángolt fel.

Dunajevszki és bajtársai reménytelenül elvesztek és Iván valószínűen osztozni fog sorsukban. Mirkovicsnak igaza volt. A vértanuk, ott, Moszkvában, nem sokat törődtek életükkel és a szabadsággal. Szívesen áldozták fel mindkettőt a nagy ügyért, hogy Oroszországot örökre megszabadítsák a zsarnokságtól, amely népét baromi tudatlanságban tartotta.

Dunajevszki, Wolenszky ne maradjanak bosszúlatlanul!

Senkinek sem tűnt fel, hogy Mária Sztepanovna, aki kevés-
sel apja után érkezett az értekezletre, sápadtabb volt, mint
rendesen.

Céltalan, fárasztó kérdések hangzottak el. Vajjon jött-e
Wolenszkytől hír? És: milyen sors érhette?

Mirkovics az asztalfőn ült és türelmetlenül dobolt ujjjaival.

— Minek ezen töprengeni? — kérdezte végül és mivel nem
tudott magán tovább uralkodni, felállott. Tételezzük fel, hogy
Dunajevszki, Wolenszky és a többiek a mi számunkra örökre
elvesztek és hogy a rendőrség minden órában, minden pillanat-
ban lecsaphat ránk. Addig azonban, amíg ez a valóságban is
bekövetkezik, örüljünk a bosszú lehetőségének.

— Igaza van Mirkovicsnak, — mondta egyikük, — én is
azok közé tartoztam, akik a keztyűs kéz politikájának voltak
hívei. Most azonban belátom, hogy okosabb lett volna, ha már
korábban a Mirkovics tanácsára hallgatunk. Ha megteesszük:
Wolenszky nem jut Dunajevszki sorsára. Még mindig nincs hír
róla, pedig már tíz nap is elmúlt eltávazása óta. Vagy halott,
vagy elfogták. Így hát azt ajánlom, hogy most a mi foglyunk
felett tartsunk ítéletet, úgy, ahogyan nemsokára Wolenszky
felett fog ítéletet tartani a harmadik szekció.

Mirkovics beesett szeme diadalmasan csillant fel. Magas
alakja még jobban megnőtt. Olyan volt ebben a percben, mint a
bosszú profétája.

Az elnök nem vett részt a tárgyalásban. Egész lénye fellá-
zadt a véres terv ellen, de tehetetlennek érezte magát a felkorbá-
csolt szenvedélyekkel szemben. Így hát inkább hallgatott.

— Szavazzunk, — indítványozta Mirkovics.

A legtöbben felemelték kezüket annak jeléül, hogy bele-
egyeznek a cárevics meggyilkolásába.

— Mindnyájan beleegyeznek? — kérdezte Mirkovics.

Ebben a pillanatban megszólt Mária Sztepanovna.

— Én nem egyezem bele, apám!

Mindenki a fiatal leány felé fordult. Hangját a gyűléseken
eddig alig hallották és most jelenlétéről is megfélekeztek.

— Mária, — mondta Mirkovics majdnem gyengéd hangon,
— barátaink joggal tesznek majd szemrehányást nékem, amiért
megengedtem, hogy ma este eljőjj. Minthogy azonban már itt
vagy, nem marad más hátra, mint hogy belátásodhoz és haza-
szeretetedhez fellebbezzek és megkérjelek rá: gyenge akaratodat

ne szegezéd szembe elhatározásunkkal, amely a nagy ügynek csak javát szolgálja.

— Senki sem vett magának annyi időt, hogy átgondolja: milyen aljasság az, amire elhatározták magukat... — kezdte a leány.

— Mária! — dörgött Mirkovics hangja.

— Nem hallgathatok, apám. Nem hallgatok még akkor sem, ha vakmerőségemet ugyanazzal a gyilkos törrel torolnák meg, amelyet most védtelen foglyunk ellen élesítenek.

Villámló szemmel, pipacspirosan indult Mirkovics leánya felé, de legalább egy tucat ember állta útját.

— S engem csak az vigasztal — folytatta Mária, — hogy ezt a borzalmas, aljas és gyáva cselekedetet sohasem fogjuk elkövetni.

— Ki fog benne megakadályozni? — kérdezte Mirkovics.

— Én.

A feszült csöndben izzó szavakkal ecsetelte: mit érzett, amikor huszonnégy órával ezelőtt először fogta fel ésszel, hogy az elvakult rajongók olyan utat akarnak választani eszményeik megvalósítására, amely aljas és szánalmas és soha jóvá nem tehető szegyenhez vezet. Elmondta nekik, milyen rémület fogta el arra a gondolatra, hogy ő volt az, aki egy mitsem sejtő ifjút olyan csapdába csalt, amely a halált jelenthette számára. Leírta kétségbeesését afölött, hogy saját apja az, aki a hóhér tisztére ajánlkozott. Végül emlékeztette őket arra a nemes célra, amely mindannyiuk előtt lebegett, amikor először jutott eszükbe, hogy a fiatal cárevicset elrabolják és emlékezetükbe idézte a távoli fogságban szenvedő bajtársakat is.

— Nemes cél volt, miért adnók fel? Wolenszky barátunkat talán valóban feltartóztatták és elfogták. Nekünk azonban van módunk Dunajewszky és Iván megmentésére.

— Elmondta, mit beszélt Lavrovskyval, hogyan viselkedett az öreg udvaronc, mennyire kétségbe volt esve és hogy az az írás, amit a grófnak a cárhoz való továbbítás végett átadott, másolata volt annak a feliratnak, amit Wolenszkynek kellett volna Pétervárra vinnie.

Hihetetlennek tűnt, hogy egy fiatal lány, aki oly kevéssé ismerte a világot, ilyen csodálatosan merész tervet eszeljen ki és ilyen eredményesen valósítsa meg.

Amikor Mária elhallgatott, a csöndet akkor sem zavarta meg senki. Ez a csönd azonban az öröm és a megkönnyebbülés

csendje volt, az utolsó huszonnégy óra feszültségének harmonikus feloldása.

Az elnök felállt és Mária Sztepanovnához lépett. A leány kihevült arccal, csillogó szemmel, remegve, de reménykedve is figyelte szavai hatását.

— Mária Sztepanovna, — mondta az elnök, — azt hiszem, mindnyájunk nevében szólok, amikor köszönetet mondok azért, amit tett.

Ez a néhány szó megtörte a varázst.

A megkönnyebbülés felkiáltásai törtek elő az ajkokról, s a leány a rázúduló izgalmak viharában most attól tartott, hogy összeesik. Az egyetértés helyreállt. Csak Mirkovics szivarozott bosszúsan és hallgatagon, mialatt a többiek vidáman beszélgettek és Máriát kérdésekkel ostromolták.

— Mikorra és milyen úton várhatjuk a hírt, hogy Duna-jevszky és a többiek szerencsésen átlépték a határt?

Mária Sztepanovna mindenre gondolt.

— A hírt a *Fremdenblatt* hivatalosan fogja közölni.

— És ugyanaznap megszabadítjuk védencétől Mirkovicsot, mondta az egyik férfi.

Ezen az estén a reménység volt az úr a Franzgasseban. Az ülés késő éjszakáig tartott.

Mária Sztepanovna, amikor meggyőződött arról, hogy terve a szövetségben helyeslésre talált, s apja baljóslatu befolyásától többé nem kell tartania, bajtársainak szerencsekívánataitól kísértén eltávozott.

*

Ezalatt messze, idegenben, idegenek ápolása alatt, élet és halál között lebegett Iván Wolenszky, aki agyhártyagyulladásban betegedett meg.

És még csak nem is sejtette, ő sem, hogy a végzetes gyertyatartóknak mi lett a sorsuk?

18.

Körülbelül egy héttel később történt, hogy Nikoláj Alexandrovics, akit a fogság már teljesen kimerített, a vacsorához terített asztalon, legnagyobb meglepetésére, összehajtogatott selyemkendőt és néki címzett levelet talált.

Ha fogoly hírt kap, akkor az csak jó hír lehet. Túláradó

örömmel szakította fel a borítékot és csodálkozva olvasta a rövid közlést:

Ha Nikoláj Alexandrovics a mellékelt kendőt szorosan szemére köti és néhány személynek megengedi, hogy ebből a lakásból kocsihoz vezessék, úgy visszakapja szabadságát. A Nikoláj Alexandrovics kíséretével megbízott személyek éjjel után egy órákor jelentkezni fognak.

Átfutott ugyan agyán a gyanu, hogy ez csapda is lehet, de gyanakvása csak pillanatokig tartott. Hiszen ha bebörtönözői bántalmazni akarták volna, vagy más börtönbe akarták volna szállítani, azt eddig is akadálytalanul megtehették volna.

Egy órával éjjel után felkészült az útra és bekötötte szemét. Az ajtó kinyílt. Lépések zaját hallotta és érezte, hogy valaki vasmarokkal megfogja karját, s a szobán keresztülhaladva levezeti a lépcsőn, amelyen tizennégy nappal ezelőtt olyan elbizakodottan rohant fel. Nyilván erős őrizet alatt állott, mert úgy tűnt fel neki, hogy előtte és mögötte is megy valaki, míg harmadik és negyedik óre szorosan fogta csuklóját.

Egy kocsiba tuszkolták.

Körülbelül negyedórás utazás után a kocsi megállott. A kiszárlásnál segítettek Nikoláj Alexandrovicsnak, aki úgy érezte, hogy lazábban fogják csuklóját. Azután eleresztették. A következő pillanatban hallotta, amint a kocsiajtó becsapódott és a kocsi vágatva elrobogott. Világos lett előtte, hogy szabad és egyedül van. Lerántotta a kendőt szeméről és körülnézett. Az ucca, amelyben állott, hosszú volt és kihalt. Sehol egy lélek. Távolban a gyorsan tovatűnő kocsi, amely már csak pontnak látszott.

Mintegy álomban, azt sem tudva, hol van, a cárevics találomra megindult. Hamarosan találkozott két járókelővel, akiknél érdeklődött aziránt, hol kaphatna leghamarabb kocsit, mert idegen ebben a városban és eltévesztette az utat.

Utbaigazították. Öt perccel később Nikoláj Alexandrovics újból kocsiiban ült s a Hotel Imperial felé igyekezett.

Az előcsarnokban hű orosz szolgálja várta. A szolgálta mögött még néhányan állottak. Lavrovszky nem volt közöttük. Egy idősebb úr, gomblyukában rendjelszalaggal, előrelépett. Nikoláj intett néki, hogy kövesse szobájába.

— Ön kétségkívül azért van itt, — mondta a cárevics, — hogy megmagyarázza nekem: miként volt lehetséges, hogy né-

hány gazfickó az orosz trón örökösét tizennégy napig lakat alatt tudta tartani...

— Császári fenséged joggal van felháborodva hanyagságunk miatt... — kezdte az öreg — mi azonban...

— Arról csak értesültek, hogy az operabál éjszakáján titokzatos módon eltűntem?

— Lavrovszky gróf azt jelentette Öfelségének, hogy császári fenséged gyengélkedik s a szobát kénytelen őrizni.

— És?...

— És csak négy nappal ezelőtt vallotta be az igazat...

— Ön ekkor természetesen parancsot kapott, hogy egész személyzetét mozgósítsa.

— Semmi parancsot sem kaptam, császári fenség, és senki, még én sem tudom, mi történt Öfelsége a cár és Lavrovszky gróf között. Sőt. Hivatalosan császári fenséged szörnyű helyzetéről sem voltam tájékozva. Tegnapelőtt mindössze csak azt a parancsot kaptam, hogy két detektívőfelügyelővel és Sztepannal, császári fenséged szolgájával utazzam Bécsbe, szálljak meg valamilyen álnév alatt ebben a szállóban s hogy mindenkor legyenek készen császári fenséged fogadására.

— Az egész felettébb rejtélyes. Ön tehát nem kapott megbízást arra, hogy nyomozzon vakmerő megszőktetőim után?

— Úgy látszik, csak Istennek adhatunk hálát azért, hogy császári fenségedet visszaadta nekünk. Hivatalosan mindössze ennyit tudok a dologról.

— És nem hivatalosan?

— Ó, amit *nem hivatalosan* tudok, az csak affle mende-monda...

— Hallani akarom!

— Mielőtt Pétervárt elhagytam, Öfelségének a cárnak egy amnesztia-rendelete volt a kezemben. Egy tucat úgynevezett ideális anarchistának kegyelmezett meg Öfelsége, akiknek vezetője bizonyos Dunajevszky volt és akik éppen deportálás előtt állottak. Az amnesztia-rendelethez Öfelsége által személyesen aláírt menedéklevelek voltak mellékelve, amelyeket a hivatalos pecsétekkel nékem kellett ellátnom.

— Az anarchisták menedéklevelet kaptak?

— Igen, Fenség. Sőt. Még ugyanazon estén szabadon bocsátottuk őket és tegnap reggel, biztos őrizetben, átlépték a határt. A határon megkapták a menedékleveleket és mehettek, ahová akartak.

— Nem értem...

— Oroszországból hivatalos sürgöny ment Bécsbe, amely a gonosztevők példátlan megkegyelmeztetését és szabadonbocsátását közölte a lapokkal. Ezek azután ma reggel nyilvánosságra hozták a sürgöny tartalmát.

— Az orosz titkosrendőrség főnöke elővette zsebéből a *Fremdenblatt* egy példányát és átnyújtotta a cárevicsnek.

— Szóval engem túszként tartottak fogva?

— Ez azonban csak feltevés részemről, — mondta az öreg.

— Az én szabadulásom tehát válságdíj azokért a gazfickókért?

— Azt hiszem, Fenség...

— És Lavrovsky?

A rendőrfőnök vállat vont.

— Nem akarom, hogy az öreg Lavrovskynak hajaszála is meggörbüljön. Mindent, amit tudott, megtett, hogy engem ettől az örült kalandtól visszatartson.

— Azonnal érintkezésbe kellett volna lépnie velünk, akkor talán el tudtuk volna csipni a gazfickókat.

— Az lehet. De belőlem akkorra már csak hulla lett volna. Nem, kedves Kropatkin, Lavrovsky legjobb belátása szerint és helyesen cselekedett. Nem érheti gáncs.

— Császári Fenségednek természetesen módjában áll, hogy Lavrovsky pozícióját, mely teljesen megrendült, ismét megerősítse. Nékem csak az a feladatom, hogy embereimmel császári Fenségedet Pétervárra kísérem.

— Mint a kisfiút, aki iskolát került? Nem bánom. Semmi kifogásom ellene, hogy ezt a várost és ezt a kellemetlen társaságot itthagyjam. Még ma éjjel utazunk.

Nikoláj Alexandrovics barátságos fejbőlintással elbocsátotta a rendőrfőnököt.

*

Ugyanazon az éjszakán és körülbelül ugyanabban az órában, amikor foglyunk újra szabad lett, az Ideális Anarchisták Szövetségének tagjai gyűlésre jöttek össze. Az elnök most ismét csupa nyugalom volt és udvariasság. Mária Sztepanovnáról beszélt, akit mindnyájuk megmentőjének nevezett. Az idősebb férfiak úgy tisztelték őt, mint aki megmentette őket az életfogytiglan tartó lelkiismeretfurdalástól. A fiatalabbak úgy rajongtak érte, mint az utópista eszmék hivatott papnőjeért.

A várakozás idegessége ült minden arcon és sokan lopva az órára pillantottak, amelynek mutatója szokatlanul lassan mozgott.

Végre! Kivülről lépések hallatszottak és az ajtóban négy férfi jelent meg, köztük Mirkovics is.

— Szenzációs regényünk utolsó fejezete is végetért — mondotta köszönés helyett Mirkovics. — Dunajevszky és a többiek útban vannak Anglia felé, Nikoláj Alexandrovics pedig Kropatkinnal alighanem arról tanakodnak: hogyan juttathatna valamennyiünket a „harmadik szekció“ karmaiba?

Azután arról beszéltek: mennyire meg lesz lepve Dunajevszky, amikor egyszerre csak leveszik kezéről a bilincseket és útlevelet adnak néki — Angliába. Néhány idősebb komitétag pénzzel és ruhával felszerelten Hamburgba utazott, hogy néki és társainak az angliai átkelésben segítségére legyen.

Mária Sztepanovna is elkísérte őket. Jobbnak tartották úgy a saját, mint a bajtársak biztonsága érdekében, ha a leány egy időre külföldre távozik.

— Csak erőlködjenek ott, Pétervárott, hogy ennek a nagyszabású és fényesen sikerült összeesküvésnek szervezőit kinyomozzák. Mit tehetnek, ha egyszer semmi támpontjuk nincs?

— Támpontjuk valóban nincs, — mondta Mirkovics nyugodtan, — azokon a papirokon kívül, amelyeket Wolenszkynek adtunk át.

Ezek a szavak dermesztően hatottak.

Tizennégy napja semmi hír sem jött a fiatal lengyeltől. Bár a beléhelyezett bizalom még nem ingott meg, mégis különös nyugtalanságot keltett, valahányszor nevét említették.

Megállapodtak abban, hogy a következő gyűlést másnap tartják, azután készülődni kezdtek a távozáshoz. Amikor Mirkovics az ajtó felé indult, az elnök pillantása visszatartotta.

Egyedül maradtak.

— Tud valamit Lobkowitz? Mi az?

— Ma reggel kaptam ezt a levelet.

— Wolenszkytől?

— Olvassa.

Félhangon kezdte Mirkovics olvasni:

Charing Cross-Hotel, London.

Kedves Lobbowitz!

Bizonyosan csodálkozik azon, hogy innen írok önnek és azt kérdezi, hogy mit keresek itt? A halál küszöbén állottam kedves barátom, a balszerencse olyan árja sodort oda, amilyen még sohasem zúdult halandóra. De azért ne aggódjék értem és ne aggódjék az iratok miatt sem, bár a hír, amelyet róluk végre küldhetek, megdöbbszent. A papírok ugyanis már nincsenek nálam...

Mirkovics felkiáltott és keze ökölbeszorulva összegyűrte az alig olvasható, nyilvánvalóan beteg ember kezétől származó levelet.

— Olvassa tovább. Nincs elvesztegetni való időnk.

A szerencsétlenség árja abban a pillanatban ragadta el tőlem a papírokat, amikor azt hittem, hogy a lehető legbiztosabban sikerült azokat elrejtennem. Minden erőmet arra fordítottam, hogy a papírokat visszaszerezzem. És bár egész idő alatt tudtam, hogy hol vannak, az események ördögi összetetlensége folytán mindig abban a pillanatban siklottak ki kezem közül, amikor már ismét szinte zsebemben éreztem azokat. A sok izgalom végül is ágyba döntött. Ismétlem: ne aggódjék! Csaknem teljes határozottsággal állíthatom, hogy e pillanatig emberi szem még nem látta az iratokat és titkainkat nem fedezték fel. Én azonban most nagyon gyenge vagyok ahhoz, hogy a további lépéseket egyedül tegyem meg. Egyiküknek sürgősen segítségemre kell jönnie és pénzt, sok pénzt is kell küldeniök.

Alig merem megkérdezni, hogy mi történt távollétem alatt Bécsben? Hogy társaim szabadok-e még és hogy még mindig túszként tartják-e fogva Nikoláj Alexandrovicsot? Könyörgöm: ne gyanakodjék rám és bajtársainkat szükségtelenül ne nyugtalanítsa. Még nincs minden elveszve, de szükségem van a segítségére. Jöjjenek, ahogy csak lehet.

Barátja és elvtársa:

Iván Szeptánovics Wolenszky.

Mirkovics szót sem szólt. A levelet összegyűrte. Arca elkomorult.

— Sajnos, én magam nem mehetek, mondta az elnök. — És senkit sem tudok, akiben jobban megbíznék, mint önben, Mirkovics.

— Én szívesen megyek, — felelte Mirkovics. — És pénzt is viszek. De jaj Ivánnak, ha a papírok idegen kézbe kerültek.

HAGYATÉKI ÁRVERÉS!

Jövő csütörtökön, f. hó 12-én 11 órakor a Curson Street 108. számú palotájának egész pazar berendezése: antik és modern bútorok, zongorák, régiségek, arany- és ezüstkészletek, ékszerek stb. ritka és értékes gyűjteménye, nyilvános hagyatéki árverésen hatósági közegek közbejöttével eladásra kerül. Megtekintés csak belépőjeggyel, egy nappal az árverés előtt és az árverés reggelén. Belépőjegyek: *Gideon, Eyre & Blackwell*, vagyonfelügyelőknél 97. Bedford Row W. C. vagy az árverezőknél: *Phillips & Phillips*.

Körülbelül tíz nap mult el azóta, hogy Wolenszky, akit betegsége ágynak döntött, a londoni szállóban pihent. Lábbadozóként, de még mindig beteg testtel és lélekkel ült szobájában, kezében a *Times* legújabb számával, amelyben ezt a hirdetést olvasta.

Csaknem megszokta már a balszerencsét, amely következetesen és könyörület nélkül üldözte és végül, idegen országban, távol minden barátjától, ágynak döntötte.

A hosszú nyugalom, amelyet az orvos rákényszerített, lehetővé tette, hogy minden erejét az utolsó küzdelemre gyűjtse össze. Belátta, hogy a dolgok nem maradhatnak úgy, ahogyan állnak. A rábizott titkokat, amelyek akaratán kívül idegen kezekbe jutottak, vissza kell szereznie, még ha utolsó, megmaradt erejének árán is.

A rákényszerített tétlenség hosszú órái alatt hiába kísérelte meg elképzelni, hol lesz következő harcának színtere. A *Times* most közölte véle. Árverési terem lesz a színtér és a harc fegyvere: a pénz!

Azonnal írt Lobkowitznak segítségért és most aggódva várta a választ.

Tépelődéséből a pincér zavarta fel, aki jelentette, hogy idegen úr kíván vele beszélni.

— Kéretem.

Azt remélte, hogy Lobkowitz lesz, mert vágyódott utána, hogy öreg barátja kezét megszoríthassa s minden szenvedését elmesélhesse neki. De nem ő, hanem Mirkovics volt, aki addig le sem akart ülni, amíg Iván mindent meg nem magyarázott.

Mirkovics figyelemmel hallgatta végig. Szigorú arca megnyhült és amikor Iván végre kimerülten elhallgatott, széket húzott a beteg ágyához és csaknem gyöngéden mondta:

— Szegény barátom, maga szörnyű dolgokat állt ki! Tudja, mi volt a legnagyobb hiba, amit elkövetett s ami balszerencséjének okozója lett?

— Hogy sem Lobkowitzcal, sem önnel nem közöltem, hogy a gyertyatartók tőlem elkerültek?

Mirkovics nemet intett.

— A biboros elbeszéléséből arra következtethettem, hogy a hölgy nem is nyult ahhoz a gyertyatartóhoz, amelyben a mi írásaink voltak. Ez a gyertyatartó ugyanis hibás volt és a hölgy azt a biboros jelenlétében becsomagolta és félretette.

— Ejnye! Hiszen ön még meg sem mondta annak a hölgynek a nevét, akinek D'Orsay bibornok átadta a császár gyertyatartóit.

Wolenszky halkán felelte:

— A neve: Anna Demidow.

Mirkovics felugrott. A gyöngédség s a részvét kifejezése szempillantás alatt eltűnt arcáról. Ujra a bíró állt Wolenszky előtt, aki büntetni kész.

— Ivan Sztepanovics Wolenszky! Ön lelkére vette, hogy legfontosabb titkaink, ha csak egy éjszakára is, egy fedél alá kerüljenek ezzel a kémnővel, legelkeseredettebb ellenfeleink ügynökével, s nem érezte kötelességének, hogy azt az asszonyt eltegye láb alól?

Iván nem válaszolt. Mit is felelhetett volna? A szemrehányás jogosult volt. Ő tervét jól gondolta el, a körülmények hiusították meg.

— Ha a cárevics a kezeim között lenne!... Akkor még mindent jóvá lehetne tenni — dühöngött Mirkovics.

— Hát nincs a kezünk között? — kiáltotta hevesen Iván. — És Dunajevszky...

— Jóegészségben Angliába érkezett. A cárevics pedig Pétervárra.

— Nem értem. A tárgyalásokat tovább folytatták?

— Igen.

— Ki?

— A... leányom.

— Mária Sztepanovna?

— Ő. Kételyei támadtak aziránt nemcsak néki, hanem több bajtársunknak is, hogy vajjon tanácsos-e foglyunkat eltenni láb alól, amint azt én már régen ajánlottam és helyes-e, ha megremítéssel akarjuk elérni azt, ami „diplomáciai“ úton nem sikerült. Amikor semmit sem hallottunk önről és egyre valószínűbb lett az a feltevés, hogy önt szerencsétlenség érte, akkor valamennyien kimondtuk Nikolájra a halálos ítéletet. Mária ekkor egyéni akcióba kezdett. Elhatározta, hogy az öreg Lavrovszkyval adatja át a cárnak a feliratot. Anélkül, hogy a komitétól erre előzetesen engedelmet kért volna, felkereste az öreg, aki félelemből még ekkor sem lépett érintkezésbe a pétervári kormánnyal. Lavrovszky, tudva azt, hogy a tört a trónörökös szívének szegeztük, nem tehetett egyebet: vállalkozott ultimátumunk átadására. Azt természetesen nem tudjuk, mi játszódott le Pétervárott közte és a cár között, három nappal ezelőtt azonban tényleg közölték a hivatalos lapok, hogy a nihilista Dunajevszkyt és társait — amint kívántuk — szabadonbocsátották és a határra kísérték. Néhány elvtársunk pénzzel és ruhával látta ott el őket és Mária is csatlakozott Dunajevszkyékhez, mert valamennyien jónak láttuk, hogy egyidőre elhagyja Bécsét. Ugyanaznap este a cárevicset bekötött szemmel kivették a házából és ezzel a legszebb vállalkozás, amelyet szövetségünk valaha is véghezvitt, befejezést nyert.

— Hála Istennek — sóhajtott Wolenszky.

— Azt természetesen egyikünk sem képzelte, hogy ön elárulta ügyünket és hogy könnyelműsége következtében legtítkosabb irataink olyan kezekbe kerülhetnek, amelyek vesztünket okozhatják.

— Ön túloz, Mirkovics. Bizalmukat nem pazarolták érdemtelenre és én nem árultam el sem ügyünket, sem elvtársainkat. Ha elegendő pénzt bocsát rendelkezésemre, az iratok három nap alatt a kezében lesznek.

— Ön tehát tudja, hogy hol vannak most a gyertyatartók?

— Csütörtökön, nyilvános hagyatéki árverésen kerülnek eladásra. Ott könnyen megszerezhetjük azokat.

— Feltéve, hogy a sors nem lép közbe. Pénzt bőven bocsátunk rendelkezésére. De ha nem sikerül mulasztását jóvátenni: az Ég legyen önhöz irgalmas.

— Iván tudta, mi rejlik ezek mögött a szavak mögött. Tudta, hogy ha a szövetséget miatta mégis baj érné, akkor még a szenvedést és a halált sem oszthatná meg elvtársaival. Tudta,

hogy árulónak bélyegeznék, kitagadnák és méltatlannak ítélnék a közös vértanuhalálra. Titokban szúrná le őt a bosszulók töre.

Mirkovics miután átadta Wolenszkinak a szükséges összeget, eltávozott. Wolenszky nyugodtan gondolkozhatott a tenni-valókról. Mindenekelőtt jegyet kellett szereznie, hogy a hagyatékot megtekinthesse és meggyőződhesen róla, hogy a császár gyertyatartói valóban az elárverezésre kerülő dolgok között vannak-e? Ha ezt megállapította, akkor már csak el kellett mennie az árverésre és túl kell licitálnia mindenki mást.

Már másnap meggyőződhetett arról, hogy a végzetes gyertyatartók is ott szerepeltek az árverésre kerülő tárgyak listáján.

Mr. Hudson híres műgyűjtő volt. Sok ember nézte meg a kalapács alá kerülő berendezést és a többezernyi műtárgyat, az érdeklődők azonban legnagyobbbrészt kereskedők voltak. Wolenszky tudta, hogy az az összeg, amit a titkos szövetség rendelkezésére bocsátott, sokkal nagyobb, mint amennyit akár a leggazdagabb kereskedő is egyetlen műtárgyra szánhat. Épp ezért nyugodtan várta az elkövetkező árverést.

Amikor eltávozott az árverési csarnokból, egy pillanatra megállt a kapualjában, hogy cigarettára gyújtson. A kapu elé ugvanekkor kocsi érkezett. A kocsiból egy hölgy szállt ki, aki, helépjoggal kezében, anélkül, hogy Wolenszkyt felismerte volna. közvetlenül mellette felsietett a lépcsőn.

Madame Demidow volt.

Wolenszky eddig egy pillanatra sem gondolt arra, hogy akár Madame Demidow, akár a biboros megtudhat valamit a gyertyatartók hollétéről. Épp ezért ez a találkozás úgy érte, mint a villámcsapás. Bár, alapjában véve, nem volt benne semmi rendkívüli.

A lopás óta két hét telt el. Grünebaumot közben, mint Wolenszky megtudta, cinkosai elárulták. Természetesen átkutatták üzletét és könyveit és ráakadtak londoni cinkostársainak nevére. Madame Demidow kétségtelenül ugyanolyan módon járt el, mint ő és fenyegetések, vagy megvesztegetés árán néki is sikerült kinyomozni a gyertyatartók útját Davies üzletétől James Hudson palotájáig.

Madame Demidow megjelenése Wolenszky előtt kétségtelenné tette, hogy Anna Demidownak is titkos, személyes érdeke fűződött ahhoz, hogy a gyertyatartókat visszaszerezze. Ha nem így lenne, nem jött volna személyesen Londonba, hanem egy ügyes ügynököt bízott volna meg a lopott jószág visszaszerzésé-

vel. Ha tényleg az volt a szándéka, hogy másnap árverez a gyertyatartókra, akkor ez Wolenszky reményeinek rombadőlését jelentette. Igaz ugyan, hogy Wolenszkynek nagy összeg állt rendelkezésére. De nem törpül e el a legnagyobb összeg is az orosz kormány titkos pénzalapjai mellett, amelyek Madame Demidownak kétségtelenül rendelkezésére állottak?

Leküzdhetetlen nyugtalanság vett erőt a férfiú. Ó, ha előre láthatná, mit hoz a következő huszonnégy óra.

Egy pillanatig arra gondolt, hogy felkutatja a londoni szállókban Madame Demidowot, hogy tőle magától tudja meg: milyen sors vár rá. Eltekintve azonban attól, hogy az óriási házrengetegben aligha talált volna rája. Attól is félt, hogy Madame Demidow látva Wolenszky túlságos érdeklődését, gyanút fog. Hiszen az is lehetséges, hogy Madame Demidow még nem fedezte fel a titkos okmányokat! Ebben az esetben elképzelhető, hogy ha őt, Wolenszkyt, az asszony megpillantja az árverelők között, abban a hitben, hogy Wolenszky úgyis a biboros számára akarja visszaszerezni a gyertyatartókat, Madame Demidow visszalép. Nem! Még nem volt minden veszve és Wolenszky megkönnyebbülten lélekzett fel arra a gondolatra, hogy az a rettenetes feszültség, amely a boldog öntudatlanság rövid napjait leszámítva, két halálosan hosszú hét óta kínoztá, holnap végre — akár jóra, akár rosszra fordul a dolog — feloldódik.

*

Az utolsó két hét alatt Madame Demidow is végigszenvedte a bizonytalanság kínját, volt része félelemben, kétségben és reménységben is. Közvetlenül Grünebaum letartóztatása után kapott ugyan értesítést a rendőrségtől, legnagyobb kétségbeesésére azonban a gyertyatartók nem voltak az üzletben lefoglalt tárgyak között. Nagy nehézségek árán és jelentős összegű „guruló rubel” felhasználásával sikerült kieszközölnie egy magánbeszélgetést a letartóztatott régiségkereskedővel. Grünebaum, aki letartóztatását Iván árulása következményének tartotta, a bosszú vágyától sarkaltan, készségesen adott meg minden felvilágosítást a gyertyatartók hollétéről.

A rubelek Isaac Daviest is szóra bírták.

Éppen úgy, mint Wolenszky, Madame Demidow is James Hudson palotájába ment, hogy rábírja az öreg urat a kompromittáló magánlevelek kiadására. Éppen úgy, mint Wolenszky, ő

is a legnagyobb mértékben megdöbbsent, amikor James Hudson haláláról értesült.

Egy héttel később olvasta Madame Demidow a *Times* hirdetését és anélkül, hogy sejtette volna, hogy Wolenszky ugyan-ezen a nyomon van, ő is meggyőződést szerzett arról, hogy a gyertyatartók az elárverezendő tárgyak között szerepelnek.

— Hála Isten, — sóhajtott. — Így legalább könnyen visszaszerezhetem mind a kettőt.

20.

Már nagy tömeg gyűlt össze az árverési helyiségben, amikor Wolenszky megérkezett.

A kereskedők, akik valamennyien jól ismerték egymást, békésen megállapodtak afelől, hogy ki melyik tárgyat fogja megszerezni.

Pontosan tízenegy órakor megkezdődött az árverés.

Wolenszky aggódva nézett körül a túlsufolt teremben, Madame Demidowot azonban nem tudta felfedezni.

A nagyobb berendezési tárgyak, amelyek először kerültek sorra, olcsó pénzért jutottak a kereskedőkhöz. Csak olyankor emelkedtek az árak, amikor valami elszánt magánember tett kísérletet rá, hogy a kereskedők klikkiének árajánlatát áttörje. A kereskedők, akik az árverező emelvény körül szorongtak, ilyenkor gyorsan a magasba hajtották az árakat, amíg a gyanutlan magánember sietve vissza nem vonult.

Jó későre járt az idő, amikor a ritkaságok árverése következett és ékszerek, arany- és ezüstkészletek, egyiptomi és más régiségek után végre így szólt a végrehajtó:

— Egy pár szép aranyba foglalt porcellán gyertyatartó. Kiáltsági ára negyvennyolc font.

— Mondjuk: ötven, — szólalt meg egy hang.

— Hatvan, felelte egy másik.

— Hetven.

— Nyolcvan.

— És öt!

Wolenszky nem vett részt a harc kezdetében.

Megvárta, amíg a legtöbbet ígérők kidőlnék, mert tudta, hogy előre megbeszélték, ki kapja meg a gyertyatartókat?

Amikor azután az egyik hang *Kilencven*-et ajánlott, szünet állott be és az árverező megkezdte mondókáját:

— Nos, uraim, ez a pár csodaszép antik gyertyatartó mind-össze kilencven font. Nem ad érte senki többet?

— Száz! — kiáltotta Wolenszky olyan izgatottan, hogy nem ismerte meg a saját hangját.

— És ötven! — felelte egy orrhang az első sorból.

— Kétszáz, — folytatta Wolenszky.

— És ötven! — felelte az orrhang.

— Háromszáz, — licitált Wolenszky, aki ellenfelében kereskedőre ismert, aki már jóegynehány darabot vásárolt meg és akiről épp ezért, feltételezhette, hogy aligha akar a gyertyatartóért többet adni, mint amennyit azok valóban megértek.

Visszanyerte önuralmát és amikor a náthás hang újra és *ötven*-et kiáltott, Wolenszky nyugodtan így szólt:

— Ötszáz!

Az orrhang tulajdonosa erre vállat vont és felnézett a mennyezetre, mintha onnét várna valami jelet, arra vonatkozóan, hogy mit tegyen?

— És ötven, — mormogta, de gépiesen, meggyőződés nélkül.

— Hátszáz, — vágta rá Wolenszky.

— Uraim, — vette át a szót az árverező, — ezért a pár csodaszép gyertyatartóért hátszáz fontot ígérték először. Másodszor. Senki töb...

— Hétszáz, — hallatszott most egy dallamos hang. Egy nő hangja.

Minden fej arra fordult, ahonnan a hang jött.

Mindenki, csak Wolenszky nem. Ő tudta, kinek a hangja ez a lány mezzoszoprán.

Halálsápadt lett. Nyelve szájpadrólához tapadt, térde remegni kezdett. De legyűrte izgatottságát. Kiegyenesedett és csaknem dacosan kiáltotta az árverező felé:

— Ezer font!

— És ötszáz, — hangzott ugyanolyan dacosan a szép ellenfél ajkáról.

— Kétezer.

— És ötszáz.

— Háromezer.

— Négy.

— Öt.

— Hat.

— Tíz.

— Tízezer font? — kérdezte az árverési biztos.

A tömeg visszafojtott lélekzettel figyelt és felváltva nézgette a két ellenfelet, akik a terem két sarkából hadakoztak egymással. Mindenki érezte, hogy a harc mögött valami titok lapang, dráma, amelynek utolsó fejezete szemük előtt játszódik le.

Az árverésvezető Wolenszkyhez fordult.

— Ha nem egyeznek meg hamarosan, nem váratom tovább az urakat, hanem folytatom az árverést.

— Fogadja el ajánlatomat, — válaszolta Wolenszky. — Tízezer fontot ígértem.

— S én húszezret, — jelentette ki Madame Demidow olyan nyugodtan, mintha ugyanannyi penszről lenne szó.

— Húszezer font a gyertyatartókért, — állapította meg az árverés vezetője. — Nem ismerem sem az urat, sem a hölgyet. Biztosítékot vagyok kénytelen kérni arra vonatkozóan, hogy akarják s tudják-e megfizetni az általuk felajánlott összeget. Leghelyesebben tennék, ha megegyeznének egymással.

Wolenszky, aki remegett a visszafojtott izgalomtól, éppen heves válaszra készült, amikor érezte, hogy kéz simul gyöngéden karjához. Megfordult és szembenézett az ellenséggel. Az ellenség cseppet sem volt félelemgerjesztő. Előkelő, feketébe öltözött, sötétszemű hölgy volt, aki csaknem könyörgően nézett Wolenszky vadul lobogó szemébe.

— Uram, — mondta oroszul, — mi ketten, úgy látszik, elkeseredett párbaít vivunk itt. Mi lenne, ha néhány pillanatra fegyverszünetet kötnénk? Kitüzöm a fehér zászlót. Elfogadja?

Wolenszky bágyadtan igent intett.

— Mindkettőnknek szívügye, hogy ezeket a gyertyatartókat megszerezzük. Azt szeretném tudni, hogy az ön indítóoka is oly tiszta-e, mint az enyém? Ezeket a gyertyatartókat én azért akarom visszaszerezni, mert, bár tőlem lopták el azokat, azok mégsem az enyéme. Egy ismerősöm bizta rám őket. Szeretném a gyertyatartókat az illetőnek visszaadni, még ha fél vagyonomba kerül is.

— Asszonyom, — válaszolta Wolenszky. — Tiszteletben tartom az okot, amely önt a gyertyatartók visszaszerzésére indítja. Ezeket a gyertyatartókat azonban eredetileg Öfelsége a császár bizta gazdámra, a biborosra. Vissza kell kerülniök hozzá, még pedig az én révemen.

— Úgy? — kérdezte Madame Demidow gúnyosan. — Ön nyilván jutalomra számít buzgóságáért.

— Arra.

— Qu'á cela ne tiennel! Ha lemond róluk, én olyan jutalmat adok önnek, amilyenre Öminenciája mellett sohasem számíthat.

— És ha a perzsa sah minden kincsét ajánlaná fel asszonyom, akkor sem engedném át önnek a gyertyatartókat.

Wolenszky ismét az árverelőhöz fordult.

— Harmincezret a gyertyatartókért! — kiáltotta.

— Nem felezhetnénk meg a gyertyatartókat? — kérdezte most Madame Demidow halkan. — Okvetlenül mind a kettőt akarja?

Az ajánlat olyan rendkívüli volt, hogy Wolenszky az első pillanatban nem is fogta fel értelmét. Félig kábultan bámult a szép orosz nőre, aki izgatottan folytatta:

— Két gyertyatartó van. Az egyik kissé sérült. A másik sértetlen. Átengedem önnek az egyiket, ha a másikat nékem adja. És megosztozhatunk a dicsőségben is: Öminenciájának együtt adjuk át a visszaszerzett kincseket. Csak egyet kérek. Legyen tekintettel arra, hogy nő vagyok. Legyen udvarias. És a gyertyatartók közül engedje át nékem a sértetlent.

A sértetlent? És ő a sérültet kapná? Hiszen ebben vannak a papírajai! Madame Demidow átengedi néki a sérült gyertyatartót? Akkor meg van mentve! Meg van mentve!

Az izgalomtól nem tudott beszélni.

Megragadta Madame Demidowot, kezével utat tört a tömegben, az árverésvezető emelvényéhez húzta az asszonyt.

— Beleegyezem — dadogta. — Beleegyezem. Ön kapja az egyiket, én a másikat. A sérült az enyém. A sértetlen az öné! En megelégszem a sérülttel is. Mért nem veszi el? Kifizetem mindakettőt.

Nagy csomó bankjegyet vett elő tárcájából és az ámuló árverező elé letette az asztalra.

Madame Demidow tekintete most az ikergyertyatartókra hullt. Csak egy pillanatra. Azután szeme a félelemtől és a megdöbbenéstől szinte kidüledt üregéből. A gyertyatartók tényleg ikrek voltak.

A sok kalandban, amelyet az utóbbi hetekben kiálltak, az

eddig sértetlen Kupidó karjából is, ugyanott, mint testvérének, levált egy szilánk.

Madame Demidow, aki sikertelenül iparkodott azon, hogy nyugodtnak lássák, megragadta az egyik gyertyatartót, azzal az izzó reménykedéssel, hogy a szerencse a választásnál kedvezett néki s hogy az került kezébe, amelyre szüksége volt. Azután elhagyta a termet. A jelenlevők csodálkozó pillantással kísérték és önkénytelenül helyet engedtek néki, amikor értékes terhével távozott.

Wolenszky, aki Madame Demidow rémült pillantását nem vette észre és annak okáról sejtelve sem volt, csak a másik, ugyancsak sérült gyertyatartót látta, amelyről szentül hitte, hogy az ő titkos okmányait rejt. Boldogan vette magához és ő is eltávozott.

21.

Monsieur !

Ez a levél bizonyára nem fogja önt meglepni.

Kölcsönösen egymás hatalmában vagyunk és egyikünk céljának sem felelhet meg, ha a harcot tovább folytatnók.

Nem volna kedve erről a tárgyról szállómban, feketekávé mellett csevegni?

Én 7.30 órakor ebédelek.

Az ön Anna Demidowja.

Iván Szeptánovics Wolenszky kezében tartotta a levelet s újra meg újra elolvasta, amíg csak kívülről nem tudta egész tartalmát. Különös befejezése volt ez az utolsó tizennégy nap izgalmas kalandjainak.

Iván még nem volt harmincéves. Először ifjú ember volt s csak azután: ideális anarchista. S most gondolatban maga előtt látta az ellenségét, amint könyörgően teszi kezét kabátjára...

Ami az árverés óta történt, csak mint homályos álom élt benne. Boldog ujjongással vette magához a gyertyatartót és a szállóba vitte.

Amikor szobájába ért és az ajtót jól bezárta, megnyomta a titkos rugót és meglátta a papírokat a rejtekhely fenekén.

Reszkető kézzel vette ki és lázas izgalommal futott végig fájo szeme a sorokon.

Leírhatatlan volt megdöbbenése, amikor megállapította, hogy ezek az okmányok nem azok voltak, amelyekért olyan elkeseredetten harcolt. A kétségbeesés oly fásulttá tette, hogy nem is tudta felfogni: miről szólnak a feljegyzések?

Csak amikor egy félórával később Mirkovics súlyos léptei hangzottak fel a folyosón, csak akkor tért magához fásultságából.

Mirkovics, amikor Iván ajtaját zárva találta, újra eltávozott. Iván nem is akart véle találkozni. Most zavartalan nyugalomra volt szüksége.

Az anarchista szövetség titkos okmányai Madame Demidownak, az orosz kormány ügynökének kezébe jutottak! Wolenszky ezzel szemben olyan írások birtokába jutott, amelyek segítségével ő Madame Demidowot az egész világ előtt megbélyegezhette és amelyekkel elvághatta útját annak, hogy Anna Demidow foglalkozását: a kémkedést tovább űzhesse.

Ha tehát a szövetség ebben a pillanatban a szép orosz nő kezében volt, Madame Demidow is a szövetség hatalmába került.

Ennyire jutott Iván gondolataiban, amikor a pincér a levelet átadta.

— Ki hozta a levelet?

— Küldönc.

— Elment?

— Válaszra vár.

S néhány perc multán már vihette is Wolenszky válaszát.

Madame!

Szíves meghívásának ma este 7.30 órakor eleget fogok tenni és meg vagyok győződve róla, hogy — miután mindketten letették a fegyvert, — ellenségeskedésünk a feketekávénál barátsággá fog változni.

Alázatos és engedelmes szolgája

Iván Wolenszky.

Gyorsan felöltözött, elkerülte Mirkovicsot, akivel nem akart anélkül találkozni, hogy az okmányokat néki át ne adhatná és elsietett hazulról.

A *Claridge Hotel* egyik előkelően berendezett szobájában, ugyanazon az estén egy úr és egy hölgy ült a vidáman pattogó tűz előtt. Kölcsönösen elmesélték egymásnak a császár gyertyatartói után való hajszájuk kalandjait. Kicsérélték a kompromitáló iratokat és megkönnyebbülten sóhajtottak fel. Azután örök barátság jeléül és a kölcsönös titoktartás zálogául, finom, fehér kéz kapcsolódott a fiatalember kezébe.

— Soha többé nem veszünk részt a politika cselszövényeiben — ígérték egymásnak. És ígéretüket a legpontosabban be is tartották. Sem Lobkowitz, sem Mirkovics nem tudta ugyanis soha többé rávenni Wolenszkyt arra, hogy akcióikban szerepet vállaljon.

Madame Demidow pedig, tekintettel küszöbön álló házasságára, hamarosan benyújtotta felmentése iránt való kérelmét az orosz kormányhoz.

*

Télen Marionov hercegnő estélyt adott szentpétervári palotájában. Az estélyen százkilencvenhét vendég vett részt, köztük hetvenhárom asszony és leány. A legszebb valamennyiük között Wolenszky Ivánné volt, Anna Demidow.

A vendégek káprázó szemmel bámulták Marionov hercegnő szalonjának kincseit. Különösen két *altwien*-gyertyatartó keltett feltűnést, amelyről azt suttogta a pletyka, hogy azokat a hercegnőnek Öminenciája, a pápai követ személyesen hozta el, nem kisebb személyiség megbízásából, mint ő császári felsége, I. Ferenc József.

A gyertyatartók láttára két szempár összevillant és két kéz egymásba kulcsolódott. Mindez csak pillanatig tartott és senki sem vett észre belőle semmit sem.

VÉGE.

A Milliók Könyve legközelebbi számában Kosáryné Réz Lola,
a kiváló íródnő, A KÉKESI VENDÉGEK című gyönyörű
regényét közli.

MILLIÓK KÖNYVE

ÚJ SZOROZATA KÖNYVALAKBAN

Egy teljes regény ára 60 fillér

135. <i>Dela Mothe</i> : Pompadour
marquise szerelmi élete	156. <i>Surányi</i> : És mégsem
véletlen
136. <i>Haggard</i> : A páviánnő	157. <i>About</i> : Az ígért földje
137. <i>Surányi</i> : A vízözön	158. <i>Biró Lajos</i> : Hotel
Imperial
138. <i>Orczy</i> : Ferenc József
gyertyatartói	159. <i>Jacobs</i> : Nyomon
139. <i>Herczeg</i> : Férfiszív	160. <i>Leblanc</i> : Névtelen leány
140. <i>Wells</i> : Óriások	161. <i>Courths-Mahler</i> :
Akit mindenki elhagyott
141. <i>Michaelis Sophus</i> : A szép
Giovanna	162. <i>Csathó</i> : Házasságok
az égben kötöttek
142. <i>De la Mothe</i> : Dubarry
grófnő	163. <i>Rosny</i> : A fekete ország
143. <i>Courths-Mahler</i> : A ki
megért, — megbocsát	164. <i>Oxenham</i> : Barbara
boldogsága
144. <i>Kosáryné Réz Lola</i> :
A lángos	165. <i>Courths-Mahler</i> :
Bárki vagy, szeretlek
145. <i>Bar. Pain</i> : A varázsgyűrű	166. <i>Henry Harland</i> :
Prospero barátom
146. <i>Csathó</i> : Te csak pipálj,
Ladányi	167. <i>Szederkényi Anna</i> :
Patyolat
147. <i>Bennet</i> : Camilla	168. <i>Hornung</i> : Az új herceg
148. <i>Courths-Mahler</i> : Szenve-
dés a boldogság ára	169. <i>Lloyd Osbourne</i> :
Sport-szerelem
149. <i>Lázár</i> : Titánok	170. <i>Farkas Imre</i> : Sisters
Takács
150. <i>Harland</i> : Zsuzsánna
férjet keres	171. <i>Courths-Mahler</i> :
A megmentő
151. <i>Courths-Mahler</i> :
Megérdemelt boldogság	172. <i>Oppenheim</i> : Kalandorok
és milliárdosok
152. <i>Stratz</i> : Béke a földön	173. <i>Mathers</i> : Győzelmes
Vénusz
153. <i>Feuillet</i> : Egy asszony
naplója	174. <i>Herczeg Ferenc</i> :
Idegenek között
154. <i>Courths-Mahler</i> :
Visszajár a mult	175. <i>Nodier</i> : Aubert Teréz
155. <i>Adlersfeld Ballestrem</i> :
A farkas árnyéka	

Kapható mindenütt.

*Az eddig megjelent számokat havi részletfizetésre is megren-
delheti a kiadóhivatalnál: Budapest, VI., Andrásy-út 16. sz.*

A MŰKEDVELŐK SZÍNHÁZÁNAK

új sorozatában eddig megjelent:

- 1— 2. *Herczeg Ferenc*: Két ember a bányában. — Violante és a bíró. — Péter és Pál.
- 3— 5. *Harsányi Zs.*: A Noszty-fiú esete Tóth Marival.
6. *Karinthy Frigyes*: Nem tudom a nevét. — Ott ki beszél? — Kísérleti módszer.
- 7— 9. *Zágon István*: Marika.
- 10—11. *Szép Ernő*: Május. — Kávécarnok.
15. *Zilahy Lajos*: A házasságszédelgő. — Birtokpolitika.
- 16—18. *Fodor László*: Dr. Szabó Juci.
19. *Zágon István*: Kék és piros.
- 20—22. *Csathó Kálmán*: Az új rokon.
- 23—24. *Liptai Imre*: Lakodalom. — Háztűznéző.
- 25—27. *Hevesi Sándor*: Elzevir.
28. *Fazekas Imre*: Cirkusz.
- 29—31. *Lakatos László*: Fej vagy írás.
- 32—33. *Vitéz Miklós*: Tiszta dolog. — Szent a béke.
- 34—36. *Földes Imre*: Kuruzsló.
37. *Farkas Imre*: Quattrocento. — Bridge. — Hóval fődött sírok.
38. *Ifj. Hegedüs Sándor*: Bakony.
- 39—40. *Lampérth Géza*: Tisztító tűz. — Megjöttek a huszárok.

*Egyes szám ára 80 fillér, kettős szám ára 1.50 pengő,
hármasszám ára 2 pengő.*

Kapható minden könyvesboltban.

OPERAISMERTETŐK

Tökéletes szépségű zsebkönyvek!

Elegáns sötétkek kartonborítékban!

Nélkülözhetetlen az operalátogatóknak!

Nélkülözhetetlen a rádióhallgatóknak!

Minden kötetben az opera teljes tartalmi kivonata, a dráma írói megvilágítása, részletes zenei analízis, 30—70 kottapélda zongorára és énekekre, a hangszerelés megjelölése, szövegidézetek, a zeneszerző mélynyomású arcképe, az új díszletek és kreáló énekesek fényképei az új bemutatókról, a legnívósabb írói vademecum.

Új operaismertetőink szerzői a legkiválóbb zeneesztéták és zenekritikusok.

Megjelent kötetek:

1. FAUST. *Ismerteti Radnai Miklós*
2. CARMEN. *Ismerteti Kern Aurél*
3. LOHENGRIN. *Ismerteti ifj. Gaal Mózes*
4. AIDA. *Ismerteti Lányi Viktor*
5. TURANDOT. *Ismerteti Lányi Viktor*
6. BÁNK BÁN. *Ismerteti Radnai Miklós*
- 7—8. FIGARO LAKODALMA. *Ismerteti Tóth Aladár*
12. FARSANGI LAKODALOM. *Ismerteti Radnai M.*
13. BAJAZZÓK. *Ismerteti Gajáry István*
14. MIGNON. *Ismerteti Cserna Andor*
15. HUNYADI LÁSZLÓ. *Ismerteti Radnai Miklós*
16. TOSCA. *Ismerteti Fodor Gyula*

Egy-egy kötet ára kartonkötésben, a zeneszerző mélynyomású arcképével 1 pengő.

*Kapható minden könyvesboltban és a kiadónál
Budapest, VI., Andrásy-út 16.*

EGYETEMES REGÉNYTÁR

ÚJ SOROZATÁBAN EDDIG MEGJELENT:

- I. 1—5. füzet. **Hall Caine**: A tékozló fiú
 6—7. füzet. **Rider Haggard**: Ó (She)
 8—10. füzet. **J. C. Heer**: A havasok ura
 11—13. füzet. **Williamson**: Az ördög sipja
 II. 1—6. füzet. **Surányi Miklós**: A nápolyi asszony. I—II. köt.
 7—8. füzet. **Gyp**: Napoleonette
 9—10. füzet. **Jack London**: Farkasvér
 11—12. füzet. **Lagerlöf**: A császár
 13—14. füzet. **Orczy Emma bárónő**: A vörös Pimpernel
 15—16. füzet. **A. Fielding**: A rejtély
 17—19. füzet. **R. Haggard**: Ayesha visszatér
 20—23. füzet. **Richard Voss**: Királyi dráma
 23—24. füzet. **Szomaházy István**: Meseváros
 III. 1—3. füzet. **Sudermann**: A róka-út
 4—6. füzet. **Rider Haggard**: Salamon király kincse
 7. füzet. **Drasche-Lázár**: Azaldár (Elfogyott)
 8—10. füzet. **Ludwig Wolff**: Csak hat hónap még az élet
 11—13. füzet. **Hall Caine**: A vörös Jázon
 14—15. füzet. **Izwolsky**: Rasputin
 16—19. füzet. **R. Haggard**: A tudás leánya
 19—23. füzet. **M. E. Braddon**: Boszorka
 24—26. füzet. **Thomas Mann**: Királyi fenség
 IV. 1—3. füzet. **Verőfény**: Angol regény
 4—5. füzet. **Elvestad**: Életre-halálra
 6—7. füzet. **Kosáryné Réz Lola**: A vén diák
 8—11. füzet. **Rudolf Stratz**: Idegen asszony
 12—13. füzet. **Farkas Pál**: Az es-riadi rézbánya
 14—16. füzet. **Bűbajos április...**
 17—18. füzet. **Orczy Emma bárónő**: Megfizetek!
 19. füzet. **Kosáryné Réz Lola**: A pápaszem
 20—23. füzet. **Rudolf Stratz**: „Sztambul titkai”
 24—26. füzet. **Temple Thurston**: Charmeuse
 V. 1—4. füzet. **Ludwig Wolff**: A játékos
 4—5. füzet. **Nagy Endre**: Mademoiselle Martcha
 6—8. füzet. **Orczy Emma bárónő**: Az összekuszált fonat
 9—10. füzet. **Kosáryné Réz Lola**: A nagyságos úr és az asszony
 11—12. füzet. **Königsegg gróf**: A fehér orrszarvu
 13—14. füzet. **Ludwig Wolff**: Fel a fejfel, Charly!
 15—16. füzet. **Lloyd Osbourne**: Halott János királysága
 17. füzet. **Leonhard Merrick**: Bűn és bűnhődés
 18—19. füzet. **Cherbuliez Victor**: Holdenis Meta
 20—24. füzet. **Delmont**: Város a tenger alatt
 24—26. füzet. **Sardou-Botzarès**: Theodóra
 VI. 1—6. füzet. **Hall Caine**: A fehér proféta
 7—8. füzet. **Leo Perutz**: 9—9
 9—11. füzet. **Ludwig Wolff**: Szuvarin hercegnő

*Bármely 10 kötet valódi aranynyomású vászonkötésben 60—
 pengő. — Részletfizetésre való megrendelés esetén a csoma-
 golási és portókölttség a megrendelőt terheli.*

*Singer és Wolfner Irodalmi Intézet R.-T. kiadása
 Budapest, VI., Andrásy-út 16.*

OSZK

Central Library of the University of Toronto

RÓZSASZÍN REGÉNYEK

előbb megjelent számaiból még kaphatók a következő kötetek:

Courths-Mahler: A látszat esal.
 Courths-Mahler: A szerelem diadala.
 Courths-Mahler: Csillagok felé.
 Courths-Mahler: Warnstetten Lena.
 Courths-Mahler: Bettina asszony fia.
 Courths-Mahler: Fogadott leány.
 Courths-Mahler: Tengerszem tükre.
 Courths-Mahler: Az ő felesége.
 Courths-Mahler: Liselotte házassága.
 Courths-Mahler: Hűtlen volt.
 Courths-Mahler: Lolo hercegnő.
 Courths-Mahler: Konzul felesége.
 Courths-Mahler: Bükkös mélyén.
 Courths-Mahler: Bocsaás meg Lóri.
 Courths-Mahler: Kriszta küldetése.
 Courths-Mahler: Két asszony.
 Courths-Mahler: Végzet.
 Courths-Mahler: Ki vagy.
 Courths-Mahler: Piros rózsák.
 Courths-Mahler: Örök hűség.
 Courths-Mahler: Anyai szív.
 Courths-Mahler: Kertészék Katója.
 Courths-Mahler: Glossowi dráma.
 Courths-Mahler: Egy asszony, akit nem szeretnek.

Courths-Mahler: A szent hazugság.
 Croker: Családi hasonlatosság.
 Croker: Kevély Katalln.
 Croker: Szép Neville kisasszony.
 Croker: Falu szépe.
 Croker: Vándormadár.
 Croker: Jogos büszkeség.
 Croker: Guruló kő.
 Croker: Női diplomata.
 Croker: A másik.
 Croker: Lismoyle.
 Ohnet: Örvény.
 Ohnet: Croix Mort grófnő.
 Ohnet: Pierre lelke.
 Jack London: Farkasvér.
 Rudolf Herzog: Az élet dala.
 Mathers Helén: Mignon.
 Moly Tamás: Mester.
 Moly Tamás: Alarcos játék.
 Moly Tamás: Szenzáció.
 Beniczkyné: Családi hagyomány.
 Beniczkyné: Átültetett virág.
 Beniczkyné: Rang és pénz.
 Beniczkyné: Házasság titka.
 Beniczkyné: Nyomaveszett.
 Beniczkyné: Hegység tündére.

A TOVÁBBI KÖTETEK A KÖVETKEZŐK:

21. Orezy: Ferenc József gyertyatartói. — Haggard: A pávlánnő. — Harding: Amerika.
22. Courths-Mahler: Az ő védenice. — Courths-Mahler: Eljön a boldogság. — Nodier: Aubert Teréz.
23. Mathers: Győzelmes Vénusz. — Stratz: Régi regény. — Kosáryné Réz Lola: Lángos.
24. Feuillet: Egy asszony naplója. — About: Az ígéret földje. — Rosny: Fekete ország.
25. Leblanc: A névtelen leány. — Jacobs: Nyomon. — Adlersfeld-Ballestrem: A farkas árnyéka.

RÓZSASZÍN REGÉNYEK-et mindenki szívesen olvas.
 RÓZSASZÍN REGÉNYEK a boldogság könyvei.
 RÓZSASZÍN REGÉNYEK kéthetenként jelennek meg.
 RÓZSASZÍN REGÉNYEK mindenütt kaphatók.